מחיר: 5.00 ל"י י"ז חשוון תשל"ו, 22.10.75

העולם הזה

שר שיתוק התחבורה

להעיף את יעקובי

האמת על הפרובוקציה ב"אל-על"

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

צור • ידיעות בקיצור • ידיעות בקיצור • ידיעות בק

■ ידיעות בקיצור גילה אמש חייט ירושלמי. הישגו בקיצור מיכנסיים — 3.5 מוך לשעה, בלי כפתורים.

■ נתגלה קיצור לא־נורמאלי מעפולה לנהריה. בפנייה הראשונה שמאלה, על־יד מישמר־העמק, ממשיכים ישר ולא ימינה כרגיל. הקיצור מתבטא ב־25 דקות לערך.

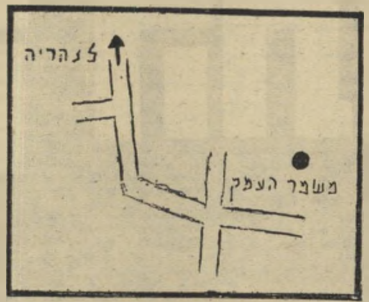

קיצור לא־נורמאלי

■ טכס סיום קורס־רופאים התקיים אמש במירפאה אי־שם בגדה. בסיום הטכס הופיעה הרביעיה האירובטית של מישרד־הבריאות בתרגילים מרהיבי־עין, ששיאם היה „שושנת יריחו" בביצוע ארבעה מדריכי־רפואה.

■ מישרד הבריאות מפיץ רשימות שחורות. הרשימות, הכוללות שמותיהם של פסולי־חיתול, הועברו לכל תחנות טיפת־חלב בארץ. דוברת המישרד מסרה, כי פסולי־החיתול כוללים כרותי־שופכה ומוכי־חררה הפוגעים בשלמות העם. היועץ המישפטי לממשלה קבע כי אין פגם ברשימות עצמן, שהן חוקיות לחלוטין, אלא בדרך ניהולן. אחד המופיעים ברשימות, תינוק יצא־צבא, התלונן בפני כתבנו: — „מונעים מאיתנו להתחתל".

פסול חיתול

■ רעש בתורכיה. המרעישים נענשו. מקווים כי הרעש לא יישנה.

■ בקיצור, משרך יהודי דרכו לבית־הכנסת ונופל מבטו על ארנק מלא זהובים הנחבא בשולי הדרך. ואותו יהודי עני מרוד היה, לא עלינו, וכמעט שנתפתה להרים הארנק. בקיצור, עודו מרכין קומתו שתהיינה אצבעותיו חופנות הארנק ונדלק זיק במוחו, שיום־שבת קודש היום, והארנק אינו ארנק רגיל מן הסתם, לפי שאין ארנק נזרק בשולי הדרך אם לא זרקו אי־מי. בקיצור, הארנק אינו ארנק של מה־בכך, אלא שביקש הסטרא־אחרא לנסותו וטמן במקום ארנק־נפץ. בקיצור, נזכר אותו יהודי שקרא בעיתונו מעשה נורא על אודות יאשה חפץ־חשוד שנתגלה בקונצרט לכינור, וכיצד נמנע אסון גדול. בקיצור, סימן היהודי מעגל אבנים סביב לאותו ארנק ולא הרימו. ובשכר זה גמל לו הקדוש־ברוך־הוא, וכשהגיע יומו נקרא לישכה של מעלה וגוייס מייד למשמר האזרחי של הצדיקים. בקיצור, המשך בעמ' 241.

יאשה חפץ־חשוד

תופסים את הפרינציפ

„הם מבינים רק כוח" זה משפט נהדר.

זה משפט נהדר כי הוא תמיד נכון.

הוא נכון לגבי הערבים ש„מבינים רק כוח," כפי שהוכיחו 4 מלחמות יוצאות מן הכלל.

הוא נכון לגבי היהודים ש„מבינים רק כוח," כפי שהוכח כשהסכימו להסדר-ביניים רק אחרי שהפסידו במלחמה.

הוא נכון לגבי הפועלים ש„מבינים רק כוח," כפי שהוכיחו צווי הריתוק, משמר-הגבול ובתי הסוהר.

והוא גם נכון לגבי שרי ממשלת-ישראל ש„מבינים רק כוח," כפי שמוכיחים עכשיו עובדי „אל-על" שתפסו סוף-סוף את הפרינציפ.

סיסמתנו: משירותים לייצור!

הייה גם אתה פועל־ייצור

ייצור וייצוא — אתגרי ישראל לשנות השמונים

כפועל־ייצור תזכה ביתרונות הבאים:

- עבודה חדגונית ומשעממת תמורת שכר נמוך
- שישה ימי עבודת-פרך
- תהיה חיוני למשק, וככזה לא תוכל לשבות
- תהיה ראשון לפיטורים ואחרון לקביעות

מה זה? אתה עוד לא כאן?

קח כותרת (כרגיל):

9 חברות „השוק" מנסחות
הצבעת זכויות הפלשתינים'
היוזמ[ים] (כרגיל) הם הצרפתים ★ תומכים בהם — האיטלקים ★
הולנד ודנמרק מתנגדות להעלאת הנושא עתה

(מעריב 17.10.75)

משרד החינוך והתרבות — טופס הסתייגות 75/ד

לכבוד מערכת ________ *
מדור המכתבים למערכת

אנו החתומים מטה, תלמידי כתה ____ * בביה"ס ________ *
ב ________ * מביעים בזאת את הסתייגותנו החריפה ביותר
ממעשיו ודבריו של ________ ** ותמיכתנו הבלתי
מסוייגת בכל מה שאתם כותבים עליו.

אין לסבול שבמדינה דמוקרטית יסתובב הנ"ל חופשי ויפריע
לנו, לדור הצעיר שהוא עתיד המדינה, לגדול לקראת ביצוע
משימותינו הלאומיות ברוח החוק והסדר והניקיון.

הבוז לך ________ ** !

בכבוד רב
תלמידי כתה ____ *
ביה"ס ________ *
אשר ב ________ *

(מצורף דף רשימת
התלמידים מן היומן)

* ימולא ע"י תורן הכתה
** ימולא ע"י המחנך

הארץ

—ממישנתו של מייסדו—

קפד את אביך ואת אמך.

ד"ר זוארץ

(במאמרו „הקפדנות — אם הלימוד")

רבין, רבינוביץ!

3000 עובדי התעשייה האווירית בידם

תנו את הכסף! ולא - נפטר את כולם!

נא להכין 100 מיליון בשטרות קטנים

הוראות נוספות תבואנה

שר הביטחון

שיחה על פרשת השבוע שעבר

„כי בו שבת אלוהים מכל מלאכתו אשר עשה."

למה כוונת הפסוק?

יש לראות את העניין כפשוטו: שבת — הכריז על שביתה. והוסיף רש"י: שהיה עובד בפרך בעבודת-ייצור שישה ימים, ולא נתנו שכרו — ושבת ביום השביעי.

תהו חכמים: האם אישור היה בידו להכרזת שביתה? יודעים אנו כי השביתה פרצה כעבור ששה ימים בלבד — משמע קודם שפג תוקפו של הסכם-העבודה. ועתה עלינו לשאול את עצמנו, האם אל כאלוהים יכריז שביתה פראית, מה-גם שהוא צפוי לריתוק, וייתכן אף שיפעילו כנגדו את צבא-השמיים?

נראה כי אלוהים הוצג בכלי-התיקשורת דאז, קרי ספר בראשית, כמפר חוק וסדר. „שבת אלוהים מכל מלאכתו" — בלי כל פילפולים או פירושים. רוצה לומר: הכריז שביתה, בלי בוררות ובלי הסתדרות.

ואלוהים נענש על כך. בפרשת „וייצא" אנו קוראים על חלום-יעקובי, אשר ראה בחלומו סולם-שכר ומלאכי-אלוהים עולים ויורדים בו ושקים על גבם, ועושים שעות נוספות בלי פרמיות.

אחר נאבק אותו יעקובי עם אלוהים השובת עד אור הבוקר, בניסיון לרתקו לעבודה ללא תנאים מוקדמים. אולם אלוהים הוא גבר די חזק והכנים ליעקובי בירך (בביצים). וכך ניצל העולם מימי-עבודה נוספים של אלוהים, אשר היו מקלקלים ללא-ספק את מראהו הנאה.

זו היתה פרשת השבוע, פרשת בראשית. שבת שלום.

ארץ־ישראל האובדת

כשרע לי, כשעצוב לי, או כשסתם אין לי מה לכתוב — אני עוצם את עיני בחוזקה ואז שבה ועולה לפני ארץ־ישראל היפה שלי — ארץ־ישראל העובדת.

בחולצה כחולה ונעלי־עבודה היא מחייכת אלי מזיעה. ואני נושם לקירבי את אגלי־הזיעה הרטובה, וזוכר.

משונה, אבל פעם אפילו זיעה היתה ערך. בכלל, ארץ־ישראל העובדת היתה רצופה ערכים, כמו שהיום היא רצופה אריחים — הה, הה. אנחנו התבוססנו בערכים, רבותי. היינו משתכשכים בהם משחר נעורינו. לכל אדם היו לפחות 3־4 ערכים. אפילו בביתו של הפועל הכי עני היית מוצא אי־אילו ערכים — ותמונה של ברל על הקיר.

ברל. אז היו מנהיגים. ברל. ובכלל, בבתי־החינוך לילדי־עובדים ובתנועות־הנוער דיברו על הגשמה, התנדבות, עזרה לזולת ושיוויוניות. כל הדור של הפלמ"ח חונך על הערכים הללו. שאל כל איש בצמרת — מנכ"לים, שרים, מנהלי־חברות, סוחרים — ותשמע אותם מצטטים שורות שלמות מבורוכוב, ומדברים בהערכה על עבודת־כפיים כהגשמה־עצמית. איפה תמצאו היום חינוך כזה?

זה טוב, זה טוב, זה טוב. אני מתרפק על ארץ־ישראל העובדת שלי, והיא משיבה אהבה אל חיקי. אנשים לא נעלו בתים, אתם יודעים! חאקי, סנדלים. שרנו שירים עצובים בשימחה. ופתקים של ה„הגנה". וגרישה חנהג. וזיסקו הכלב. והשמיים היו כחולים יותר אמרתי? והשמש? הכל היה יותר. טוב, זה ברור.

אני רוצה את ארץ־ישראל העובדת שלי... אמא, את ישראל העובדת... בחתח... תנו לי אותה... אמא...... עכשיו קצת יותר טוב.

מחר אנחנו נפגשים שוב, אני וארץ. בשמונה ב„עטרה". אני כבר ממש חסר־סבלנות...

ממשלת ישראל מתכבדת להודיע

לעם:

רשימות פסולי החיתון חוקיות!

לעולם:

אנחנו לא גזענים!

חג שמח!

קוראים רוגזים

- אתה חמור!

י. חרון, כפר־סבא

- אתה בעצמך חמור־בריבוע!

ש. רוגזין, כפר־סבא

- אבא שלך חמור, יא חתיכת חרא!

י. חרון, כפר־סבא

- חרא אתה ואביך ואימך וכל משפחתך!

ש. רוגזין, כפר־סבא

- ינעל אביך ואימך ובני דודיך וכל משפחתך! טפו!

י. חרון, כפר־סבא

- טפו עליך ועל פניך! החתול השתין עליך!

ש. רוגזין, כפר־סבא

תשקיף

תקציב המדינה הבא:
לא יותר מ־80 מיליארד

בניגוד לידיעות שפורסמו בשבוע שעבר, כאילו מתכוון האוצר להגיש הצעת־תקציב לשנת־התקציב 1976/77, שתסתכם ב־88 מיליארד ל״י, נראה כי הצעת התקציב לא תעלה לבסוף על 80 מיליארד ל״י.

הידיעות על התקציב החדש הודלפו במתכוון, ויודלפו גם בעתיד, מתוך כוונה לסגת לבסוף מסכום זה, ולהסתפק בתקציב הקטן ב־10%, כדי להוכיח לציבור שהממשלה עשתה קיצוצים קיצוניים בתקציבה על־מנת לשמש דוגמה לציבור.

עם זאת מעריכים בחוגי האוצר, כי בנובמבר 1976 לא יהיה מנוס מהגשת תקציב נוסף, שעל־פי ההערכות הקיימות כיום עשוי להגיע ל־12 מיליארד ל״י. כדי לכסות חלק מהגירעון בתקציב הבא, מתכננים באוצר שורת צעדים לגביית מיסים מהציבור, נוסף להטלת מס־ערך־מוסף.

בין הצעדים המוצעים: העלאת שיעור המס השולי של מס־ההכנסה מ־60% שנקבעו על־ידי הרפורמה, ל־70%.

אלון להתקפת־נגד נגד פרס

שר־החוץ יגאל אלון, שנפגע עמוקות מפגישתו החשאית של שר־הביטחון שימעון פרס עם שר־החוץ האמריקאי הנרי קיסינג׳ר, שנעשתה שלא בידיעתו ותוך כוונה מופגנת להסתיר ממנו את דבר הפגישה, יצא להתקפת־נגד נגד פרס.

אלון מאשים את פרס בחוסר־שיקול־דעת, בכך שבביקורו האחרון בארצות־הברית העלה את תביעת ישראל לאספקת טילי פרשינג, דבר שגרם נזק עצום לישראל בדעת־הקהל האמריקאית.

לדיברי אלון הוזהר פרס מראש, לפני יציאתו לארה״ב, שלא לכלול את טילי „פרשינג" בסל־הקניות שלו, כיוון שהתגובות השליליות נחזו מראש, וכיוון שממילא, טילים אלה אינם נמצאים עתה בקו־הייצור. פרס התעלם מאזהרות אלה.

טענתו של פרס כי הבקשות לטילי פרשינג הועלו עוד על־ידי שר־הביטחון הקודם, משה דיין, היא ניסיון להסיר מעליו את האחריות לכישלון בעניין עדין, שבו נקט יוזמה עצמית בניגוד לעצות חבריו בממשלה.

דיניץ יסיים תפקידו ביוני 1976

שגריר־ישראל בוושינגטון, שימחה דיניץ, עשוי לסיים את תפקידו בחודש יוני 1976. בניגוד למערכת יחסי־הציבור הגדולה שמפעיל דיניץ, בעיקר על־ידי כתבי העיתונות הישראלית בוושינגטון, אשר לפיה מרוצה הממשלה מפעילותו ותאריך את תקופת כהונתו — קיימת נטייה להחליף את דיניץ במועמד אחר, שטרם נקבע.

על רקע זה עלולה לפרוץ מחלוקת בין ראש־הממשלה יצחק רבין לבין שר־החוץ יגאל אלון, סביב השאלה בידי מי תהיה נתונה בחירת השגריר החדש. רבין הביע לא־מכבר את מורת רוחו מכמה מינויים דיפלומטיים שנעשו על־ידי משרד־החוץ, בעיקר בארצות־הברית.

רבינוביץ מתכנן פרישה בעוד כשנה

שר־האוצר יהושע רבינוביץ טען באוזני מקורביו, כי אין בכוונתו להמשיך לכהן כבתפקידו מלוא הקדנציה, וכי הוא שוקל לפרוש מהתפקיד בעוד כשנה.

על רבינוביץ, שמצב־בריאותו אינו טוב ביותר, מופעלים לחצים מישפחתיים להיפרד מתיק־האוצר. בין השאר הושמעה באוזניו הטענה כי בשל קשיי המשק הוא עלול להיות „הקורבן הבא של החברה הישראלית", בדומה למה שאירע לפינחס ספיר בשנותיו האחרונות.

בן־אהרון נגד נסיגה בגולן

במרכז הקיבוץ המאוחד, שנערכה לאחרונה, הפתיע מזכיר ההסתדרות לשעבר, ח״כ יצחק בן־אהרון, אפילו את חסידיו המושבעים, כאשר נקט עמדה קיצונית נגד הנסיגה מרמת־הגולן.

בן־אהרון שהכין מצע חדש למיפלגה, טען בין השאר כי פינוי ישובים ברמת־הגולן במיסגרת הסדר עם הסורים, הוא מעשה שאסור להשלים עימו.

קו בר־לב בבית־המישפט

פרשת העלמות־המס הענקיות של קבלני קו בר־לב עשוייה להתגלות בימים הקרובים בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, במישפט אזרחי שהגיש קבלן־מישנה נגד אחד מגדולי קבלני קו בר־לב.

הקבלן, שעסק בביצורים גם בקו הסואץ וגם ברמת־הגולן, היה קשור באישים מרכזיים במערכת־הביטחון, ובין השאר רכש לעצמו פנטהאוז במחיר של למעלה ממיליון ל״י. שילטונות מס־ההכנסה ניהלו נגדו חקירה, שוקלים הגשת מישפט פלילי נגדו.

קבלן־המישנה תובע ממנו יותר מרבע־מיליון לירות, ותוך כדי חקירת תביעתו עשויות לצוף פרשות שונות שיחשפו את השיטות שבהן ניבנה קו בר־לב.

ליבנה לא יקבל שיחרור מוקדם

הוועדה לאישור שיחרורים מוקדמים מחמת התנהגות טובה, של שירות בתי־הסוהר החליטה שלא לשחרר את רמי ליבנה, וכך יהיה עליו לשבת עוד 14 חודש עד מלאות חמש השנים שנגזרו לו.

ליבנה נידון בשעתו למאסר על מגע עם סוכן־אוייב, למרות שסירב לקבל את הצעות הסוכן. כאשר חלפו שני־שליש לתקופת מאסרו, ציפתה מישפחתו — מישפחת ח״כ רק״ח אברהם לבנבראון — כי יקבל שיחרור מוקדם בשל התנהגותו הטובה.

קצינת ח״ן ראשית - בהריון

אלוף־מישנה רות מושכל, קצינת־ח״ן ראשית, נמצאת בהריון ועלולה להיות משוחררת מתפקידה על רקע זה. רות בת ה־40, המשרתת בצה״ל זה 20 שנה, היא אם לבת בת 11 ולבן בגיל שלוש וחצי, ומכהנת בתפקידה מאז חודש יוני 1973.

בשל מצבה המיוחד הוצע לה להשתחרר מתפקידה, כדי שניתן יהיה למנות קצינת־ח״ן ראשית אחרת במקומה. כפי שנודע פנתה רות בעניין זה לשר־הביטחון, טענה כי החלפתה בשל הריונה עלולה להתפרש כפגיעה בשיוויון־זכויות האשה בצה״ל. לידיעה זו לא ניתן היה לקבל אישור מכל מקורות רישמיים.

נשוכת־כריש תובעת פיצויים מעיריית אילת

ביאטריס אהרונוביץ, חברת נבחרת־השחייה האולימפית של גרמניה, שנפגעה לפני שנה על־ידי כריש בחוף אילת, הגישה תביעת פיצויים בסך מיליון ו־300 אלף ל״י נגד עיריית אילת. היא, הסטודנטית לרפואה, הותקפה לפני שנה על־ידי כריש במרחק של כ־200 מטר מהחוף. היא נאבקה בכריש כחצי־שעה, לפני שחולצה וניצלה.

במהלך המאבק טרף הכריש את אחד משדיה ואת כף־ידה השמאלית. הרופאים שהצילו את חייה נאלצו לערוך בגופה כ־400 תפרים כדי לאחות את נגיסות הכריש בבשרה.

בית־המישפט המחוזי בבאר־שבע, שם הוגשה התביעה נגד עיריית אילת, המואשמת באחריות למיקרה, משום שלא גידרה את החוף ולא הציבה בו שילוט־אזהרה מתאים, שיחרר את ביאטריס מתשלום מיסים על תביעתה, עד לסך של 800 אלף לירות.

לאור הבהלה הבינלאומית מפני כרישים, שנוצרה בשל הצגתו של סרט־האימים ההוליוודי „מלתעות", המספר על פרשה דומה, עשוי מישפטה של ביאטריס אהרונוביץ לעורר התעניינות בינלאומית.

הפיחות הגדול הבא-בראשית 76'

הידיעות כי הממשלה עשוייה לבצע פיחות גדול נוסף בשער הלירה, נוסף לפיחות הזוחל, כבר בשבועות הקרובים, אינן מבוססות. בחוגי האוצר, שם הגיעו כבר למסקנה כי אין מנוס מפיחות גדול נוסף, מעריכים כי לא ניתן יהיה לבצע את הפיחות הגדול הבא לפני החודשים פברואר־אפריל 1976, בשל מדיניות־השכר במשק.

לפי אחת הסברות יבוצע הפיחות בפברואר, אחרי ההסכם הבא על תוספת־היוקר לעובדים, כדי שהשפעותיו לא ירגשו אלא במדד יולי 1976. גירסה אחרת טוענת כי יש לעכב את הפיחות עד אחרי חודש אפריל 1976, אחרי שייחתמו חוזי־העבודה החדשים במשק.

הסוכן יעבוד כפועל

קבוצת „אוואנגארד", אשר בשורותיה נתגלה סוכן שרות־הביטחון יוסי בן־עקיבא, שהודה בקשריו עם השב״כ והיכה על חטא לפני הקבוצה, החליטה כי על בן־עקיבא למכור את רכושו ולתת שני שליש מהתמורה לקבוצה. לבן־עקיבא שתי דירות בירושלים.

כן החליטה הקבוצה כי בן־עקיבא ייחשב מחדש במעמד של מועמד לקבוצה, ועליו לעבוד שלוש שנים כפועל בתל־אביב.

שפייזר יתחרה בבן־מאיר

ראש סיעת המערך בעיריית תל־אביב, אליהו שפייזר אמר למקורביו כי החליט להתמודד על תפקיד מזכיר מועצת פועלי תל־אביב, אחרי שיפרוש אורי אלפרט.

עד כה היה המועמד היחידי דב בן־מאיר, מזכיר מחוז תל־אביב של מיפלגת העבודה. נראה כי שפייזר מבין שאין לו סיכויים לגבור על ראש עיריית תל־אביב, שלמה להט, והוא מחפש לעצמו תפקיד אחר. כיום מכהן שפייזר גם כראש לישכת־המס בהסתדרות.

הרב הראשי ביקש לגרש דיבוק מעיניו

הראשון־לציון הרב יוסף עובדיה ביקש לגרש את הדיבוק שנכנס לעיניו החולות. הרב פנה אל הרב מרדכי שרעבי מירושלים, העוסק בריפוי מחלות.

הידיעה שהרב עובדיה נמצא בטיפולו של הרב שרעבי נמסרה לרבנים על־ידי הראשון־לציון עצמו, וגרמה תדהמה בקרב אנשי־הדת בירושלים.

SONY®

HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HP-319 (ראה צילום)
מגבר 40 וואט הספק P.P.
פטיפון אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510, 35 וואט*

HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים

* קיימת אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים: SS-4050, 7050, 5050

לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. [illegible] ת"א
הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו:
שם:
כתובת:
טלפון:

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

פרסום מלניק/רפאל טיראו

בלי משוא פנים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גר" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר•

משחקים שאנשים משחקים, קשורים לעיתים בעיסוקיהם ובמקצועם. כך גם

פרס מצית סיגריה לרבין, ויהושע פרץ מצית סיגריה לפרס
שומרי הגחלת

אנחנו. לפעמים, דווקא בשעות המתח והלחץ, אפשר לראות את חברי המערכת משתעשעים בחומר בו הם עוסקים: מילים ותמונות.

לא אחת סיפרנו לך כי הכותרות המוצלחות ביותר שהצלחנו להמציא לא התפרסמו מעולם בעיתון. זה קורה כשכל חברי המערכת מתכנסים סביב שולחן העימוד, כדי ליטול חלק במאמץ משותף למצוא כותרת מתאימה לכתבה כלשהיא. כמה מהרעיונות המוצעים היו ראויים בהחלט להתפרסם במדור סאטירי. כושר ההמצאה והפילפול סביב ניסוח כותרות הפך כבר לחלק מהווי המערכת. זהו הבידור הפרטי שלנו, המיועד כנראה להפיג את המתח שבעבודה מאומצת.

הוא הדין בתמונות. כאשר נפרשים על שולחנות העימוד של המערכת עשרות הצילומים שצולמו אותו שבוע, כדי לבחור מהם את אלה שיודפסו בגיליון השבוע, אי אפשר לפעמים להימנע מלערוך הקבלות ולשחק במישחקי צירופים משעשעים.

בשבוע שעבר, למשל, הניח בפנינו צלם־המערכת, שלמה סתר, את ערימת התמונות שצילם בחגיגת בר־מיצווה בה השתתפו כאורחים שר־הביטחון שמעון פרס ויו"ר ועד־פועלי־התיפעול בנמל אשדוד, יהושע פרץ. השניים היו אורחי כבוד במסיבה, וכשנפגשו התחבקו והתנשקו בידידות.

תמונת החיבוק פורסמה במדור אנשים של הגיליון שעבר (העולם הזה 1989). אבל בצידה היו עוד צילומים נוספים. אחד מהם היה צילום בו נראה פרץ מצית את הסיגרית של פרס. כשלעצמה היתה התמונה חסרת משמעות מיוחדת. אבל במיקרה התגלגלה על השולחן תמונה נוספת, דומה. היא היתה כלולה בין התמונות שהונחו לבחירה לכתבה על המשבר החדש בצמרת הממשלה. בתמונה, שצולמה בשעתו בעת טכס הסרת הלוט מעל מטוס הקרב הישראלי כפיר, נראה שמעון פרס מצית את הסיגריה שבפי ראש־הממשלה יצחק רבין.

כשהונחו שתי התמונות זו בצד זו, היתה ההקבלה ביניהן מפרת־דימיון. „מי־רוץ הלפיד!" היתה האסוציאציה הראשונה שצצה בראשו של אחד מחברי המערכת. „לא נותקה עוד השלשלת," הציע אחר כותרת לצירוף התמונות. חבר מערכת נוסף כבר החל לחפש בארכיון הצילומים של המערכת תמונות נוספות של הצתת סיגריות בידי אישים ידועים, זה לזה. לא מן הנמנע כי אם המשחק הפרטי שלנו היה נמשך הוא היה מגיע לבסוף לעמודי העולם הזה בצורת כתבה מצולמת על אישי־ציבור המדליקים זה לזה את הסיגריות שבפיותיהם.

או, ניקח למשל, את תמונת השער הקדמי בגיליון הקודם. נראו בה ראש־הממשלה יצחק רבין ושר־הביטחון שמעון פרס, כשהם יושבים זה לצד זה בתנוחות מאוד משמעותיות. רבין נראה בתמונה כשהוא עושה תנועה בה הוא כאילו אוטם את אוזנו. פרס נראה בתמונה מניח את כף ידו על פיו, כאילו כדי לשים מחסום ללשונו.

כדי שהתמונה תהיה מושלמת היה חסר בה רק יגאל אלון כשהוא מכסה את עיניו. אבל הוא לא היה בצילום. לעומת זאת מצאנו בארכיון המערכת תמונה אחרת של אלון, בה הוא נראה כמי שמכסה את עיניו. אילו יכולנו לצרף את שתי התמונות יחד היתה מתקבלת התמונה המתפרסמת בעמוד זה, שאינה זקוקה לשום כותרת.

אבל מישחקי הפוטומונטאז' הם מישחקים אסורים לפירסום, גם אם הם משעשעים למדי. הם מיועדים רק להנאה הפרטית שלנו, שבהזדמנות זו אנחנו משתפים אותכם בה, ולוא רק כדי שלא תצטייר לנו תדמית של אנשים הכורעים תחת עומס הרצינות של הנושאים בהם הם מטפלים.

אלון, רבין ופרס
לא רואה, לא שומע, לא מדבר!

מכתבים

העמדה על האמת

אינני מבין מדוע, כאשר אתם טופחים על שכם עצמכם, אתם חשים צורך באותה עת להלום גם על חזה הזולת.

אין כל אמת בטענתכם כי סופר הארץ

סאמט
מה פתאום?

כתב את הידיעה על אוניית־המיבחן ואלנטינה פי לאחר שקרא את גיליונכם (העולם הזה 1988). לא זו בילבד שסופר הארץ בחיפה לא קרא את הגיליון ביום ג' בערב, אלא שבירור העלה כי עיקרי העובדות היו ידועים לו יום קודם־לכן, והוא נאלץ להשהות את פירסום הידיעה עד שיהיו בידיו כל התגובות.

גדעון סאמט, עורך־מישנה הארץ, תל־אביב

● **העולם הזה** לא טען כי סופר **הארץ** כתב את הידיעה על אוניית־המיבחן לאחר שקרא את **העולם הזה**. במיכתב לקורא (**העולם הזה** 1988) נאמר, כי תגובת **הארץ** על פרשת **ואלנטינה פי** התפרסמה למחרת הופעת גיליון **העולם הזה**. בידיעה שפורסמה ב**הארץ** נאמר כי „רב־החובל מיכה לב הכחיש מכל־וכל את הסיפור." לאיזה סיפור, אם־כן, הכוונה? הטענה כאילו **עיקרי** העובדות היו ידועים לכתב **הארץ** יום קודם־לכן, אינה רלוונטית, שכן כל העובדות שפירסם היו מסולפות, ונמסרו לו על־ידי מקורות רישמיים שידעו על הפירסום הצפוי ב**העולם הזה**, והתכוונו להקדים תרופה למכה.

תמיכה בכל דרך

קראתי את הכרזתו של העולם הזה בביטאון לסקירת ספרים הניו־יורקי, והיא שבתה את ליבי. ברצוני לתמוך בעמדתכם בכל דרך אפשרית.

מלפורד אי. ספירו,
פרופסור לאנתרופולוגיה, קליפורניה

היכן קבור הכלב?

מדוע פירסמתם את הכתבה המבלבלת על ד"ר יעקב („כלב על שולחן־הניתוחים" — העולם הזה 1988)? האם זה משום שהוא עשה, לדעתכם, מעשה שלא־ייעשה וניתח כלב בחדר־ניתוחים? אם כך, מדוע לא הצגתם זאת בצורת האשמה ברורה, אלא הבאתם תילי־תילים של סיפורי־רכילות?

הרי לא האשמתם אותו, משום שידעתם שהוא יתבע אתכם על הוצאת־דיבה. ידעתם זאת במפורש, משום שבדקתם היטב את הנושא, ולא נמצא אדם שיאשר ממקור ראשון את הסיפור האווילי המיוחס אליו. אתם יודעים כמוני שהסיפור שנמסר לכם הוא שקר־וכזב, ובכל־זאת פירסמתם אותו, אומנם בתוספת של אין־סוף הסתייגויות. מדוע?

אני יכול להבין שלאחר השקעת המאמצים והכסף בבדיקת ההאשמות נגד ד"ר יעקב לא נעם לכם להישאר עם חרס ביד, אבל האם אתם באמת סבורים שיש לכם הרשות המוסרית להתעלל באנשים, ואפילו אם זה בא בצורת קוריוז רכילאי?

להתעלל — הכוונה לא לד"ר יעקב, אלא לחולי־הכלייה הכרוניים, שאתם מודיעים

(המשך בעמוד 8)

סטודיו אור·צילום אורתנר

דאג גם אתה לעתידך, הצטרף ל·

קופת התגמולים החדשה

של בנק דיסקונט לישראל בע"מ

אחות לקופת התגמולים הגדולה "תמר"

פרטים מלאים בכל סניפי בנק דיסקונט

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

להם שהם מנותחים על אותו שולחן ש־עליו מנתחים כלבים.

חוץ מזה גרמתם לד"ר יעקב, שהוא אחד הרופאים הגדולים שהכרתי אי־פעם, עוול משווע. האם פניותיכם החוזרות אל מצפון העולם נעשות במצפון נקי?

ד"ר דניאל גור, בי"ח שיבא, תל־השומר

● כן. תפקידו של **העולם הזה,** ככל עיתון אחר, אינו להאשים, אלא להביא את העובדות הנוגעות לסיפור הנדון במלואן, להאירו מכל צדדיו ולהניח לקורא האינ־טליגנטי להסיק את מסקנותיו או לקבוע דיעה. **העולם הזה** בדק את הנושא היטב, כפי שמעיד הקורא גור בעצמו, והביא את תגובותיהם של ד"ר יעקב עצמו ותגובת רופא נוסף (שזוהה בראשי־התיבות של שמו), ולעומתם את דיברי רופא בכיר ב־

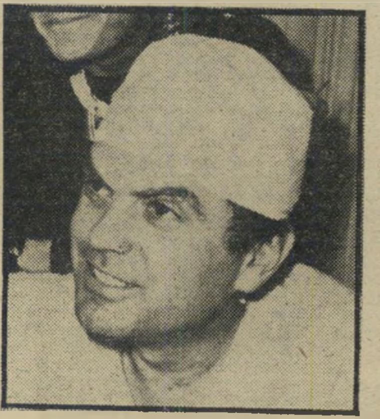

ד"ר גור
ידיעות ממקור ראשון

בית־החולים **הילל יפה** ואשתו המאמתים את הסיפור (זהותם לא פורשה, לבקשתם). ואם זה אינו מקור ראשון, מה כן? סיפור כזה, הנוגע לרופא שאין ספק כי הוא גדול בתחומו, חורג מתחומי הרכילות ומהווה עניין ציבורי ראשון־במעלה. אין ספק ש־חולי־הכליות שבטיפולו של ד"ר יעקב יעדיפו לברר את העניין.

מיכתב לא־ציוני

אני פונה אל העולם הזה דווקא, משום שנראה לי שאף עיתון אחר לא יסכים לפרסם את הדברים (וזאת לאור נסיון העבר, כאשר העיתון הארץ סירב לפרסם מיספר מיכתבים חריפים בתקופה שלאחר מילחמת יום־הכיפורים). כמו־כן תבינו ב־וודאי, את רצוני להישאר בעילום־שם, מ־אחר שאני מועסק על־ידי הממשלה (שכ־ידוע, מעורבת כימעט ב־100 אחוזים בפעי־לות הכלכלית של המשק).

ברצוני להתייחס לדבריו של האלוף פלד, כאילו אנשי־הקבע הם מתנדבים ולא שכי־רים.

ובכן, איני מכיר את האלוף המלומד, וייתכן מאד שהוא וחבריו הקרובים אכן מתנדבים. אולם צבא־הקבע מורכב מעשרות אלפי עובדים שכירים, ולהלן הסיבות (כפי שהן ידועות לי) לשירותם בצבא־הקבע:

שכר מעל למקובל בשירות הציבורי.

מאמץ דומה למקובל בשירות הציבורי, כלומר — היעדר־מאמץ. מאחר שהמפקד הישיר אינו משלם את משכורת פקודו, אין לו אינטרס רב בניצולו הכלכלי, ולי־עיתים ערכו עולה ככל שרבים פקודיו. נהוג לנצל את הפקודים, וכתמורה להתע־לם מעבירות הנעשות על־ידיהם (לדוגמה: הנהגים הצבאיים הצמודים לקצינים־למי־ניהם, אשר ערכם רב הרבה מעבר ל־דרגתם.)

הטבות ניכרות שאין כימעט דומות להן במקומות־עבודה אחרים בארץ, כגון: הפי־כת חלק משירות־חובה לקבע חישוב שנות שירות־החובה כוותק לצורך פיצויי־פרישה וכו'. מתן הלוואות עומדות למי־ניהן; נסיעות לחו"ל, עם או בלי מישפחה, לצורכי „השתלמות" רכב צבאי מחוץ ל־שעות העבודה, ובעיקר בשעות־העבודה לצורך קניות סידורים וכו'. ויעיד על כך מיספרם הרב של כלי־הרכב הצבאיים הנ־נעים בחוצות ושווקי הערים הגדולות, ב־שעות־הבוקר.

הסיבה העיקרית לנהירה העצומה לצבא־

(המשך בעמוד 10)

אל תרדפי אחרי האופנה! עם המגוון העשיר והעדכני של השפתונים והלאקים המובחרים שהכינה מרי קוואנט־ האופנה תרדוף אחריך.

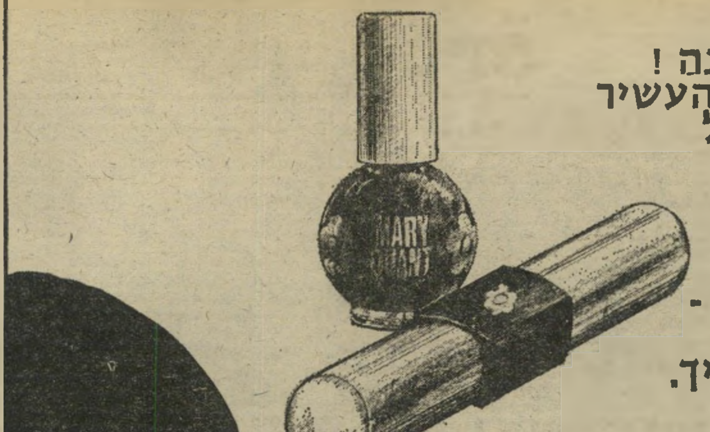

מבצע שי של מרי קוואנט:

זוהי אחת מסידרת 4 מודעות שנועדו להציג בפניך את תכשירי היופי החיוניים שלך.
גזרי את המודעה, הדביקי אותה על גליון נייר יחד עם 3 מודעות נוספות שיתפרסמו.
ע"י כך יתקבל פרח סרגנית גדול שהוא סימלה של מרי קוואנט.

שלחי את המודעות המודבקות למרי קוואנט ת.ד. 33030 ת"א ציי־ני את כתובתך ותקבלי לביחך שי.

פורום

לאלה שרוצים להבין יותר בנושאי האמנות העכשוית

נפתח מחזור 3 עם תוכנית לימודים חדשה ומורחבת.

אלה הרוצים להרחיב ידיעותיהם להעמיק השקפותיהם וחויותיהם בתחומי האמנות השונים. ימצאו ב"שיחות" את הכלים המתאימים למימוש רצונם. דגש מיוחד יושם על התמורות שחלו לאחרונה באומניות ובחקר האמניות.

השיחות וההרצאות תהיינה ברמה אוניברסיטאית אך משוחררות מנוקשות אקדמית.

השיחות מיועדות לשוחרי אמנות אשר מעונינים בהתעסקות סדירה ועניינית בתחומי האמנות. אולם אינם פונים ללימודים אוניברסיטאיים. תלמידי תיכון וסטודנטים המתענינים בתחומים אחרים בנוסף ללימודיהם הספיציפיים.

הנושאים והמרצים

תפיסות המציאות באומנות העכשוית - מאומנות הפופ עד האומנות היום / יואב בר־אל

אופני התבוננות באומנות העכשוית / יאיר גרבוז

פיסול ארכיטקטוני וארכיטקטורה פיסולית / רן שחורי

מבוא לקולנוע בן זמננו / נחמן עינבר

מהנאוראליזם ועד לסרט המוזיקלי - סגנון ומשמעות בקולנוע / אורי קליין

מפתחות להבנת מוסיקה עכשוית / יוסף מר חיים.

עקרונות יסוד בלשון המוסיקה / דן אוסטרובסקי.

מבוא לשירה העברית החדישה / בועז ערפלי.

הפונקציה של התיאטרון ומקומו במערכת התרבות החדישה / יוסף מילוא.

מרבית הסדרות תכלולנה 12 פגישות, וחלקן 24.
הפגישות תתקימנה פעם בשבוע בשעות 20.00 - 18.30.

שיחות
מרכז למפגש עכשוי עם האמנויות

מקום ההרצאות והכתובת להרשמה:
בית ספר תיכון חדש.
דרך חיפה 81 תל־אביב.
ת.ד. 17054 טל' 453317
מועדי ההרשמה: החל ביום 1.10.75
בימים א' עד ה'
בין השעות 16.30 עד 20.00.
לקבלת פרוספקט נא לכתוב
אל ת.ד. 17054 תל־אביב.
עבור מס' 10.

בחסות האגף לתרבות ולנוער של עירית ת"א־יפו.

באור־ורשבסקי

גיזת־הזהב של יצרני הג'ינס

מפעם לפעם מופיעה בעיתון ידיעה קט־נה, על דליקה בבית־מלאכה למיכנסיים או חולצות בתל־אביב. הידיעה עוברת בשקט. איש לא מתלונן במשטרה. אולם מאחרי השריפות הללו מסתתר הסיפור על העסק הטוב ביותר בישראל בשנת 1975: ייצור ביגדי־ג'ינס.

הכוונה אינה למיפעלי „אתא" או „פולגת", יצרני „לי" או „ליווייס", אלא לכמה עשרות יצרנים בשמות עצמיים, שמספקים את הסחורה לבוטיקים הצצים בכל פינה, ומתחרים בבוטיקים הוותיקים כמו „ג'ינס לי כיכר המדינה", המקפיד על מוצרים נושאי שם יצרן מוכר.

הנה, למשל, אחד היצרנים, הללו, ושמו **חיים**. לפני שנתיים השתחרר מצה"ל, שכר ברחוב הרצל מקום בגודל 35 מ"ר, הכניס בו כמה תופרות עם מכונות־תפי־רה, הזמין גזרן המראה לתופרות מה לתפור, והתחיל מייצר מיכנסי־ג'ינס בשם מיסחרי מסויים. התוצאות: תוך שנתיים קנה וילה ב־800 אלף לירות, השקיע עוד 200 אלף לירות במניות „כלל־תעשיות", ועתה הוא מבכה את גורלו על ירידת השערים.

הבעייה העיקרית שלו היא, במה ל־השקיע את עשרות אלפי הלירות שהוא מרוויח מדי־שבוע. קשה להאמין! בבק־שה, הנה התחשיב:

כל מכונת־תפירה מסוגלת לייצר, ב־מישמרת אחת, 1000 יחידות־מיכנסיים בחודש. כל זוג נמכר לבוטיקים ב־80 לירות. השבוע העלו את המחירים ב־10 לירות לזוג, „בגלל הפיחות". לזוג־מכנ־סיים צריך 1.5 מטר בד־ג'ינס, שמחירו עד 1.5 דולר עם כפתורים וכל התוספות, או מכסימום 15 לירות לזוג.

התופרת מכינה בשעה אחת 10 עד 12 זוגות ומקבלת, 6 עד 8 לירות לשעה או 2 עד 2.5 לירות לזוג. מכאן שההוצ־אות על בד ושכר הן 17.5 לירות הזוג. מוסיפים 15 אגורות לזוג לגזרן, המקבל כ־20 לירות לשעה, חותך ב־3 שעות 300 זוגות־מיכנסיים והולך לעבוד במקום אחר.

עוד סכום דומה לזוג — למכינת ח־לולאות, המקבלת 1500 לירות לחודש תמורת כמה שעות שבהן היא מכינה לולאות לכל מכונות־התפירה. עתה מחש־בים פחת על הציוד, כאשר מחיר מכונת־תפירה הוא 3000 לירות, ומחיר מכונת־כפתורים 800 לירות.

נשכח משהו? כן, דמי־שכירות המקום עוד 2000 לירות לחודש, חשמל ושונות — בחשבון גס מאד, וביחד, 30 לירות מלוא ההוצאות לזוג מיכנסי־ג'ינס.

כל זוג מכניס 80 לירות, והרווח הנקי הוא 50 לירות לזוג!

כל מכונת־תפירה מכניסה לבעל־המקום 50 לירות נטו כפול 1000 זוגות שהיא

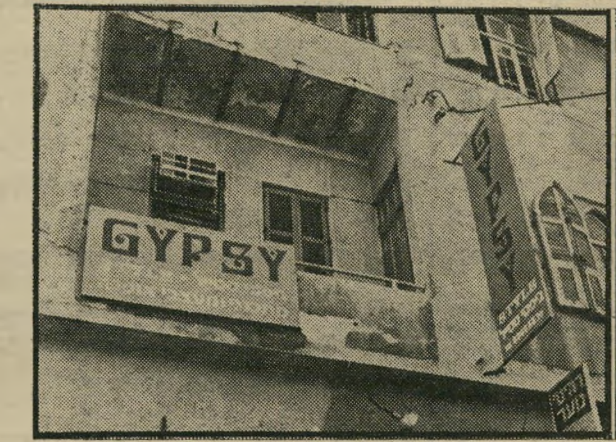

שניים ממיפעלי הג'ינס
מרוויח המוכר הראשון

עושה בחודש, היינו 50 אלף רווח נקי למכונה אחת. לאותו חיים יש שלוש מכונות.

מצב דומה, עם יצרני החולצות. מחירן לצרכן, בבוטיק, 120 עד 140 לירות ה־אחת. הבוטיק קונה אותן מבית המלאכה ב־70 לירות האחת. ההוצאות של בית־המלאכה הן: על בד לחולצה — 10 לי־רות, צווארון וכפתורים עוד חמש לירות, פועלת מקבלת 8 לירות לשעה שבה היא מייצרת 4 עד 5 חולצות, כך שהוצאות החומרים והעבודה הן 17 עד 18 לירות לחולצה. כל שאר הציוד עולה כמו ב־מיכנסיים, וגם כאן ההוצאות המכסימ־ליות לחולצה הן 30 לירות. הרווח הנקי — כ־40 לירות לחולצה.

הסמים של רבינוביץ

גלולות הפיחותים והאינפלציה ש**רבי־נוביץ וזנבר** מלעיטים בהן את המשק, משפיעות עליו כמו חשיש הניתן למכור־לסמים. ראשי מיפעלי־ייצוא טוענים, כי הפיחותים רק מפריעים להגדלת הייצוא, בניגוד לדעתם של שר־האוצר ויועציו מ־„בנק־ישראל".

מיפעל גדול ומסודר חייב, לאחר כל פיחות, להתאים את המאזן לערך החדש של הלירה. אם היה פיחות של 10%, עליו להגדיל את צד הנכסים במאזן ב־שיעור דומה. מייד עליו להגדיל, במקביל, את צד ההתחייבויות באותו שיעור, היינו ללוות כספים בשיעור הפיחות. כך צריך המיפעל להשקיע את אונו והונו בהתא־מתו לשערי הלירה, במקום להפנות את הכספים להגברת הייצוא.

כמו מכור־לסמים, כך גם המשק, לא ייעזר על־ידי פיחותים. מדיניות הפיחות והאינפלציה עושה בישראל מה שהיא עושה בכל מקום אחר: מעבירה כסף מחלקם של השכירים לחלקו של ההון. המדיניות הזו פוגעת ביצרנים ובשכירים כאחד, מעבירה רווחים לטפילים וללא־יצרנים, המשקיעים בהון ולא בייצור.

כדי להגדיל את הייצוא צריך קודם־כל לחסל את ההון השחור, שאינו משלם מס, היוצר את הביקוש במשק. כל עוד קיים הון זה, הוא יציע ליצרן המקומי יותר מכפי שזה יקבל בייצוא — ולא יעזרו כל הפיחותים. שנית, יש לטפל בכל מיפעל בנפרד, בשיטת־ספיר, אבל ללא המיגרעות שלה. צריך לחזור לעבוד ב־מיקרו, ולא במאקרו.

במקביל לחיסול ההון השחור, על־ידי המימוש המלא של מסקנות ועדת בן־שחר ובנוסף להן, הפעלת השיטה האמ־ריקאית של מס־הכנסה: בדיקה מסו־רגת, עונשים כבדים ביותר. בד־בבד יש להחליף את הכסף, תוך הטלת מס על ההון המוחלף, וכך לשים יד על המזו־מנים. יחד עם זאת גם שמים יד על מח־זיקי איגרות־החוב ללא־שם, החייבים ל־הירשם ולהצהיר עליהן.

רק פעולה משולבת כזו, במיסגרת מדי־ניות־הכנסות כוללת, תבריא את המשק. השיטה הקיימת, של מדיניות מוניטרית, פשטה את הרגל בכל העולם פרט לישר־אל. המועמדת הרצינית השנה לפרס־נובל לכלכלה, **ג'ואן רובינסון** הברי־טית, מטיפה זה שנים למדיניות־הכנסה כוללת, ולנטישה מוחלטת של תיאוריית המוניטאריות של **מילטון פרידמן.**

6 מיליון לרוטשילד

לקראת האסיפה הכללית של „החברה־לישראל", שתיערך השבוע, הודיעה חברת „איסרופ", השייכת לברון אדמונד דה רוטשילד, לרשות לניירות־ערך, כי היא מחזיקה עתה ב־6162 מניות של החברה, בשווי נקוב של 100 אלף דולר האחת.

כפי שמסר מדור זה בשעתו, קנה ה־ברון את חלקה של קבוצת „דיסקונט" ב„חברה לישראל", במזומן ובחילופי־מנ־יות, תוך הבטחה כי נציג „דיסקונט", **משה בנו גיטר**, ימשיך לכהן בהנהלת „החברה לישראל" מטעם „איסרופ".

האם מילווה־המילחמה־מרצון הוא חוקי?

כמה עורכי־דין התבקשו על־ידי סוחר איגרות־החוב **בנו ליבל**, לבדוק את חוקיות ההגבלות על המיסחר באיגרות מילווה־המילחמה־מרצון של אוקטובר 1973. תקנות המילווה, המודפסות באותיות קטנות, קובעות כי התעודות תיפדינה כעבור 15 שנה על־ידי מקבלן בלבד, וכי אינן סחירות ואינן ניתנות להעברה.

כיוון שמדובר כאן במילווה־מרצון, התעוררה השאלה האם ההגבלה על המיסחר, המודפסת באותיות קטנות, אינה נוגדת את חוק החוזים האחידים, האוסר סעיפים באותיות קטנות המגבילים קונה־מרצון של נכס.

איגרות אלו ניסחרות כיום ב־25% מערכן. אם הן תהפוכנה סחירות, הן תהיינה שוות מייד 180%.

סוחרי האיגרות, וריבבות מחזיקי־איגרות האסורות במיסחר, עוקבים אחר פרשת היבואן **יוסף טויינה** („העולם הזה" 1919) בנשימה עצורה. אם כתוצאה ממשפט זה יתברר כי אין עבירה פלילית בהעברת האיגרות, ו„בנק ישראל" יחוייב לפדותן מכל המציג אותן, יעלה ערכן מ־25% כיום, לקרוב ל־250%.

התעקשותו של נגיד „בנק ישראל" שלא לאפשר מיסחר בניירות אלה, גורמת לעושק בעליהן, המקבלים עתה אחוז נמוך ביותר מכפי שיוכלו לקבל אם יותר המיסחר בהן.

זעזועים בענף הבנייה

השפל הממושך בענף־הבנייה החל נותן אותותיו בחברות הגדולות. אחת החברות המוליכות בארץ, „צוות־ריל", מנסה עתה להתגבר על הקשיים על־ידי חיזוק ה־הנהלה הנוכחית. ל„צוות־ריל" עבודות־בנייה, עד סיום השנה, בקרוב ל־50 מיל־יון ל"י. החברה נושאת הפסדים כבדים בגלל ניהול לקוי, בעיקר זכיה במיכרזים בכל מחיר במחירי הפסד.

החברה קשורה קשרים הדוקים עם „בנק לאומי לישראל", והיא חייבת לו כ־25 מיליון לירות. הבנק התערב לאח־רונה לחיזוק הצוות הניהולי של החברה, המנסה גם למכור כמה בניינים לא־גמו־רים שלה. הרוח החיה בחברה הוא **משה לפיד**, לשעבר חשב מישרד־השיכון. הנ־הלת „בנק לאומי" סירבה להגיב בקשר למצב החברה, אבל טענה כי לא מינתה כל מנהל מטעמה.

חברה אחרת העוברת זעזועים היא „מראות־נוף" בפתח־תיקווה. חברה זו נתקעה באמצע הקמת שיבעה בתים ב־פתח־תיקווה, לאחר שמכרה כבר דירות ללקוחות. המשקיעים הם **שימחה מנ־דלבאום** מירושלים, אחיו של מנכ"ל מישרד־המיסחר־והתעשייה, וקבוצה קנ־דית־אמריקאית בראשות **ויקטור אר־מן**. בימים אלה מנסים למצוא הסדר, שלפיו ייצא מנדלבאום מחלקו בחברה, שתישאר בידי קבוצת־ארמן, ואילו ארמן ישאיר בידי מנדלבאום את פרוייקט פורסט־היל בירושלים.

גל־התייקרויות בסוף החודש

שורה ארוכה של מיפעלים מכינה העל־אות־מחירים לסוף החודש. מיפעל „שמן" כבר מדפיס מחירונים חדשים, הכוללים הגדלה של מס־הקנייה בשיעור של 4.5% בערך. גם מיפעל „שטיחי כרמל" מכין העלאות־מחירים, הכוללות תוספת 7% מס־קנייה.

סוף־סוף־למש"ק

חברת הקצינים „מש"ק" (משוחררי שירות־קבע), שהוקמה בשעתו וניסתה לעשות רווחים מעסקים, תוך ניצול מעמ־דם של בעלי־מניותיה, רובם קצינים גבו־הים, שבקה חיים לכל חי.

לפני שנים אחדות קנה קונצרן „כלל" את מחצית המניות בחברה, שעיקר רכו־שה היה מלון בשארם־אל־שייך בשותפות עם „אגד", ומלון בנתניה הקרוי „החוף הירוק," וכן מחצית במישרד הפירסום „פורום". עתה השתלטה „כלל" כליל על „מש"ק", על־יד החלפת מניות בעלי־החברה במניות חברת „כלל־תעשיות", לפי שער של 120 נקודות.

פרט מעניין: העומד בראש „כלל־תע־שיות", רב־אלוף (מיל.) **צבי („צ'רה") צור**, היה בין מייסדי „מש"ק" בשעתו. ראשי „מש"ק" מאז היווסדה ועד גווי־עתה היו **שמעון ינאי, אברהם יפה, בנימין גיבלי, אלכס גתמון ויוסף גבע.**

יו"ר גבע
צוחק הצוחק אחרון

מכתבים

(המשך מעמוד 8)

הקבע אחרי מילחמת יום־הכיפורים, ומצער לכתוב על נושא זה, היא שאם ייבדק מהו מיספר משרתי־הקבע שנפגעו במילחמה זו, ביחס לאחוז שהם מהווים מתוך כלל צה"ל, יתברר בוודאי שמיספר הנופלים קטן ב־הרבה מהאחוז היחסי של משרתי־הקבע בצה"ל.

מכאן שצבא־הקבע מעניק לאנשיו מעין ביטוח־חיים.

רבים עושים את החישוב, שמוטב לחתום מיספר שנים לשירות־הקבע, ובילבד לא לקבל העברה ליחידת־מילואים קרבית.

וכפי שמסתבר, עם כל הסיבות שלעיל, לא צריכים רוח־התנדבות כדי לשרת בקבע, וחבל שהאלוף המכובד ניצל את מסווה־הסודיות שמאחרי הצבא, והתיימר לתת לצבא־הקבע ציביון לא־לו.

כאמור, המיכתב הזה אינו „ציוני" במובן המקובל של המילה אולם, כמשלם־מיסים, וכמי שמשרת בשירות־מילואים פעיל ב־צה"ל, אני כואב את הביזבוז העצום של משאבי כוח־אדם וציוד (כולל רכב) בשירות צבא־הקבע ואנשיו, ומשום כך חיוני, ל־דעתי, לפרסם דברים אלה, כדי להעמיד את המצב בפרופורציה הנכונה שלו.

איכפתניק, תל־אביב

עד גלגלים

את התמונה שאני מצרף בזה קלטתי במצלמתי באחד מרחובות תל־אביב.

הקידמה הגיעה גם למישמר־האזרחי שלנו. עובדה, סיירי הביטחון החדשים ממונעים כיום. אבל למראה המחזה הזה, לא ידעתי אם להרצין או לצחוק.

מה הוא עושה כשהוא רואה מחבל? אומר לו „חכה־רגע!" מחנה ותופס עמדה?

ראובן גלקר, תל־אביב

● ראה — גלופה.

תקדים מסוכן?

כל הכבוד למאמרו של אורי אבנרי „איקרית! בירעם!" (העולם הזה 1988).

אני מזדהה עם המאמר במלואו, אך הגימוק של „השוללים הוא: תקדים מסו־כן, כי כך יפנו גם ,בעלים לשעבר' של רכוש נטוש לבית־דין..."

לאיזה בית־דין? של עמו? של האו"ם? רע מאד המצב אם השילטון מפחד מבתי־הדין שלו־עצמו. רק אנשים הגונים, שלא הסתבכו עם החוקים משך כל השנים, יפנו בכלל לבית־דין.

החזרת „רכוש נטוש" לאזרחים נאמנים וישרים, איננה מחיר גדול למען השלום. בתנ"ך כתוב: „ציון במישפט תיפדה ושביה בצדקה" (ישעיהו א'; 27). אעדיף מאבק בבית־מישפט מאשר בשדה־הקטל.

בנימין ברנר, טבריה

פרץ והמעריצים

אני לא מבינה מה מצאתם לצאת להגנ־תו של יהושע פרץ. הרי הוא, ומעריציו העיוורים, הפכו את אשדוד על־פיה ועשו את מערכת־המישפט בישראל לחוכא־ואי־טלולא, אם תסלחו לי על הביטוי.

אינני יודעת מה היה צריך לעשות שם,

סייר הג"א
מישמר ממונע

אבל יש לי הרגשת שאת הסיפור של פרץ וחבר־מרעיו צריך היה לחסל עוד בתחילתו. ייתכן שעכשיו מאוחר מדי. הוא פשוט עושה מה שמתחשק לו, וכולם בול־עים ונחנקים.

רותי שנהב, אשקלון

נהניתי מאד לקרוא את הראיון עם יהו־שע פרץ (העולם הזה 1989), אף־על־פי ש־אינני חושב שהוא עשה מעשה נכון בכך שהמריד עיר שלמה בגלל גזר־הדין שלו.

אני גם לא חושב שהוא צדק במעשיו, אבל טוב היה לקרוא פעם אחת ולתמיד מה חושב איש כזה, איך הוא מתבטא ואיך הוא רואה דברים — אם־גם לפעמים בצורה מסולפת.

רן טלמור, פתח־תיקווה

הראיון עם יהושע פרץ, והסיפור על מה שהתרחש באשדוד לפני שבועיים, היו מאלפים מאד.

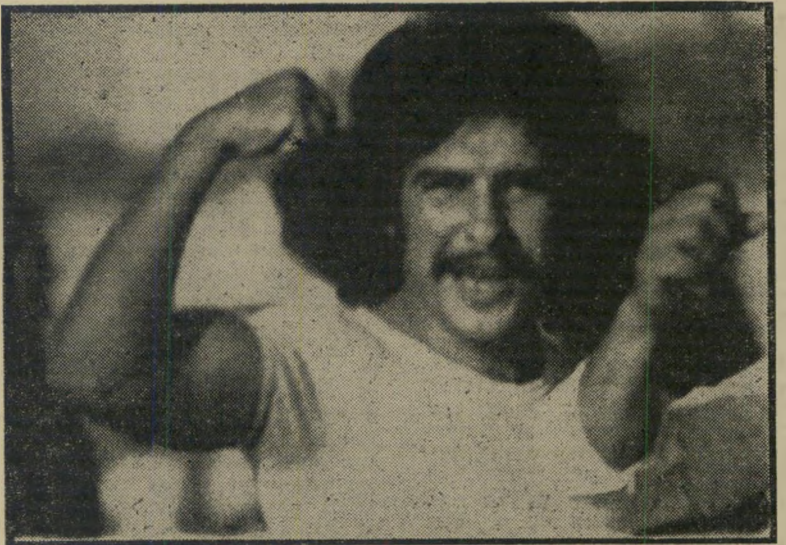

הפגנת־השרירים של פועלי נמל אשדוד
נעשה מהם קציצות!

זאת היתה דוגמה טובה איך אדם אחד בעל כאריזמה בלתי־מבוטלת, היודע את נפש „בהמתו", מסוגל להפנות אליו את אור־הזרקורים ולגרום לכך שעם שלם יפקח עיניים ויראה איזה עוול נגרם באר־צנו ליהושע פרצים למיניהם על־ידי ה־שילטונות.

אני רק מקווה שלא יישארו אדישים לזעקתם של בני אשדוד, שכל מה שהם מבקשים זה רק צדק, אי־רדיפה וחיסול הפערים המייאשים.

ז'אקי לוי, דימונה

ראש־הממשלה לא ידע

לידיעתכם: ראש־הממשלה מר יצחק רבין, המנופף בדגל בואה של אוניית־הנוסעים סטלה פולאריס ישירות מאלכסנ־דריה כאילו הדבר נובע מכוחו של הסדר־

כחצי מיליארד ל"י
השקיע
מפעל הפיס
בבנית מרפאות
ובתי־חולים

מפעל הפיס
לקידום החינוך והבריאות

עידן - 435

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח מחירים המוסכם לשבוע

מ־19.10.75 - 24.10.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן		
ירקות			
עגבניות מעולות	2.40	ל"י	הק"ג
גזר	2.50	"	"
חצילים	1.30	"	"
פלפל קליפורניה	2.75	"	"
פלפל נהריה	3.00	"	"
תפוא"ד בתפזורת	2.20	"	"
תפוא"ד ארוזים	2.45	"	"
בצל יבש סוג מעולה	1.65	"	"
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	1.90	"	"
פירות			
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	2.85	"	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	3.65	"	"
תפוחים זהוב 6	3.25	"	"
תפוחים אורליאנס 6	3.25	"	"
תפוחים אורליאנס גודל 6.5	4.00	"	"
בננות	4.20	"	"
הדרים			
אשכוליות	1.80	"	"
תפוזים טבורים	1.80	"	"
לימונים	4.00	"	"
עופות			
פטמים קפואים בשקיות שקופות גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00	"	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00	"	"
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"	"
דגים			
כסיף	8.50	"	"
בקלה צעיר ארוז בשקיות	9.50	"	"
בקלה פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם	10.80	"	"

הביניים, וכהישג פוליטי־אישי גדול — מנפנף בדגל של בלוף.

לפחות שתי אוניות אחרות הגיעו לחיפה, ישירות מאלכסנדריה, במשך מיספר הפלגות והרבה זמן קודם הסכם־הביניים.

האחת היתה האונייה אקולה־לאורו.

האחרת: האונייה היוונית גולדן אודיססי.

מידע זה ידוע לי, ולכל חברי העובדים בנמל חיפה.

כלום ייתכן כי אותו מידע לא היה ידוע לראש־הממשלה?

צוק־אור בן־יהודה, חיפה

סיני — לפלסטינים

בימים אלה, כשמדברים על מדינת פלסטינית (גרומיקו ועוד), ומבצעים נסיגה (חלקית, אומנם) מסיני — מה פשוט יותר ממסירת סיני לפלסטינים? מסירת מדינה זו להם תהווה פיתרון אנושי ומדיני למצב הממושך באיזור.

לסיני מקורות היסטוריים ומקורות כלכליים — תעלת סואץ, נפט, נימלי עזה ושארם־א־שייך, איזור אל־עריש ובכלל — שטח רחב המשמש מעבר מאז ימי בראשית.

פיתרון אידיאלי המהווה בוודאי גס ל־אירגון־השיחרור הפלסטיני „בני־סיני."

בעצם, למה לא?

ישראל ליטמן, קריית־חיים

לאתר את האירגון

בכתבה שהתפרסמה לפני כמה שבועות (העולם הזה 1894) נכתב על אירגון בשם „הורים ללא בני־זוג," וכן כמה משמות המארגנים.

האם אפשר לקבל מיספר־טלפון של אחד מחברי האירגון, כדי ליצור איתם קשר? ניסיתי לאתרם בספר־הטלפונים, אך ללא הצלחה.

חנה קרוגיוס, תל־אביב

● **העולם הזה** מאמין שניתן לאתר את האירגון ואנשיו על־פי פירטי־הזיהוי ש־התפרסמו בכתבה, כגון שמות האנשים ומקום־המיפגש שלהם.

חייל מעבר לגדר

כשנופל בצה"ל בן למישפחה מעורבת, כחייל, הוא מקבל מקום־קבורת מחוץ לגדר. כי בישראל, כל בתי־הקברות שייכים לעדות דתיות. אין בית־עלמין חילוני אחד שבו ניתן לקבור חייל בן מישפחה מעורבת שלחם ונפל בקרב.

האם במצב כזה יש למדינת ישראל זכות מוסרית לגייס את בני המישפחות המעורבות לצה"ל בכלל, וליחידות קרביות בפרט?

מה חושבים על זה שר־הביטחון, שר־המישפטים, שרי מפ"ם, שרי ל"ע ואנשי יעד ושינוי?

קלמן פורס, רמת־גן

לעזוב סתם לא כדאי

באחרונה נחתם הסדר־ביניים בין ישראל למצרים. נראה כי בעתיד הקרוב עומדת ישראל לחתום על הסדר מסויים גם עם סוריה. שלא כדוגמת ההסדר עם מצרים, ההסדר עם סוריה צריך להיות תכליתי יותר, כפי שמצויין בשיר הבא שכתבתי:

היורה קצת מתאחר, / לא רוצה לרדת /
הגליל כולו זוהר, / סתיו על הכינרת.
אין צופה מחרמון /על צור ודמשק, /
רוגעים ישובי הצפון, / משתלם העסק.
מה נותנים לאסד, / זאת אסור לשכוח. /
מאז מישטרו נוסד, / מאיים בכוח.
אם את הגולן נוטשים, / שעל אחר שעל, /
יחזרו זמנים קשים / ליישובים ולצה"ל.
לעזוב סתם לא כדאי / בלי שלום בטוח. /
אם לא עכשיו אימתי, / תם כבר הוויכוח.

שמואל איילון, תל־אביב

(המשך בעמוד 14)

טעות לעולם צודקת

למפעל בטחון מוכן
דרושים
★ נהגים למשאיות מערבלים
בעלי ניסיון מעל גיל 24.
★ מנהל חשבונות

„הארץ", 5.10.75

בני דויטש, ירושלים

למרות הפיחות!

אנו ממשיכים..

זו ההזדמנות שלך

לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל

היכנסי עוד היום ורכשי

טיב ★ יוקרה ★ עיצוב

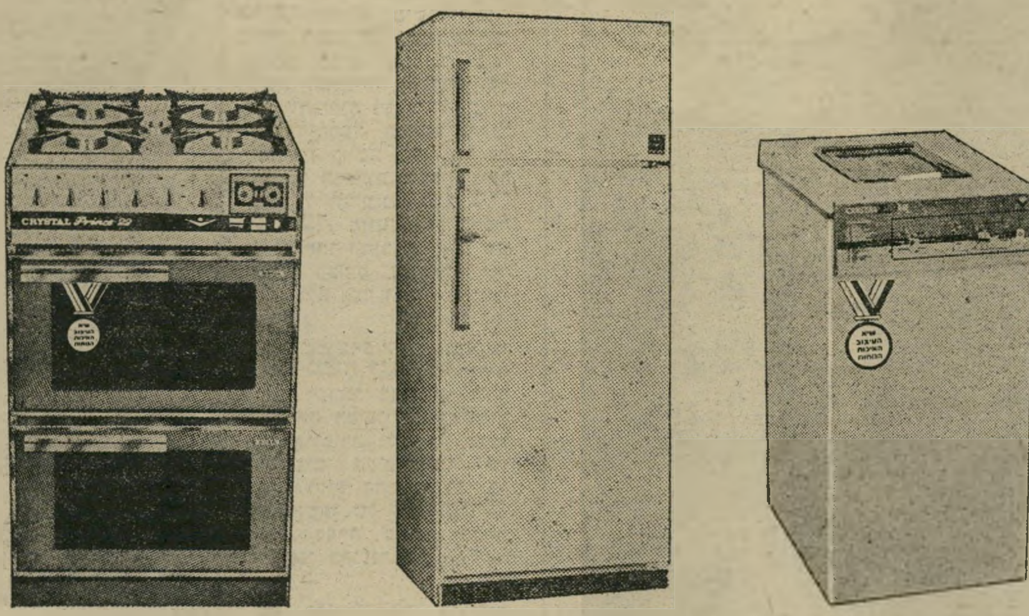

מכונת כביסה "לידי" — מקרר פרזידנט — תנור בישול "פרינס"

גם בעוד 20 שנה תהיי מאושרת עם

קריסטל

מעקר

ממשלת ישראל
המשרד לקליטת העליה

ההסתדרות הציונית העולמית

הסוכנות היהודית לא"י
מחלקת העליה והקליטה

אל הישראלים השוהים בחו"ל

ממשלת ישראל והסוכנות היהודית החליטו לאחרונה על מתן הקלות לקליטת תושבים חוזרים.

על הענקת התנאים יוחלט באורח אינדיווידואלי בהתאם למצב ולצרכים של כל פונה.

ישראלים תושבי חוץ לארץ, המבקשים לשוב לישראל, יפנו אל משרד מחלקת העליה והקליטה של הסוכנות היהודית / ההסתדרות הציונית העולמית הקרוב למקום מגוריהם, ויקבלו מידע על סיוע אפשרי.

תכתובת בארץ: ועדה לתושבים חוזרים
ת.ד. 7384
ירושלים

יהושע פרץ סגר את נמל־אשדוד -
ויוסף אלמוגי סגר את חיפה

■ תקרית משעשעת אירעה בטכס נישואיה של הילה, בתו של הרמטכ"ל־לשעבר רב־אלוף (מיל.) דויד („דדו") אלעזר עם דורון כהן. בעת טכס הנישואין לקח האלוף מרדכי פירון, הרב הראשי של צה"ל שהשיא את השניים, אתנחתה קלה. החתן הנרגש חשב שהטכס הסתיים, מיהר להסיט את הינומת הכלה ועמד לנשק לה. אז קרא לעברו הרב פירון: „רגע, רגע, יש עוד זמן! מה זה, אין לך סבלנות?"

■ לפני שבוע נחנך, במעמד ממלא־מקום שר־הסעד, שר־הפנים הדוקטור יוסף בורג וצמרת מישרד־הסעד, מוסד למפגרים בשם חברת־נעורים בגוש תל־מונד. כשהגיעה הפמלייה הנכבדה של חובשי־הכיפות ושומרי־המיצוות ממישרד־הסעד, הסתבר כי במוסד אין קיימת מזוזה אף על אחת מן הדלתות. לבסוף גילה רבה של תל־מונד, הרב מרדכי זמל, מזוזה אחת לרפואה על אחד המיבנים, אלא שזו נקבעה מצידה השמאלי של הדלת, ולא בצד הימני, כדרוש.

■ במישרד־החוץ מתלוצצים כי משה לשם, מי שהיה שגריר ישראל בדנמרק, עומד לקבל את הטיפול במשא־ומתן הישראלי־סורי, ולוא רק בגלל „התיקונים הקוסמטיים" שיבוצעו על־פי ההסכם הצפוי בגבול. אשתו של לשם, עליזה עוררה סערה כאשר פתחה מכון־יופי בקופנהגן.

■ בפגישה עם מזכירות המישמרת הצעירה, במחוז תל־אביב של מיפלגת העבודה, טען מזכיר־ההסתדרות, ירוחם משל, כי יש כמה מיקצועות שבהם עולות הנשים על הגברים, בזכות ידיהן העדינות, „ואינני מתכוון רק לציסויים," ציין. באותה פגישה הגדיר את בהלת־הקניות של מכשירי־החשמל אחרי הפיחות, כתיסטריאו.

■ נשיא חוג יושבי אכסודוס, הטייס אורי יפה, בעיקבות התייקרות מחירי המכוניות: „עוד מעט ירשמו את הבעלות על מכוניות בטאבו, במקום במישרד־הרישוי."

■ יושבי החוג גילו כי השם פרץ והשם משל שווים, בגימטריא: 370.

■ חבר מועצת עיריית תל־אביב, נחום רז, הציע לראש־העירייה להתקין נתיבים מתחלפים, כדוגמת רחוב יצחק שדה, גם בכניסה לקומת ראש העירייה, על־מנת למנוע פקקי תנועה בעת כניסת ויציאת יועציו של ראש־העירייה.

■ בעל הפיאנו־באר, רפי ניצחון, טוען כי אינו מבין כלל מדוע הובא יהושע פרץ לדין באשמת סגירת שערי נמל אשדוד. אומר רפי: „מה יש, מישהו העמיד את ראש עיריית חיפה, יוסף אלמוגי, לדין על זה שהוא סגר את חיפה?"

■ לרגל בחירתו של יוסף אלמוגי, ראש־עיריית חיפה, כמועמד מיפלגת העבודה לתפקיד יו"ר הסוכנות היהודית, נזכרו חיפאים באנקדוטה שהילכה בשעתו בעיר והמצביעה, לדעתם, מדוע ראוי אלמוגי לתפקיד המוצע לו. באחד הימים, מספרת הבדיחה, ערך אלמוגי סעודה חגיגית לאורחים נכבדים שהזדמנו לביקור בעיר. בשעת הסעודה הבחין מזכירו כי אלמוגי אוכל את האומצה שהוגשה לו במזלג בילבד. הוא התכופף אל ראש־העיר ולחש על אוזנו: „אלמוגי, הסכין..." מיד תפס אלמוגי בסכין, הסתובב לאחור וכשהסכין שלוחה לפניו כמי שמוכן להתגונן מפני התנפלות־פתע, שאג: „איפה הוא???"

■ במסיבת־עיתונאים שהתקיימה ביום פתיחת הלימודים באוניברסיטת בן־גוריון שבנגב, התוודה הפרופסור אהרן פריבס, דיקן הפקולטה לרפואה ומנהל שירותי הרפואה בנגב, כי הוא סובל מסכיזופרניה: „כשאני מתגלח בבוקר, אני רואה במראה גם את דיקן הפקולטה לרפואה וגם את מנהל שירותי־הרפואה," אמר. קרא לעברו העיתונאי שלמה גיבעון: „אם כך, תתגלח אצל הספר!" נשיא אוניברסיטת הנגב, מי שהיה שגריר ישראל באו"ם, יוסף תקוע, נחלץ לעזרתו של הדיקן וקרא לעבר גיבעון: „גם אצל הספר יש מראה!"

■ בהמשך דבריו אמר פרופסור פריבס: „אני לא מאחל לאף אדם להחליט על קבלת 34 סטודנטים מתוך 800 מועמדים, כאשר לכל אחד מהם יש אמא ואבא שיש להם בן־דוד שמכיר חבר־כנסת."

■ כאשר רקטור אוניברסיטת בן־גוריון, הפרופסור משה רוזן, דיבר באותה מסיבה על הצורך במהנדסים עוד מימי התנ"ך, ולראייה הביא את פרשת נוח והתיבה, קם אחד הסטודנטים והזכירו כי נוח היה נגר, ואילו במדעי הטכנולוגיה לא קיימת עדיין מגמת „הנדסת־עץ."

■ ראש עיריית באר־שבע, אליהו נאווי, פתח את דבריו בטכס באומרו: „נשיא יקר, שר־אוצר נכבד, ידידי הרקטור, דיקנים מלומדים וסטודנטים שוחרי־תעודות" — ובחיוך הוסיף: „סליחה, דעת."

■ כאשר פרקליטו של מנהיג פועלי אשדוד, יהושע פרץ, עורך־הדין אורי רון, דיבר בעת המישפט בצרורות וללא הפסקה. הפסיק אותו השופט אברהם ששון: „השופט אינו טייפ־רקורדר!"

חיים צדוק שר־המישפטים, הכורע ברך לפני ראש־הממשלה יצחק רבין והזוכה לבירכת־יד ממנו, לא התכוון להשתחוות בפני ראש־הממשלה. בעת מסיבת־החתונה שערך רב־אלוף (מיל.) דויד אלעזר לבתו, התכופף צדוק להרים משהו שנפל מצלחתו. רבין, שעמד לידו (חלק מפניו נראה בתמונה מימין) ניסה למנוע מהצלם לצלם את צדוק מתכופף, ואז נתקבלה תמונה המזכירה את האפיפיור המברך את מבקריו.

שרי חן מלכת־המים של 1975, זכתה בשבוע שעבר בטיפול אה־לה־סינדרלה. שרי קיבלה במתנה מלאה גוטליב, מנהלת מיפעל „גוטקס," מלתחה חדשה לרגל טיסתה לפריס. לאה גוטליב הצטרפה אל שרי בטיסה זו. עוד באותו יום הספיקה המלכה החדשה להשתתף בתצוגת־אופנה, שהתקיימה ב„גראנד הוטל" בפריס, במיסגרת שבוע־האופנה הבינלאומי המתקיים שם. יחד איתה דיגמנה תמי בן־עמי, דוגמנית־הבית של „גוטקס" ומלכת־המים של 74'.

אנשים

■ אברהם ששון גם גילה כי הסניגור והתובע, סגן־ניצב **יורם גונן**, למדו בצוותא בפקולטה למישפטים באוניברסיטה העברית.

■ בעת מהלך המישפט מצא התובע המישטרתי זמן גם להתבדח. הוא סיפר כי הרב הראשי לישראל, אלוף (מיל.) **שלמה גורן**, התיר לדתיים להשתמש בשבת בסכום כסף עד מאה לירות, ואף לנסוע בסוסיתא — מאחר ש־100 ל״י אינם כסף, וסוסיתא אינה מכונית.

■ דווקא לעיתונאי הלוחם **ברוך נאדל** זה היה צריך לקרות. אשתו של נאדל, **אילנה**, ערכה את קניותיה בסופרמרקט של שכונת־שרת ברעננה. כאשר עמדה לצאת מן הסופרמרקט התברר לה כי מישקפיה, בשווי 300 לירות, נגנבו מתוך תיקה. משום־מה לא נגע הכייס בארנק־הכסף של אילנה. כיאה לרעייתו של בעל לוחם למען זכויות־האזרח, מיהרה אילנה והגישה תלונה במישטרה.

■ לעזרת השם נזקק השבוע המפיק **סולו יורמן**, שנשא לאשה בבית ציוני אמריקה בתל־אביב את **אביבית** („ויווי״) **ליטבק**. מייד אחרי טכס־החופה הוא פנה לרב, הוביל אותו לפינת האולם ואמר לו: „רבי. אני רוצה להתייעץ איתך. יש לי חברה שעושה ג׳ינגלים...״ „מה היא עושה?״ שאל הרב המופתע. „שירי־פירסומת לרדיו,״ הסביר יורמן. „אנחנו עשינו את הג׳ינגלים לבירה או.קיי. ולחברת זניט בשביל התחנה של **אייבי נתן**. הג׳ינגלים הצליחו בצורה לא־רגילה. עכשיו באים חלק מהמתחרים שלנו, ומציגים כרטיס־ביקור שלהם את שני הג׳ינגלים שלנו. מה אנחנו יכולים לעשות להם?״ חשב הרב כמה שניות והשיב: „בטח בשם ועמול הרבה ואז, בעזרת השם, יבוא הכל על מקומו בשלום.״

■ מבול הביקורות הקשות שניתך על ראשיהם של שלושת מנחי מיצעד־המרגנית, שהוצג בטלוויזיה — **ציפי שביט**, **אושיק לוי** ו**טוביה צפיר** — הוטח על ראשי האנשים הלא־נכונים. מסתבר כי השלושה אמרו מילות־קישור שנכתבו עבורם, ולא היו להם כל יד וחלק בכתיבתם. אחרי שעיתונאים רבים כינו את השלושה בכינויי־גנאי למכביר וקטלו את התוכנית, קשה היה לברר מיהו אותו גאון שכתב את מילות־הקישור. בענף הווי ובידור של צה״ל לא ידעו לענות על השאלה, וכנ״ל בשידורי ישראל. לבסוף נמצא האשם. מסתבר כי כתיבת מילות־הקישור הוטלה על סא״ל (מיל.) **שאול ביבר**, מי שהיה בעבר קצין הווי ובידור. אך מה שביבר כתב לא מצא חן, והוחלט לבקש מהשחקן **יוסי בנאי** לתקן ולשפץ את הכתוב. מי שצפה באותה תוכנית אומללה חזה בתוצאה של השילוב בין ביבר לבנאי.

■ בעיקבות השמועות כאילו שלישיית הבנות שוקולד מנטה מסטיק תייצג השנה את ישראל בתחרות האירו־ויזיון, שתתקיים באמסטרדאם, אומרת העיתונאית **מירית שם־אור** כי הבנות תוצגנה שם על־ידי המנחה באופן הבא: „שלישיית שוחולך מנטך מחסטיך.״

■ מי שראה לאחרונה את **דליה מילצ׳ן**, אחותו של סוחר־הנשק **ארנון מילצ׳ן**, שהתגרשה לאחרונה מ**סמי הירש**, אחיינו של **פוקה** המפורסם, יכול היה לטעות ולחשוב כי דליה הפכה עיתונאית. על החלון הקדמי של מכונית המיני מיינור שלה קבוע שלט: „עיתונות.״ מסתבר כי דלי׳ה אומנם החלה עובדת, אך לא כעיתונאית כי אם כדיילת־שלום באל על. השלט שעל שמשת מכוניתה הוא מזכרת מבעליה הקודם של המיני, העיתונאי **אמנון ברזילי**.

■ אחרי צילום התוכנית האחרונה בסידרה שרתי לך ארצי, הוזמנו חברי הצוות להרמת כוסית. מפיק התוכנית המצליחה, **רפי שחר**, נשא את כוסו ואמר: „שהחיינו וקיימנו והגענו לזמן הזה. סוף־סוף אפשר לנשום לרווחה.״ שיסע אותו **דן אלמגור**: „רגע, רגע! שכחתי להגיד לך שהייתי הבוקר אצל מנכ״ל הטלוויזיה **ארנון צוקרמן**, והוא הזמין אצלי עוד 40 תוכניות.״

שני שייקה

שייקה אופיר (מימין) ושייקה לוי, איש שלישיית „הגשש החיוור,״ מדגימים זלילת נקניקיות, בחגיגה של חנוכת המיזללה החדשה ברחוב דיזנגוף, השייכת לאמרגן אברהם („פשנל״) דשא ולשחקן „הקאמרי״ אורי לוי. במיזללה, שהפכה כבר מרכז לשחקנים ולבדרנים, מגישים בעיקר נקניקיות בטעמים, נוסח מיזנוני ה„אימביס״ בגרמניה.

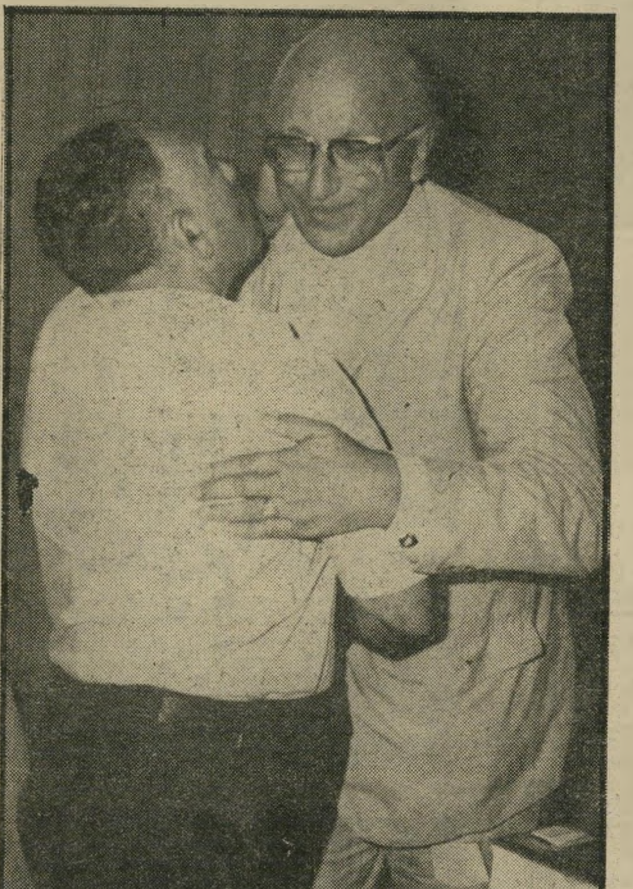

אורי אלפרט

מזכיר מועצת פועלי תל־אביב, נתגלה כחובב־נשיקות נלהב. בעת קבלת־פנים שערך לכבוד היינץ ביין, ראש ממשלת מחוז ריין־ווסטפאליה בגרמניה, הירבה אלפרט לנשק את האורחים. גם האורח שמימין זכה בחיבוק־דוב ובנשיקה מצלצלת מפיו של אלפרט, ורק בקושי הצליח להסתיר את מבוכתו. בגרמניה אין הגברים רגילים להתנשק.

■ רבים מבאי כנס איל״א, איגוד ישראלי לעיבוד אינפורמציה, שהתקיים בבנייני האומה בירושלים, שמו לב לעובדה כי סרט בשם תולדות המחשב, שהוקרן בפניהם במיסגרת הכנס, דומה במתכונתו לתוכנית־הטלוויזיה שרתי לך ארצי. זה לא היה פלא. עורך, מפיק ובמאי הסרט היה **אליהו הכהן**, מי שהיה מעורכי ומגישי התוכנית הטלוויזיונית. העובד כראש־מחלקה בחברה לעיבוד־נתונים שהשתתפה בכנס.

■ נחמה־פורתא מצאה **רחל**, אשתו של הפסל הצעיר **שימעון חן**, כשפגשה בכלילה, אשתו של הצייר **יעקוב אגם**. רחל סיפרה לכלילה על חייה הקשים כאשתו של אמן. השיבה לה כלילה: „אל תדאגי, לפני שבעלי התפרסם היו חיינו קשים. לעומת זאת עכשיו, כשבעלי מפורסם, המצב הרבה יותר גרוע.״

■ למצב מביך נקלע העיתונאי **יצחק שתיל**, בעליו ועורכו של העיתון המקומי הדו־שבועי ידיעות באר־שבע. ריבוי המודעות בעיתון מכניס לשתיל סכום־כסף נכבד, עד־כדי־כך שהוא החליט להפוך את עיתונו ליומון. אלא שלמרות מצבו הכלכלי האיתן, לא יוכל שתיל להוציא מהקופה אף גרוש אחד ללא חתימתו של מנהל העיתון. את המישרה הזו הבטיחה לעצמה **יהודית שתיל**, אשתו.

■ ראש עיריית ירושלים **טדי קולק** ממשיך להרגיז את אנשי תנועת ארץ־ישראל־השלמה. אחרי שאמר כי אינו חושב שירושלים תהווה בעייה בדרך לשלום, היה מי שידע לספר כי לטדי קולק יש רעיון מצויין כיצד לפתור את הסיכסוך הישראלי־ערבי. הוא הציע להחזיר לערבים את תל־אביב.

■ כבוד רב נפל בחלקו של הסופר־הבמאי פרופסור **אריה זקס**. אחרי שהחלים ממחלתו הקשה, קיבל הזמנה לחבר קנטטה אמריקאית, מטעם איגוד המקהלות של ארצות־הברית. לרגל חג 200 השנה לקיום ארצות־הברית. היצירה תהיה מורכבת משילוב של שירי ואלט ויטמן, אמילי דיקינסון ומשוררים קלאסיים אחרים, כשתפקיד המקהלה מורכב משיברי חדשות, ציטטות בלשון העיתונות והטלוויזיה, מודעות מיסחריות, ראיונות עם כוכבי־קולנוע, עיתונות־הנשים וחדשות הבורסה. בסיום היצירה מועמד הסוליסט לדין ומוצא להורג על־ידי המקהלה. המלחין **לוקאס פוס**, מנצח המאראתונים בתיאטרון ירושלים, חיבר את המוסיקה.

■ תיאטרון הבימה החל לערוך ערבי־ראיונות באולם הקטן של התיאטרון בלילות שישי, בהנהייתו של **שמואל שי**. לערב־הראיונות הראשון הוזמן הסופר **דן בן־אמוץ**. כאשר ניסה דן לברר מה התשלום המובטח לו עבור הופעתו בערב זה, התברר לו כי כי בגלל מצבו הכספי של התיאטרון הלאומי אין מבטיחים תשלום למרואיינים. במקום זה הם מקבלים כרטיס־מינוי חינם לכל הצגות הבימה במשך שנה.

■ שתי הוצאות ספרים מתחרות ביניהן על הוצאתם־לאור של תרגומי שקספיר לעברית, אותם תירגם **אברהם עוז**, המשלים עתה את עבודת הדוקטוראט שלו על שקספיר בלונדון. ההוצאות הן: מסדה והוצאת אוניברסיטת תל־אביב. אבי הגיע לביקור בארץ בחג הסוכות האחרון, כשהוא מביא עימו תרגום חדש, לרומיאו ויוליה של שקספיר, המייועד להצגה בתיאטרון החיפאי. בעת אחת החזרות שנערכו שם, שבר את רגלו בחשכת הבמה. רק יום אחד לפני שחזר לאנגליה להמשך שנת המילגה האחרונה שלו — הוסר הגבס מרגלו.

■ דאגה חמורה קוננה בלב **רחל דיין**, אשתו של שר־הביטחון־בדימוס. היא טסה במטוס אל על מלונדון לתל־אביב, במחלקה הראשונה כמובן. בעת הטיסה נודע לה לפתע שעומדת בכל רגע לפרוץ שביתה — ואילו בתה היתה צריכה להגיע מלונדון למחרת היום. בנמל־התעופה קיבל **משה דיין** את פניה, הדביק נשיקה ללחייה ולקחה הביתה.

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

רגע של עוורית

ההתרחשויות באשדוד: את תגידו בגד + לכה דודי לקראת קלע = רגע של עוורית.

„הנדון" (העולם הזה 1987): גם סנדקתה וגם יו"ר־שתה.

משה כהן, חיפה

איפה ההתעמלות?

התפלאתי מאד לקרוא את הכתבה „הקפיצה הגבוהה ביותר" (העולם הזה 1989), ולראות שלא הזכרתם בה בכלל את מופע ההתעמלות האמנותית של בנות הפועל.

אינני יודעת אם זה היה מתוך כוונה, התעלמות או שיכחה, אבל ברור לי שאם

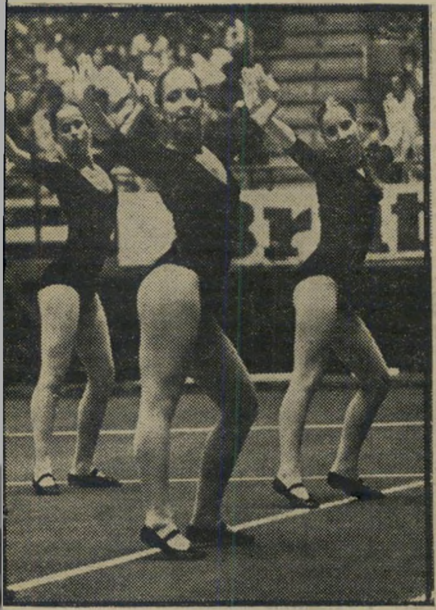

מתעמלות „הפועל"
חן נעורים

הייתם מביאים תמונה ממופע מרהיב זה, היה בכך רק כדי להוסיף ליפי הכתבה, שהיתה, אגב, מוצלחת.

באופן כללי, כדאי להוסיף בעיתון כתבות בנושאי ספורט. קוראים רבים מתעניינים בתחום זה ואוהבים לקרוא עליו.

שרית ממן, פתח־תיקווה

● תצלום ממופע־ההתעמלות המרהיב של נערות הפועל — ראה גלופה.

שיתמחו בטפסנות־בניין

רבים מתושבי מדינת ישראל קיבלו פיצויים מאת ממשלת גרמניה. האם לא פועל־יוצא מכך הוא, כי מדינת ישראל חייבת לתרום סכום־כסף מסויים לשם שיקומם הכלכלי של הפליטים הפלסטיניים?

כמו־כן יש לדרוש שחברות־הנפט, הפרעלות בשיתוף עם ארצות־ערב, תעברנה אחוז מסויים מתגמולי־הנפט למישרדי אונר"א, לשם שיקומם הכלכלי של הפליטים הערביים.

אשר לרעיון של מדינה פלסטינית, יש להתנגד מכל־וכל לשם „פלשתין". מה לערבים ולשם „פלשתין"? האם הם צאצאי הפלישתים?

מדינות־ערב יכולות לחתלכד ולהתפצל לכמה מדינות ותת־מדינות, כל עוד זה לא מזיק למדינת־ישראל. אם הפליטים הערביים יחליטו על הקמת מדינה משלהם, הם יכולים לכנותה בשם „מוחמדיה", „חאג' אמין אל־חוסינה", „עראפאתיה" וכו' וכו', אך בשום פנים לא בשם „פלשתין"!

אחד המכרים שלי שטח בפני את העובדה שלפליטים הערביים לא מגיעה הכרה מדינית, בהתחשב עם כך שהם מניפים דגל של ג'יהאד. אם טענתו היא נכונה, כי־אז נשאר השלב העיקרי, והוא שיקום כלכלי.

כמה יותר נעים יהיה לראות משפחות ערביות של פליטים מתמחות בטפסנות־בניין ובונות את בתיהן, במקום להסתובב במרחבי ישראל והעולם ולנטוע הרס ו־בהלה.

ליבנה רייך, נתניה

TIME MENTHOL
מנטול
מרעננת ועדינה בכל עת ובכל עונה
תערובת אמריקאית * בטעם מנטול רענן * קינג סייז פילטר * תוצרת דובק

איך לדפוק את הנאצים באו"ם!

אנטי-שמים

העולם כולו נגדנו, כרגיל. מוסדות האו"ם קיבלו ברוב גדול החלטה אנטי־שמית. רוחו של אדולף היטלר מהל־כת אימים בביתן־הזכוכית שעל גדת הנהר המיזרחי של ניו־יורק.

עובדה. כך כתוב בעיתונות, בליווי עי־טורים של צלבי־קרס.

ההחלטה האמורה קובעת שה־ציונות היא תורה „גזענית".

מאחר שהציונות היא התורה הרישמית של מדינת־ישראל, נובע מכך שגם מדינת־ישראל היא גיזענית.

מי יעלה על דעתו טענה אב־סורדית כזאת, אם אינו אנטי־שמי שחור משחור?

■ ■ ■

למרבה המזל, קל מאד להפריך את ההחלטה הנלוזה והנתעבת.

אופי הציונות, וממילא גם אופי מדינת־ישראל, אינם נקבעים ב־הצבעות בניו־יורק. הם נקבעים על־ידי מעשיהן של מדינת ישראל וממשלתה, תוך הגשמת הציונות בדורנו.

אין לנו הרבה השפעה על ההצבעות באו"ם. שם יכולות להתקבל כל ההח־לטות על אפנו ועל חמתנו. אבל יש לנו השפעה על מעשיה של מדינת־ישראל. היא עצמאית. היא ריבונית. שום כוח בעולם ובאו"ם אינו יכול להכתיב לה מה לעשות.

לכן יכולה ממשלת ישראל להוכיח בנקל שאינה גיזענית, ואינה לאומנית.

היא יכולה לעשות מעשים ש־יטפחו על פניהם של האנטי־שמים, אשר הרימו את ידיהם למען ההח־לטה המרושעת. היא יכולה לגרום להם להסמיק ולהסתיר את פניהם מרוב בושה. היא יכולה להפכם ללעג ולקלס בעיני כל אדם הגון והגיוני.

איך?

קל מאד. די בכמה מעשים פשו־טים, שידברו בעד עצמם.

אילו הייתי ממונה על מערכת־ההסברה של מדינת־ישראל, הייתי מחבר תוך כמה דקות רשימה ארוכה של מעשים כאלה, שאפשר לבצעם לאלתר.

■ ■ ■

למשל: אחת הטענות של שונאי־ישראל היא שבמדינת־ישראל כפופים חיי־האישות של התושבים לסייגים גזעניים.

הם טוענים, משום־מה, שמדי־נת־ישראל שוללת מתושביה את אחת מזכויות־היסוד של האדם ה־מודרני: להתחתן על פי צו ליבו, בלי קשר לגיזעם, מוצאם, לאומם, עדתם (ולאחרונה יש גם האומ־רים: מינם) של בני הזוג.

בביטאונים שונים בעולם הושמעה ה־טענה כאילו אין מתירים ליהודי כשר ב־מדינת־ישראל לשאת אשה שלא נולדה לאם יהודיה. טוענים שאצלנו מפשפשים באילן־היוחסין של האם והסבתא, ויש ה־משווים זאת לחוקי נירנברג הזכורים ל־שימצה.

בעולם אף נפוץ הברווז המגוחך כאילו נתגלו בישראל לאחרונה רשימות־שחורות, מן הסוג שהיה נהוג ברייך השלישי, ובו הלשנות על מוצאם של כל מיני אזרחים, חשדות לגבי היותם ממזרים, גויים, שיק־סעס, ושאר הגדרות המתייחסות למוצא גיזעי־לאומי־דתי.

איך להפריך טענות אלה של האנטי־שמים?

קל מאד.

אני מציע שכנסת־ישראל תחו־קק לאלתר „חוק־יסוד: נישואין וגירושין", המבטיח לכל אדם ב־ישראל את הזכות הבלתי־מוגבלת לשאת ולהינשא על־פי הרצון ה־חופשי של בני־הזוג.

חוק זה צריך להבטיח נישואין אזרחיים וגירושין אזרחיים לכל דורש. עליו לאסור בפלילים כל פישפוש במוצאו של אדם. עליו להוציא את הרשימות השחורות אל מחוץ לחוק.

חוק כזה יהיה מכה ניצחת לכל שונאי־ישראל. הוא יוכיח כי מדי־נת־ישראל הציונית טהורה מכל רבב של גזענות. הוא יבייש את הנאצים הארורים בעצרת האו"ם.

■ ■ ■

טענה מרושעת אחרת של האנטי־שמים היא כי מדינת־ישראל מנהלת, מאז הקמתה ועד עצם היום הזה, מדיניות גיזענית של הפקעת אדמות.

טוענים כאילו קיימת במדינת־ישראל מגמה „לייהד" את המדי־נה, „לייהד" את הגליל, „לייהד" את ירושלים.

כלומר: שפיתוח מדינת־ישראל אינו בא כדי לקדם ולשפר את מצבם של כל התושבים, ללא הבדל דת וגזע, אלא מש־מש מסווה לדחיקת רגלם של הלא־יהודים לטובת היהודים.

לדבריהם של שונאי־ישראל אלה, אין מפתחים את ירושלים לשמה, אלא רוצים שירושלים תהיה עיר יהודית דווקא, תוך נישול הלא־יהודים. אין מפתחים את הגליל לטובת כל בני־הארץ, אלא יש מגמה להעביר את הגליל מידי הערבים לידי ה־יהודים. מנשלים את הבדווים בנגב, כדי להעביר את השטח לידי יהודים.

לצורך זה הופקעו, לדברי המשמיצים, אחרי מילחמת־העצמאות, למעלה ממיליון דונם מידי הכפרים הערבים שנותרו במדי־נה. כעת, כך נאמר, מתכוונת הממשלה להפקיע רבבות דונמים נוספים של אד־מות ערביות בגליל, באמתלות ובתירוצים שונים ומשונים, בעזרת חוקי־נישול גלויים ומוסווים, כדי ליישב שם יהודים.

כל החלוקה הזאת בין „יהודים" ו„לא־יהודים" מתוארת בעולם כ־אקט גזעני.

מדוע, שואלים אנטי־שמים אלה, אין מקימים כפרים ערביים חדשים, בצד ה־כפרים היהודיים החדשים? מדוע אין אף עיירת־פיתוח חדשה אחת, שבה גרים יחד, בצוותא, יהודים וערבים? מדוע אין בארץ אף קיבוץ או מושב־עובדים ערבי אחד? מדוע מתחוללת שערוריה לאומית כאשר משפחה ערבית מנצרת־תחתית רוצה לקנות דירה בנצרת־עילית?

את כל הטענות המרושעות האלה קל מאד להפריך.

צריכים פשוט להוכיח שאין כל אפלייה בין יהודים ולא־יהודים ב־פיתוח הארץ, מן הגליל ועד הנגב.

במיסגרת פיתוח הגליל, יפותחו קודם כל הערים והכפרים הקיימים, היהודיים והערביים. איזורי־התעשייה החדשים יוקמו בשיטחיהן של המועצות המקומיות הקיי־מות, כדי שאלה ייהנו מן המיסים ויוכלו להתפתח. במידה שיוקמו ישובים חדשים, כדי לנצל שטחים שאינם מעובדים כעת, ייושבו בהם יהודים וערבים כאחד, בנפרד או ביחד, תוך מתן זכות־קדימה לבני ה־אוכלוסיה הקיימת, הזועקת למקורות־פרנסה חדשים.

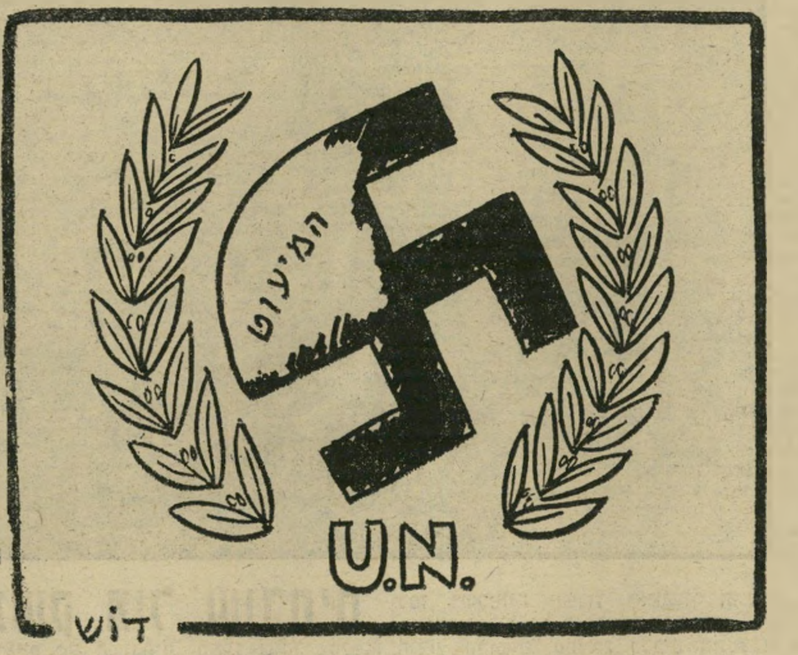

דוש ב„מעריב"

קל לתאר את פרצופיהם של ה־אנטי־שמים באו"ם, כאשר יציג שם שגריר ישראל את תצלומיו של כפר ערבי חדש שקם במיסגרת פיתוח הגליל. כל ההיטלרים החד־שים באו"ם יתפקעו מזעם.

■ ■ ■

באותה הזדמנות אפשר גם להפריך טענה נוספת, שהיכתה גלים ברחבי העולם, ושעזרה לניאו־נאצים להציג את הציונות כתורה גיזענית.

כוונתי לפרשת הכפרים איקרית ובירעם.

האנטי־שמים מתעקשים לטעון כי בני שני הכפרים הערביים האלה גורשו מ־נחלת־אבותיהם, בימי שלום, כדי למסור אותה לקיבוצים ולמושבים יהודיים. מכיוון שמדובר בשני כפרים נוצריים דוקא, עזרה השמצה זו לשכנע רבים בעולם הנוצרי כי ישראל היא אכן מדינה גיזענית־דתית, ה־עוסקת בשוד ממלכתי של רכוש לא־יהודי לטובת היהודים.

גם כאן הפיתרון הוא קל ופשוט.

מה יגידו הפאשיסטים העכורים בעצרת האו"ם, כאשר ייוודע שם שתושבי איקרית ובירעם הוחזרו, ברוב כבוד, לכפריהם? הרי הם ימותו מבושה, כאשר יופצו תצ־לומים שיראו את יצחק רבין מכרך את החוזרים בפתח הכנסייה של איקרית!

■ ■ ■

מובן שיש כמה בעיות קצת יותר מסובכות.

יש, למשל, חוק־השבות, המעניק זכויות מייוחדות ל„יהודים" בניגוד לכל האחרים. יהודי זכאי לעלות לארץ כאוות־נפשו, ו־הופך אזרח ישראלי ברגע שכף־רגלו דור־כת על אדמתנו. לא־יהודי צריך לעבור כל מיני פרוצדורות.

האנטי־שמים למיניהם משתמ־שים בחוק זה כדי להעליל על יש־ראל והציונות. הם טוענים שהחוק מעניק ליהודי מברוקלין זכות ש־אינה מוענקת לערבי שנולד ביפו.

הם טוענים כי הגדרת המושג „יהודי" בחוק זה, בנוסח המעודכן, היא גזענית („מי שנולד לאם יהודיה") וגם דתית („או התגייר").

בעולם אף הופצו השמצות שונות, כאילו שר־הפנים הישראלי סילק מן הארץ יהו־דים כשרים שהיו חשודים כמאמינים בישו, כושים שהגדירו את עצמם כיהודים, אנ־שים שיהדותם היתה מוטלת בספק, וכו'.

איך להפריך טענות אלה?

חוק־השבות נועד, במקורו, לעזור ל־פליטים ולנרדפים, קורבנות האנטי־שמיות. אמנם, כבר ערב חקיקתו יעצו כמה מיש־פטנים בכירים לדויד בן־גוריון לוותר עליו, מכיוון שהוא עלול לסבך את הממ־שלה בתיסבוכות שונות. ממילא לא היה צורך בחוק, מכיוון שכל ממשלה בעולם יכולה לקבוע בכל עת את מי היא רוצה להכניס לארצה, ואת מי לא.

אולם החוק קיים, ולא קל להסביר את מהותו, מול פני ההשמצות של האנטי־שמים. ברחבי אסיה ואפריקה חיים מאות מיליונים אשר הגבלות־הגירה על פי ה־מוצא נראות להם כשיא הגזענות הלבנה הקולוניאלית.

אבל גם כאן אפשר לעשות הרבה כדי להביס את האנטי־שמים.

אפשר, למשל, לקבוע שחוק־השבות יחול על כל אדם הרוצה בתום־לב להצטרף לאומה הישרא־לית, והמוכן לשמור אמונים ל־מדינה. אפשר לבטל את ההגדרות המתייחסות לאמא ולסבתא.

אפשר לקבוע שכל הבאים לישראל שווים לפני החוק, בבואם לקבל אזרחות ישראלית.

אפשר לקבל את המלצת בית־המישפט העליון, מתקופת פרשת שליט, ולבטל את רישום הפריט „לאום" בתעודות־הזהות. אפשר בכלל לבטל את רישום המוצא, העדה, הלאום והדת בכל המיסמכים ה־רשמיים — כפי שדרשו היהודים בכל רחבי העולם.

כל מעשה כזה היה מנחית מהלומה על הנאצים בעלי־הצילינ־דר, יורשי הדוקטור גבלס, המאכ־לסים את עצרת האו"ם.

■ ■ ■

הייתי יכול להגיש רשימה ארוכה של הצעות מסוג זה לממשלת ישראל.

לא אעשה זאת. ביגלל סיבה פשוטה אחת, הנשמרת בסוד. עתה הגיע הזמן לגלותה.

האמת הנוראה היא כי במדינת־ישראל שולטת, מאז יומה הראשון ועד היום, ממשלה אנטי־ציונית.

ממשלה זו פועלת באופן שיטתי כדי לספק חומר לאנטי־שמים, ה־מבקשים להביא לגינוי הציונות כתורה גיזענית. לולא כן לא יכלה להתקבל ההחלטה שנתקבלה ה־שבוע.

ממשלה זו החליטה דווקא עכשיו להפ־קיע רבבות דונמים של אדמות ערביות נוספות, כדי לבצע את „ייהוד הגליל" (הנקרא „פיתוח הגליל", כהסוואה שקופה).

הממשלה אישרה דווקא השבוע כי ה־רשימות השחורות של פסולי־החיתון הן, עקרונית, בסדר. דווקא השבוע נודע כי הממשלה חזרה בה מן הנטייה, שהחלה מסתמנת בה, להחזיר את עקורי איקרית ובירעם לכפריהם.

כאשר אנטי־ציונים כאלה שול־טים בירושלים — מה אפשר לעשות בניו־יורק?

הפרובוקציה

הנהלת „אל על" היתה מעוניינת בשביתה כדי לתפות על הפסדיה וכישלונותיה

כוחות מישמר־הגבול הובאו לשטח השביתה כדי לחמם את האווירה במקום

האיש החזק בהנהלה גרם לשביתה כדי לסלק את המנהל־הכללי

כאשר מטלפנים בכל ימות השנה למישרדי אל־על בנמל התעופה על־שם דויד בן־גוריון בלוד, עונה הטלפנית: „אל־על לשירותך, שלום." למטלפנים לאל־על, החל מהיום הרביעי האחרון, עונת הטל־פנית: „אל־על, שלום," כשהיא משמיטה את „לשירותך."

ואומנם, החל מהיום הרביעי האחרון אין אל־על נותנת עוד שרות. החברה הלאומית הפסיקה את טיסותיה, והפכה סוכן־הנסיעות הגדול ביותר בארץ, כאשר היא מעבירה את כל נוסעיה למטוסי חברות אחרות, וגובה מאותן חברות עמלה.

הסיבה להפסקת טיסות החברה שרויה במחלוקת. עובדי בתי־המלאכה של אל־על טוענים להבטחת זכויותיהם. הם מציגים את הסכם־העבודה בינם לבין הנהלת אל־על, הסכם אשר ההנהלה שומרת אותו משום־מה בסוד, ומוכיחים כי נעשה להם עוול בדירוג.

הנהלת אל־על אינה מכחישה זאת. דוברי החברה, מרדכי סוויצקי, דואג להדגיש לפני העיתונאים כי טענתה של הנהלת החברה כלפי העובדים היא על האופן שבו פרצה השביתה. לדיברי ההנהלה היו העובדים צריכים על־פי אותו הסכם־עבודה, לתת אזהרה בת שבועיים לפני פרוץ השביתה, ולא עשו כן. עמיצור („עמי") אסינגר, יושב־ראש ועד עובדי המלאכה, מוכיח במיסמכים כי הוועד שלו הודיע להנהלת אל־על ולהסתדרות על סיכסוך־עבודה, לא לפני שבועיים — אלא לפני חודשיים.

לכאורה, נדמה כי הסיכסוך המשבית את חברת־התעופה, החל מהיום הרביעי האח־רון, פרץ בשל טעמי יוקרה. אך כפי שהיה הדבר באשדוד, עת סגר יהושע פרץ את הנמל, גם כאן מסתתרת אמת אחרת, מאחרי הסיבות הרישמיות הידועות לציבור הרחב.

אין לאיש ספק כי הנהלת אל־על מעוניי־נת בשביתה. בין אם יזכו עובדי בתי־המלאכה בדרישותיהם ובין אם לאו, תרוויח הנהלת אל־על מעצם קיום השביתה.

מאזנה של אל־על לסוף שנת־הכספים שעברה, אפריל 1975, הראה כי חצי מיליון דולר הפסדים. מאזן זה חובר כך שההפסדים הגיעו לסכום זה בילבד. ל־הנהלת החברה ברור כבר היום — כי במאזנה הבא יגיעו הפסדי החברה לכמה מיליוני דולרים. אין בטוח משביתה כדי להסביר לציבור הפסדיה של חברה ולהטיל את האחריות על העובדים השובתים, להפסדים שהיו בין כה וכה.

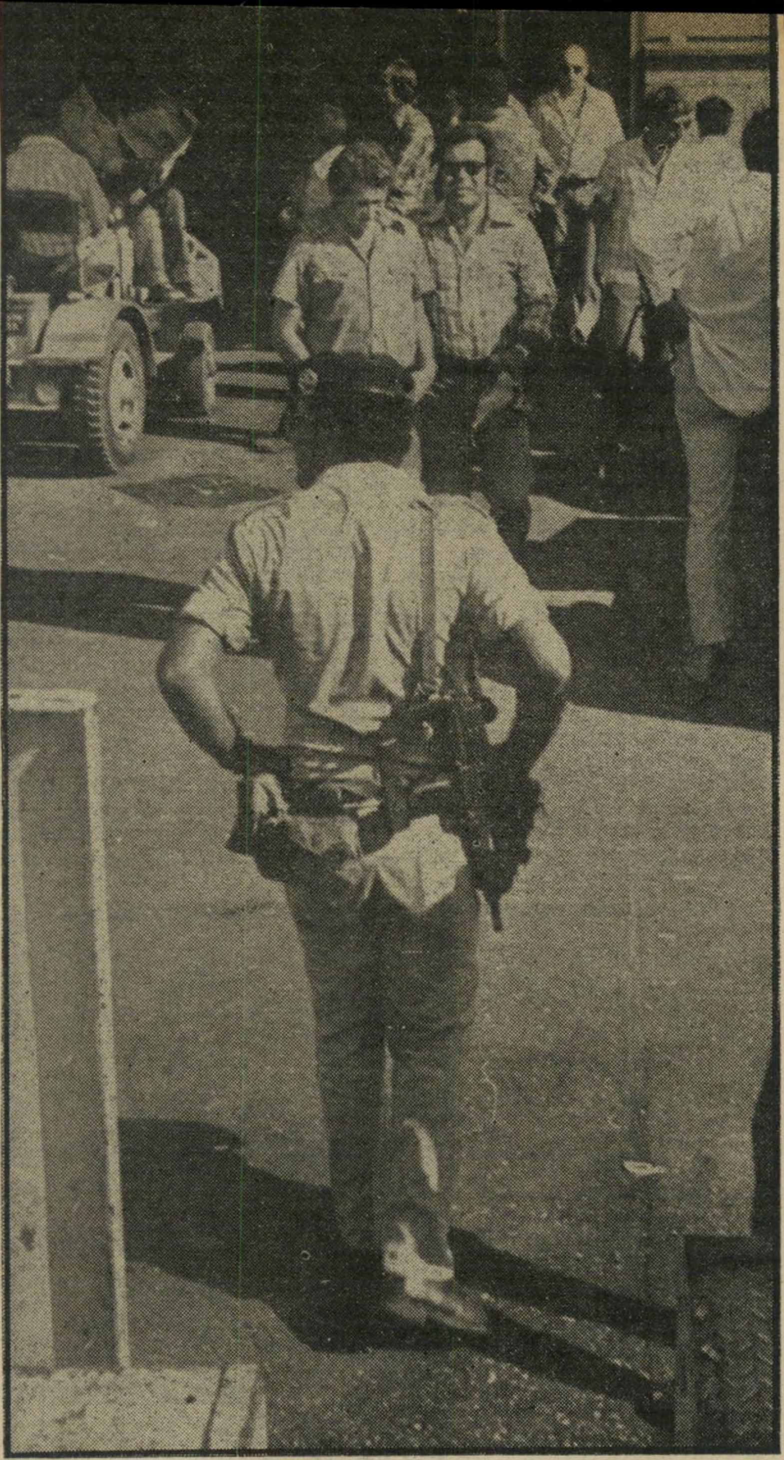

נשק מול שובתים

כמו בשביתות אשדוד ואשקלון הוזעק מישמר־הגבול גם לנמל התעופה לוד כדי לאיים על השובתים. מאות שוטרי מישמר־הגבול חמושים, עם 20 כלבים התייצבו מאיימים בשטח בתי־המלאכה, שם התכנסו השובתים. למטה צו־הקריאה שחולק לשובתים.

בוז וגסות־רוח

יחסים בתוך ההנהלה מהווים גם הם גורם לעצם פרוץ השביתה. כש־באו עובדי בתי־המלאכה אל סגן המנהל־הכללי, בני דווידאי, והעלו בפניו את דרי־שותיהם, התייחס אליהם דווידאי בבוז גלוי ובעליונות, אשר אפילו מצידו היתה מופ־רזת. „אני לא אתן לכם שום דבר! אם אתם רוצים לשבות, בבקשה, יש לי במגירה צווי־קריאה בשבילכם!" כאשר טען דווי־דאי כי אל־על אינה מעלה משכורות או משנה דירוגים, הביאו בפניו חברי־הוועד את הדוגמה של צוותי־האוויר, אשר בעיק־בות הפיחות קיבלו מאל־על תוספת של למעלה מ־22 אחוזים למשכורתם. „להם אני רוצה לתת, ולכם לא! מה תעשו לי?" היתה תשובתו של דווידאי.

„הרגשנו שהוא ממש דוחף אותנו ל־שביתה שבה לא רצינו," סיפר אחר־כך עמי אטינגר. „אנחנו רגילים ליחס רע מצידו של דווידאי, אבל זו הפעם הראשונה שהוא התנהג ממש בגסות, למרות שחרב השביתה התנופפה מעל לראשה של אל־על."

השביתה הנוכחית משרתת היטב את מטרותיו האישיות של דווידאי. סגן המנהל־הכללי הפך בשנים האחרונות המנהל ה־אמיתי של אל־על. למרדכי בן־ארי, ה־מנכ"ל הרישמי, נמאס כבר מזמן לנהל את החברה. המשברים התכופים, השביתות ונסיגתה הכללית של החברה, הביאו את בן־ארי לאדישות מוחלטת בכל הנוגע ל־אל־על, כשהוא מניח לדווידאי לעשות ב־חברה ככל העולה על רוחו.

בריאותו של בן־ארי אינה תקינה בשנים האחרונות, והידרדרה עוד יותר בתקופה האחרונה. עווית בפניו, שעל קיומה היה ידוע רק לעובדים איתו בקירבה רבה, הפכה חמורה ותכופה, וגורמת לו כאבים עזים. בן־ארי החליט כי גם למען בריאותו עליו לצמצם את פעילותו בעבודה.

היה זה אור ירוק להשתלטותו של דווידאי על אל־על. הוא ידע שבדרך רגילה, בהתקדמות הדרגתית, לעולם לא יגיע לתפקיד מנהל אל־על. אנשים רבים מדי, בעלי השפעה בקרב מנהלי אל־על וחברי מועצת־המנהלים שלה, הם יריביו בלב־ונפש של דווידאי, אשר הצליח להגיע לתפקידו הנוכחי על־ידי דריכה על יבלו־תיהם. הוא ידע כי גם בן־ארי עצמו לא ימליץ עליו כעל יורשו. בן־ארי השלים עם העובדה שהוא שבוי בידיו של דווידאי, אך אין ספק שאין הוא רוחש לו חיבה יתירה.

אך הסכנה הגדולה ביותר לדווידאי צפו־ייה דווקא ממגמתו של שר־התחבורה גד יעקובי להצניח אדם מבחוץ לתפקיד מנכ"ל אל־על. יעקובי הגיע למסקנה כי הידר־דרותה של אל־על, ויחסי־העבודה בחברה, אינם משפרים את דימויו הציבורי. הוא החליט להיפטר ממנהלי־החברה, והודיע מפורשות שלא יסכים כי דווידאי, שבו תולה יעקובי את האשמה במצבה של אל־על, יתמנה כמנכ"ל.

כאשר פרצה שביתת עובדי־בתי־המלא־כה, החליט יעקובי לשחק אותה כאיש החזק, בעיקר אחרי הביקורת שניתכה עליו בעיקבות שהייתו בחו"ל בעת שביתת נמל־אשדוד. יעקובי החליט, בהסכמת ראש־הממשלה, לשבור את עובדי בתי־המלאכה, בטענו כי „זהו רגע של אמת". הוא גם הורה לבן־ארי ולמועצת־המנהלים, שב־ראשה עומד חבר־הכנסת משה כרמל, לה־

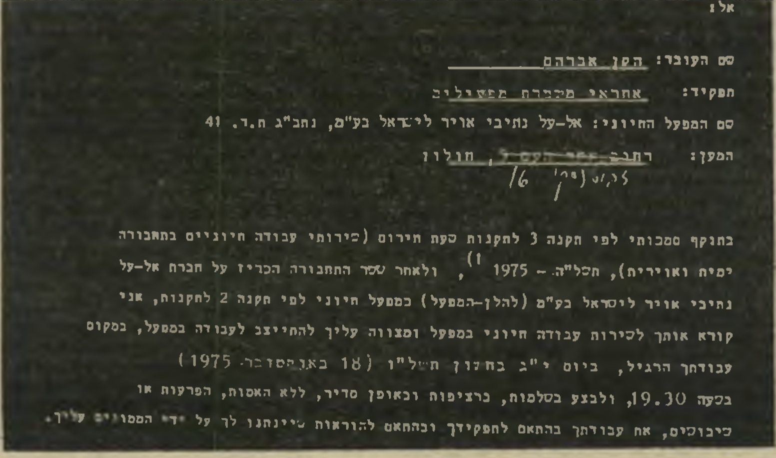

אל:

שם העובד: הכהן אברהם

תפקיד: אחראי מיכרת מפאיליב

שם המפעל החיוני: אל־על נתיבי אויר לישראל בע"מ, נתב"ג ת.ד. 41

המען: רחוב [illegible], חולון

בתוקף סמכותי לפי תקנה 3 לתקנות שעת חירום (שירותי עבודה חיוניים בתחבורה ימית ואווירית), תשל"ה – 1975 [1], ולאחר שר התחבורה הכריז על חברת אל־על נתיבי אויר לישראל בע"מ (להלן–המפעל) כמפעל חיוני לפי תקנה 2 לתקנות, אני קורא אותך לשירות עבודה חיוני במפעל ומצווה עליך להתייצב לעבודה במפעל, במקום עבודתך הרגיל, ביום י"ב בחשון תשל"ו (18 באוקטובר 1975) בשעה 19.30, ולבצע בשלמות, ברציפות ובאופן סדיר, ללא האטות, הפרעות או עיכובים, את עבודתך בהתאם לתפקידך ובהתאם להוראות שיינתנו לך על ידי הממונים עליך.

ניח את הטיפול בשביתה בידיו־שלו. ואומ־נם, בישיבתה בתחילת השבוע ביקשה מועצת המנהלים מהממשלה, קרי משר־התחבורה — כבעלת־המניות העיקרית ב־אל־על — לקחת על עצמה את הטיפול בשביתה ובחברה.

האות למדיניות־היד־הקשה של יעקובי ניתן בשבת האחרונה. צווי־קריאה, המבו־ססים על חוקי־החירום הבריטיים של דבר המלך במועצתו, שהם חמורים בהרבה מ־צווי־הריתוק בהם היה יעקובי משתעשע עד כה, הוצאו כנגד 17 עובדי בתי־המלא־כה.

„אני דמות ממלכתית!"

ח"כ ז'אק אמיר, מנהיג פועלי ים־המלח, שאליו פנו השובתים בבקשה שיקשר ביניהם לבין ההנהלה, התקשר טלפונית אל יעקובי, וביקש ממנו להיפגש עם חברי־הוועד השובתים. תשובתו של יעקובי היתה: „אני דמות ממלכתית, ולא מתעסק בסיכסוכי־עבודה. אם הם רוצים, שיפנו להסתדרות!" אמיר, שנדהם מתשו־בתו המתנשאת של יעקובי, אף התבטא נגדו בקללות בערבית.

כשנכשל נסיון־התיווך של אמיר, חזרו חברי־הוועד מדימונה, שם ביתו של אמיר, לנמל־התעופה בלוד. הם הורו לעובדים שקיבלו צווי־קריאה להתייצב לעבודה, ותלו על צווארם שלטים: „אני עובד־כפייה!" בד־בבד הורו חברי־הוועד לשאר הפועלים, כ־300 מתוך 600 ששהו באותה עת הנמל, לחסום את דרכם של חבריהם, עובדי־הכפייה, אל הכלים, ולא להניח להם לעבוד.

התסריט הקבוע של שביתות בחודשים האחרונים ניראה גם בלוד. על־פי הוראת יעקובי הוזמן מישמר־הגבול לשטח שליד בתי־המלאכה, שם התקבצו העובדים. 15 קומנדקרים, שיריוניות ומשאיות עמוסים במאות שוטרי מישמר הגבול חמושים ו־

סמנכ"ל דווידאי
האם הוא יירש?

מלווים בכ־20 כלבי־זאב גדולים, התייצבו באיום ליד בתי־המלאכה. אותה שעה עסק דווידאי בחיוג לכל כתבי־התחבורה, המכ־סים את השביתה, והודיע להם: „תוך שעה תופעל אל־על מחדש!"

לעיתונאים שניסו להגיע למקום, ולראות איך תופעל החברה מחדש, לא ניתן להת־קרב. כתב גלי צה"ל, ישעיהו („שוקי") גלאון, וצוות־הטלוויזיה שהיה עוד קודם־לכן במקום, גורשו בגסות על־ידי מפקדי מישמר־הגבול.

המתח עלה. עמי אטינגר הבין לאן מולי־כים הדברים. ברמקול נייד הוא התחנן בפני חבריו הפועלים: „אם השוטרים יגיעו הנה, לא להרים עליהם יד, לא לגעת בהם, להישמע לכל מה שהם יגידו, אפילו אם זה יחייב שבירת השביתה."

לעמי היה ברור כי הנהלת אל־על רוצה לנקוט את השיטה שנקטו הנהלת קצא"א בשביתת אשקלון, והנהלת רשות הנמלים בשביתת אשדוד: להביא לידי עימות בין פועלים שובתים לבין המישטרה — עימות המסיט את דעת־הקהל מן הסיבות האמי־תיות של השביתה, והמסית את הציבור נגד השובתים.

כשהבין דווידאי כי לא יעלה בידו להביא את השובתים לידי הסתבכות בפלילים, הוא דיווח על כך ליעקובי, והמישטרה פוזרה.

שיטות מצור ושיסוי

מאיתו רגע החליט דווידאי, בעצה אחת עם יעקובי, להכניע את השובתים בשיטת המצור. למרות שהם צוו להגיע לעבודתם, עבודת־מישמרות, נשללה מה־עובדים ההסעת הקבועה שלהם. מיסעדת עובדי אל־על נסגרה בפניהם, כששאר עובדי החברה, שאינם שובתים, מקבלים תלושי־מזון מיוחדים חדשים, שלא ניתנו לשובתים. אחת הבעיות הגדולות ביותר של השובתים היא להביא מזון ושתייה לחבריהם השובתים, בשעות הלילה.

שוב חזרו ונישנו תמונות דומות משביתת אשדוד. צלמים, שאיש אינו יודע מי משלם עבור עבודתם, צילמו ללא־הרף את הפוע־לים המתכנסים. למחרת היום הוגשו התמו־נות לתחנת המישטרה בנמל, כאשר הנהלת חברת אל־על מצביעה על המופיעים ב־

מנכ"ל בן־ארי
האם הוא יסולק?

תמונות כמי שהפריעו את הסדר הציבורי ומגישה נגדם תלונות פליליות.

המגוחך הוא שלמרות הכסף הרב ש־הושקע בצילומים, טעו מנהלי אל־על ב־זיהוי לפחות שניים מתישעה העובדים ש־נגדם הוגשו תלונות. שניים אלה לא נמצאו כלל בלוד במוצאי־השבת האחרונה.

דווידאי־את־יעקובי הבינו גם כי המתח אצל העובדים, השובתים כבר שבוע, עולה, ודאגתם לעתיד מישפחותיהם גוברת. הם החלו שולחים מנהלי־עבודה, שיחפשו את העובדים שקיבלו צווי־קריאה, ויטרידו או־תם בדרישה להסיע את המנהלים על־גבי הטרקטורים הקטנים של הנמל מצד אחד של המסלול לצידו האחר. התגרות גלויה זו נועדה להביא להתפרצות ולהפרת צווי־הקריאה. הוראות הוועד בעניין זה היו פסקניות: „להישמע לכל הוראה של מנהלי העבודה."

כל אותה עת נמצאו הפועלים השובתים בשטח בתי־המלאכה, מתבטלים ומשועמ־מים. חלקם שיחק דומינו, אחרים שיחקו בהטלת מטבעות לעבר הקיר. כאשר הגיעו עיתוני־הצהריים, התנפלו עליהם הפועלים ותפסו כל אחד את פינתו, כדי לקרוא פיסת־עיתון. חברי־הוועד קיימו פגישות עם ועדים אחרים, עם עיתונאים, וניסו ללא הרף למצוא שליחים אשר יביאו לידי סיום השביתה. הצעתם שהועברה לדווידאי הי־תה: קיום בוררות זבל"א. תשובתו של דוידאי: „אצלי לחברה לא ייכנס שום בורר."

ביום החמישי של השביתה לא נראה סיום השביתה באופק. לכל מי שבקי קצת בענייני אל־על ברור, כי סיום השביתה יהיה כרוך בהפיכה באל־על, שכתוצאה ממנה תועף ההנהלה הנוכחית ותמונה הנה־לה אחרת. גם אם ייכנעו חברי ועד עובדי בתי־המלאכה ולא יצליחו לעמוד בלחץ, צפויות באל־על עוד שביתות אחדות ש־עליהן יכריזו, כל אחד לחוד, לפחות חמי־שה מתישעה הוועדים הקיימים בחברה.

לוועד עובדי בתי־המאלכת יהיה גם קשה להכריז על סיום השביתה. היא הוכרזה רק אחרי מישאל בין העובדים כולם.

ביום הרביעי האחרון הוצב קלפי במוסך הגדול שבנמל, ובו הצביעו כ־400 מ־600 עובדי בתי־המלאכה. 93 אחוזים מהם דרשו מהוועד להכריז על שביתה מיידית.

„העיקר שיעיפו אותם!"

אך העובדים היקשו על הוועד שלהם עוד יותר. בהחלטה נאמר כי הוועד אינו רשאי להפסיק את השביתה על דעת עצמו. אם ירצה להפסיקה, הוא יהיה חייב לערוך את המישאל שוב ולקבוע את עמ־דתו לפי תוצאותיו של המישאל החדש.

כשערכו העובדים את המישאל, הם חששו כי יאשימו אותם אחר־כך שהקלפי זוייף, וכי המישאל היה מפוברק. ואומנם, כאשר נודע לממלא־מקום מזכיר־ההסתד־רות, יהושע וושצ'ינה, על המישאל הוא טען מייד כי ידוע לו ממקורות מוסמכים שהמישאל היה מזוייף. אך העובדים הק־דימו תרופה למכה. הם ביקשו עיתונאים שהיו נוכחים במקום לשמש כמשקיפים, ולספור את הקולות.

יחסו של וושצ'ינה, הממונה גם על תיק אל־על בוועדה המרכזת, אינו מובן לעוב־דים. „יש לנו מיכתבים ממנו שהוא תומך בנו ובדרישות שלנו," מספר עמי אטינגר. „פתאום הוא הפך היריב החריף ביותר שלנו. קיווינו לתמיכת ההסתדרות, וקיבלנו ממנה בעיטה." עמי, איש חיל־האוויר לשע־בר, כמרבית חבריו העובדים בבתי־המלא־כה, אינו בקי בפוליטיקה הישראלית, ושכח כי וושצ'ינה הוא חבר־מיפלגת אחדות־העבודה, וידידו הקרוב של יושב־ראש מוע־צת־המנהלים של אל־על, שר־התחבורה לשעבר משה כרמל, חבר אותה מיפלגה.

אין ספק כי שביתת עובדי בתי־המלאכה של אל־על היא החמורה ביותר שפרצה בחברה מאז קומה. העובדה שהנהלת ה־חברה הסתלקה מהטיפול בשביתה, והעבי־רה אותו לידו הנוקשה והבלתי־חכמה של יעקובי, היא רק אחד המאפיינים לחומרתה הרבה. הוצאת־צווי־הקריאה, על־פי חוקי־חירום ביטחוניים, שיטות הריגול וההנק המופעלות נגד הפועלים, האיום להחכיר את מטוסי אל־על בזול לחברות־תעופה זרות והפעלת המישטרה בשביתה מעידים,

שר יעקובי
האם הוא יילך?

כי הפעם החליטו הממשלה ושר־התחבורה ללכת עד הסוף.

אין ספק גם ששביתת עובדי־המלאכה או השביתות הנוספות האחרות שהיא תו־ליד, יביאו להעפתו של בן־ארי החלש והכושל, ואולי של ההנהלה כולה.

סיכם השבוע אחד ממנהיגי השובתים: „גד יעקובי מחסל בשיטתיות את התח־בורה בארץ. הנמלים הרוסים, התחבורה היבשתית עומדת בפני מפולת ועכשיו הגיע תורו של הקשר האווירי של ישר־ראל עם העולם. כשלכל אלה מצרפים את השיגיונות של מנהלי אל־על, הפרובוק־ציות שלהם ושל שר־התחבורה מקבלים שביתה מכאיבה ומזיקה כמו זו שהיינו צריכים להכריז עליה."

מורד אטינגר
האם הוא יחזיק מעמד?

העם

עוד לא

אבדה תיקוותנו

הנשיא: „לא כולם בישראל - מושחתים"
פרופ' קציר במועדון העתונות: „הפער המדעי בינינו לבין הערבים כללית גדול מאוד"

כותרת במעריב מיום 19 באוקטובר 1975.

הממשלה

עסקים כרגיל

אין צורך בשרים כדי שהממשלה תמשיך לתפקד

כאשר החליטה הממשלה לפחת את שער הלירה, להטיל מיסים חדשים, ולהעלות את מחיר שורה שלימה של מיצרכים, שהה שר המיסחר והתעשייה חיים בר־לב בארצות־הברית. הוא לא מצא לנכון להפסיק את ביקורו, לחזור לארץ כדי ליי־טול חלק בדיונים הכלכליים ולהשתלט על האנרכיה הזמנית שהשתררה בתחו־מים עליהם ממונה מישרדו.

גם נגיד בנק־ישראל, משה זנבר, לא סבר שעניינים מסוג זה נוגעים לו. הוא בילה חופשה בספרד.

כאשר פרץ משבר רשימות פסולי־החי־תון, שנערכו בהשראת מישרד־הדתות, לא היה גיבור הפרשה בארץ. שר־הדתות יצ־חק רפאל, שיצא כביכול לביקור רשמי ברומניה, על פי הזמנת מישרד־הדתות ה־רומני, ניצל את נסיעתו הרשמית בתפ־קיד גם לשם בילוי חופשה פרטית. הוא יצא להינפש על חופי אגם לוגאנו שב־שוויץ. באותה הזדמנות גם ניפגש לשיי־חת עסקים או ידידות עם הד"ר טיבור רוזנבוים, סטרוגו הפיננסי בעבר, ש־הסתבך בעסקיו וגרם נזקים במאות מיל־יוני ל"י לישראל.

שר־החוץ, יגאל אלון, שנסע בשליחות רשמית לעצרת האומות המאוחדות, ניצל גם הוא את נסיעתו לצרכים פרטיים. ב־דרכו חזרה לארץ התעכב בלונדון, לבי־קור פרטי אצל בנו המתגורר שם והמת־עתד להפוך אותו בקרוב לסב.

משום כך, כאשר פרצה לפני שבועיים הסערה סביב גזר־הדין שנגזר על מנהיג פועלי נמל־אשדוד, יהושע פרץ, והנמל נסגר ועמד בפני השבתה גמורה, היה זה רק טבעי שגם שר־התחבורה, המופקד על הנמלים ייעדר מהארץ. גד יעקובי היה בעיצומו של ביקור רשמי ברחבי אר־צות־הברית, ולא העלה כלל בדעתו כי נוכחותו דרושה בישראל בשעת־משבר מ־עין זה.

דוגמא לעם. לכל אחד מהשרים ה־מטיילים ונופשים ברחבי העולם היו סי־בות טובות כדי להצדיק את חיוניות העדרם מהארץ. כולם נאלצו, כמובן, ליי־טול על עצמם שליחויות קשות ומפרכות לטובת העם והמדינה.

מזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, נטל דוגמא נאה מהשרים. השבוע, כאשר שבי־תת פועלי בתי־המלאכה של אל־על השבי־תה את החברה, כאשר משרד־הביטחון איים לפטר 4000 עובדים במיפעלי התע־שיה האווירית והצבאית, וכאשר אגד איימה לפטר מאות עובדים שכירים, לא היה משל בארץ.

בעיצומו של אחד ממשברי העבודה ה־חמורים ביותר שפקדו את המשק היש־ראלי בשנים האחרונות, טייל משל — בשליחות ההסתדרות כמובן — ברחבי העולם, השאיר את הבעיות הבוערות ל־טיפולו של עסקן מדרג ב', יהושע וושצ'יי־נק. משל הפך לנמשל.

היעדרותם של מנהיגי המדינה והמשק הוכיחה כי מכת האבטלה הסמויה מת־חילה בצמרת. הסתבר כי לא היה כל צורך בנוכחותם או פעילותם של ה־שרים. הממשלה תיפקדה לכאורה גם בל־עדיהם. בדרך זו היא יכולה להמשיך ול־תפקד גם אם כל שרי הממשלה יתפזרו לכל רחבי העולם, וישלבו נופש ובילויים בסיורים ממלכתיים, כדוגמא חיה לעם במצור הנקרא מדי יום להדק את החגורה ולהקריב קורבנות.

השאלה שהתבקשה היתה: אז בשביל מה צריך אותם בכלל?

ההסתדרות

הבה נתחכמה

זכותה של ההסתדרות להילחם נגד „טריק מלוכלך" של הממשלה

החלטתה של הוועדה־המרכזת של ההס־תדרות להתייצב מאחורי יהושע פרץ ול־העניק לו סעד־מישפטי במאבקו כנגד גזר־הדין, שנגזר עליו על ידי שופט־השלום של אשדוד, אברהם ששון, היתה לא רק תרומה לארגעת הרוחות בעיר־הנמל הדרו־מית. היא לא היתה בבחינת הסכם חשאי מתחת לשולחן עם יהושע פרץ, אלא הח־לטה אמיצה וחשובה שנגעה לכלל פועלי ישראל.

אותם מנהיגי פועלים, כולל ח"כ המערך משה שחל, שיצאו בגנות החלטה זו של ההסתדרות ואף תבעו לבטל את הסיוע־המישפטי לפרץ, לא היו מודעים כלל למש־מעותו המזעזעת של פסק־הדין ולהשלכות שעלולות להיות לו בעתיד לגבי סיכסוכי־העבודה במדינה.

ככל שהמישפטנים מנתחים יותר את פסק־הדין מחולל הסערה, נחשפת יותר ה־מלכודת שניטמנה בו לא רק ליהושע פרץ, אלא למוסד המישפט בישראל.

אסור להשליך פועל לכלא. ההח־לטה שנפלה בממשלה להעמיד את יהושע פרץ לדין בגין מעשה סגירת הנמל שלו, על פי סעיף 105 בחוק־הפלילי, לא היתה החלטה מקרית. היועץ־המישפטי לממשלה שנתן את אישורו להכללת סעיף זה בכתב־

מזכ"ל משל
משל ונמשל

האישום, היה חייב להיות מודע לעובדה שקיים בחוק־הפלילי סעיף אחר, מקביל לסעיף 105, על פיו נוהגים לתבוע לדין על מעשים כמו שעשה יהושע פרץ. זהו סעיף 142 בחוק הפלילי האומר:

כל הממרה בזדון כל חוק מתוך שעושה מעשה שהחוק אוסר לעשותו, או שנמנע מעשות מעשה שהחוק דורש לעשותו, וה־נוגע לציבור או לכל חלק מן הציבור, ייאשם בעוון... ויהיה צפוי למאסר שנתיים או לקנס של 1500 ל"י.

אם פרץ לא הועמד לדין על פי סעיף 142 אלא על פי סעיף 105 הדרקוני,* שבית־המישפט העליון קבע מיספר פעמים כי אין להשתמש בו כל עוד קיים סעיף אחר בחוק שניתן להעמיד עליו לדין, הסתתרה מאחורי מעשה זה כוונה זדונית מפורשת.

שכן, בשנת 1972 חוקקה הרשות המחו־קקת, הכנסת, תיקון מפורש בחוק ישוב־סיכסוכי־עבודה, שנועד למנוע בכל מחיר הכנסת פועלים לבית־סוהר בגין מאבק מקצועי כלשהו.

סעיף 9 של התיקון בחוק (שלא הופיע בהצעת־החוק המקורית של הממשלה) אומר כדלהלן: לא יוטל מאסר לפי סעיפים 142 או 143 לפקודת החוק הפלילי, או לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בתי־המישפט, או לפי סעיף 70 לחוק ההוצאה־לפועל, בשל הפרת פסק־דין, החלטה, צו או הוראת־חיקוק שעניינם השתתפות בשביתה.

כלומר, על פי סעיף זה מיתגלה כוונה ברורה של המחוקק למנוע השלכת פוע־לים לכלא בגין מאבק מיקצועי. אפילו אם פועל, בשעת סיכסוך עבודה, עובר על החוק הפלילי, מפר צו של בית־מישפט או כל צו אחר, ניתן לקנוס אותו או להטיל עליו כל עונש אחר — רק לא בית־סוהר.

„הטריק המלוכלך". כאשר החליט היועץ־המישפטי, תוך התייעצות עם שר־המישפטים ותוך קבלת הסכמה מהממשלה, שלא לתבוע את פרץ על פי סעיף 142, הוא עשה זאת מתוך ידיעה ברורה שאפילו אם יורשע פרץ על פי סעיף זה, לא ניתן יהיה לשלוח אותו לכלא. החוק אוסר זאת במפורש. אבל איש בכנסת לא העלה מ־עולם על דעתו כי יאשימו פועלים על פי סעיף 105 הדרקוני, האומר את אותו דבר שאומר סעיף 142. משום כך לא ניכלל סעיף 105 ברשימת החוקים שעל פיהם אסור לשלוח פועלים לכלא.

החלטה להעמיד את יהושע פרץ לדין על פי סעיף „ההיזק הציבורי" (105) היתה התחכמות של הממשלה כדי לעקוף את החוק ואת רצון המחוקק, טכסיס הנקרא בלשון המישפט „טריק מלוכלך."

שופט־השלום באשדוד היה חייב להר־שיע את פרץ על פי סעיף זה בחוק, כיוון שיהושע פרץ הודה באשמה. אילו היה השופט טוען בפסק־דינו כי מה שעשה יהושע פרץ הוא מעשה פלילי טהור, שאין בינו לבין מאבק מקצועי או סיכסוך עבודה כל קשר, ניתן היה עוד להבין את גזר־הדין החמור שגזר על פרץ, אם כי לא להצדיקו. אבל השופט ששון עשה דבר הפוך. הוא הציג את גזר־דינו כהחלטה עקרונית שקופה בנושא סיכסוכי־העבודה, ולא כפסק־דין בעניין פלילי פשוט.

ששון אמר במפורש בגזר־הדין: מצפוני והשקפת־עולמי מדריכים אותי כי פעם צריך בית־המישפט להכביד את ידו ועל ידי כך אולי יחול שיפור מה במצב הגובל ב־הפקרות, ואליבא דבא־כוח הנאשם שביתות בבתי־חולים שהביאו לפטירת חולים. מ־בחינת הרתעת האחרים שומה עלי הפעם להכביד את ידי תוך הייחול כי מי יתן וקורבנו של נאשם זה יביא לתפנית ב־מחשבה אצל אלה שידם מכוונת אותם למעשים, שיירתעו מנקיטת צעדים שיש בהם משום טירדה ונזק לציבור...

שופט־השלום של אשדוד נפל במלכודת שהניחו לו הממשלה והיועץ־המישפטי, ש־אילוליא היה בכוונתם לשלוח את פרץ לכלא, היו מאשימים אותו על פי סעיף 142.

אם לא ישונה פסק־הדין הזה, דבר שב־כוונת ההסתדרות לעשות בסיוע־המישפטי שהיא עומדת להגיש ליהושע פרץ, יהיה בכך תקדים מסוכן. תוך עקיפת החוק תוכל הממשלה גם בעתיד להאשים פוע־לים בכל סיכסוך עבודה על פי סעיף 105, ולנסות להשליך אותם לכלא, בניגוד ל־רצון המוסד המחוקק.

העובדה שטריק מלוכלך מעין זה ננקט דווקא על ידי ממשלת־פועלים סוציאליס־טית, רק מחזקת את חובתה של ההסתדרות להילחם נגד עיוות־הדין.

* סעיף 105 בחוק הפלילי אומר כדלהלן: „כל העושה מעשה העלול להביא לידי היזק ציבורי ייאשם בעוון. על פי סעיף זה ניתן להרשיע כל אדם כמעט בכל מעשה, מבלי להוכיח כל נזק שגרם."

מילחמת הירושה בחיפה גלשה לפסים אינטימיים

בשעות הערב הופך קפה רון במרכז הכרמל לפיאנו־בר, שבו מופיעים פסנ־תרן וזמרת, ומנעימים את הערב לצעירי חיפה. אולם במשך היום, קפה רון הוא אחד מבתי־הקפה שבהם נקבע עתידה של עיר־הנמל מהבחינה הפוליטית.

אך הצעקות שנשמעו בקפה רון באחד מימי השבוע שעבר, הדהימו גם את המלצ־רים הוותיקים של הקפה, הרגילים לוויכו־חים פוליטיים קולניים בין אישים חשובים, הנערכים דווקא אצלם.

ליד שולחן פינתי בגינת בית־הקפה, ישבו שניים: פרופסור שבח וייס, מרצה באוניברסיטת חיפה וחבר מועצת־העיר מ־טעם מיפלגת־העבודה, אשר זכה בפירסום רב בתקופה שבה היה חידונאי, ובפירסום גדול עוד יותר כאחת הדמויות החברתיות המקובלות ביותר בעיר. השני היה אורי אגמי, מזכיר מחוז חיפה של מיפלגת־העבודה, ומי שידוע כאחד מנאמניו ועושי־דברו של ראש־העיר, יוסף אלמוגי.

הוויכוח בין השניים התלהט, עד שלי־מלצרים נדמה היה שאגמי גדל־הגוף יחבוט בסופו של דבר בווייס, הצנום בהרבה. „אני יודע שצייזל לא שווה שום דבר, שמולק הוא אסון לחיפה ושוורטמן הוא בדיחה בתור ראש־עיר, אבל אתה, שבח וייס, אף פעם לא תיבחר לתפקיד!" קרא אגמי לעבר וייס.

וייס לא טמן ידו בצלחת: „אני לא מוכן לשמוע דברים כאלה מאדם שלא קרא אף פעם בחייו ספר," השיב לאגמי. „אתה תודיע למי שצריך, שאני לא נשוי עם מיפלגת העבודה בחתונה קתולית."

הסצינה בקפה רון היוותה אחד ה־שיאים בדרמה המתרחשת עתה בחיפה, במילחמת־הירושה על כיסאו של ראש־

מי

העיר, יוסף אלמוגי, אשר לכל ברור כי הוא עתיד להתפנות בעוד מיספר חודשים. המילחמה על הירושה המיידית, תפקיד ראש־העיר, עד הבחירות שייערכו בעוד קרוב לשנתיים, היא מאבק המתבשל על אש קטנה, מעין חזרה כללית לקראת הבאות. המילחמה האמיתית היא על תפקיד מוע־

מועמד ורטמן
מסיבה בצהרים

יישב על כיסא זה?

מד מיפלגת־העבודה לראשות העיר לקראת הבחירות.

מסיבות־חשך

אורי אגמי, המבטא בדרך־כלל את דעתו של אלמוגי, גם לא הסתיר מדוע אין המיפלגה מעוניינת בווייס כראש־עיר, למרות הפופולריות הרבה שלו בחיפה. כנימוק ציטט כמה השמצות, ביחס לחייו הפרטיים של וייס, אשר מתנגדי המערך עלולים לשלוף במיסגרת מילחמת־הבחירות, „ולפתוח תיבת־פנדורה,” כפי שהתבטא.

אחרי הפגישה חזר וייס לביתו, והתיישב לכתוב מיכתב לאורי אגמי. במיכתב, שהשתרע על שבעה עמודים צפופים, ביטא את דעתו על אגמי, וטען שאגמי, יחד עם חבר־הכנסת החיפאי משה ורטמן ומזכיר מועצת־פועלי־חיפה אליעזר („הסטודנט”) מולק, מנהלים את חיפה כמו חנות־מכולת.

אגמי טוען כי לא קיבל את המיכתב מווייס, אולם וייס הספיק להראות אותו לכמה מידידיו, לפני ששלחו. במיכתבו רמז וייס כי גם הוא יכול לשלוף פרשיות מחייהם הפרטיים של ראשי חיפה.

לא היה ספק למה התכוון וייס. הוא התכוון למסיבה של חיילות חיב״ה — פרשה שהסעירה את העיר לפני מיספר חודשים והושתקה בעיתונות.

אחד האישים הידועים ביותר בחיפה הוא זיניוק, בעל בית־מיסחר ענקי לצורכי ספורט ומחנאות בעיר התחתית, זיניוק את מיכלין. מזה שנים אחדות נוהגים להתאסף בחנותו של זיניוק, מדי יום שישי, לאחר סגירת החנות, אבות העיר, ביניהם פקידי־עירייה בכירים, פוליטיקאים, ראשי־המישטרה, פרופסורים באוניברסיטה — כל המי־ומי של חיפה. ידוע כי משה ורטמן, שהוא אחד המועמדים לרשת את אלמוגי, נלחם משך תקופה ארוכה על הזכות להיות מוזמן לאותו פורום.

הגברים המתאספים בחנות של זיניוק אינם עושים דבר מלבד שתייה כדת של ויסקי והחלפת רכילות פוליטית. כאשר יורד הלילה, הם מפסיקים את החינגה וחוזרים לבתיהם.

אך באחד הימים השישיים הללו, היה מי שדאג להזמין כמה אורחות צעירות. היו אלו חיילות חיב״ה, המשרתות בחיפה. נראה כי מראה החיילות־השוטרות הצעירות עורר כמה מן הגברים. הם השתכרו והחלו להיטפל לבנות, שברחו מהמקום בזעקות־אימים.

זוג הורים של חיילת חיב״ה, אשר בתם המזועזעת סיפרה להם מה אירע בחנות של זיניוק, וכן מפקדותיהן של אותן חיילות, התלוננו במישטרה כנגד האישים שהשתתפו במסיבה, אך הפרשה הושתקה — לא הובאה לבית־המישפט ולא פורסמה.

אחרי שנודע על הפגישה בין וייס לאגמי, ועל מיכתבו של וייס, היה ברור לצמרת החיפאית כי אם תתפתח מילחמת־הירושה בכיוון זה, היא תהפוך כדור־שלג, כאשר כל אחד מהיריבים יגלה את הפרטים האינטימיים הידועים לו על מישנהו, פרטים שעד־כה נחשבו כסוד כמוס.

לראשי מיפלגת העבודה ברור לחלוטין, כי אלמוגי ייבחר לתפקיד יושב־ראש הנהלת הסוכנות־היהודית. „גם אם הוא לא ייבחר,” אמר השבוע אחד מפרנסי העיר, „אלמוגי בחיפה גמור. לכן צריך למצוא מהר מאד מועמד שיוכל לשמור על שילטון העבודה בחיפה.”

השלב הראשון היה למצוא את האדם שייבחר כראש־עיר למשך שנתיים, עד לבחירות. המועמד הטיבעי הוא ירוחם צייזל, סגן ראש־העיר ומי שמילא כבר את תפקיד ראש עיר כפקק, לאחר פטירת ראש־העיר הקודם, משה פלימן.

אך צייזל עשה שתי שגיאות. האחת: הוא החל דורש מאלמוגי להקפיא את פעילותו בכל הנוגע לשינויים בעירייה, בחודשים שנותרו לאלמוגי לכהן כראש־עיר. צעד זה שלו קומם את אלמוגי, החושש מדה־אלמוגיזציה לאחר פרישתו, וגרם לו להרהר שוב אם הרעיון למנות את צייזל כראש־עיר־ביניים הוא טוב.

שגיאתו השנייה של צייזל: כאשר דרש בישיבת סיעת המערך בעיריית חיפה, שדנה בשבוע שעבר במינוי יורש לאלמוגי, להבטיח לו גם את ראשות העיר אחרי הבחירות. לכך לא הסכים אף אחד מחברי המיפלגה.

מועמד וייס
תיבת פנדורה

מדליפיו של אלמוגי החלו מטפטפים באוזני עיתונאי חיפה, כי המישרה אינה בכיסו של צייזל, וכי ייתכן שיוסף בלושטיין הוא שייבחר לתפקיד.

בלושטיין, מי שהיה עד לפני מיספר חודשים מנהל חברת־החשמל בחיפה, הוא איש־מיפלגה ותיק, מעין שרגא נצר של חיפה. אולם בעוד הבדיחות על לימוד־האנגלית של אליעזר מולק הפכו נחלת הארץ כולה, נהנית חיפה מזה שנים רבות מבדיחות אודות הבורות וחוסר־ההשכלה של בלושטיין, אשר „מעולם לא כתב מישפט בלי עשרים שגיאות־כתיב.” אין ספק כי בחירתו של בלושטיין תגרום נזקים למועמד של מיפלגת־העבודה, בבחירות הבאות.

אך יש להניח כי אלמוגי יסלח לצייזל על התמרדותו הפיתאומית, וכי צייזל יוותר על דרישתו להיבחר לראש־עיר גם כעבור שנה, והוא בכל־זאת יקבל את המינוי הזמני, כשבלושטיין יקבל את תפקיד הסגן.

פיתרון בעייה זו אך מחריף את המילחמה על הירושה האמיתית — מועמד מיפלגת־העבודה לבחירות של 1977. כאשר הועלתה אפשרות פרישתו של אלמוגי, היה השם הראשון שהוזכר בקשר לתפקיד זה אביגדור ברתל, מנכ״ל בתי־הזיקוק, שהוא גם חבר מועצת־העיר. אך עסקני מיפלגת־העבודה לא רצו בברתל, שלגביהם הוא נטע־זר במיפלגה.

הם אומנם הציעו לו את התפקיד, אך בצורה של „נכון שאתה לא רוצה להיות ראש־עיר?” ברתל הבין את הרמז, והודיע שאינו מועמד.

מי שלוטש עיניים לתפקיד הוא חבר־הכנסת משה ורטמן. ורטמן, אשר שימש עד השנה שעברה מזכיר המחוז, רוצה בתפקיד.

ורטמן הצליח לרכוש לו בעיר אויבים רבים, הטוענים כי הציבור החיפאי לא יסכים לבחור בו בגלל הדימוי הציבורי שלו כעסקן ותככן.

מועמד אחר הוא מזכיר מועצת־פועלי־חיפה, אליעזר מולק. מולק אינו דמות אהודה, בעיקר לאחר פרשת לימוד־האנגלית שלו בלונדון, שם הוא שוהה גם היום. אך במשך השנים הוא הצליח לבנות לו מעמד איתן במיפלגה, וסיכוייו להיבחר רבים מאלה של ורטמן.

מינוי תלוי

הדמות הפופולרית ביותר מבין כל אלה, היא דחקא שבח וייס. וייס הוא אמן יחסי־ציבור, איש־עט ורדיו, אשר הצליח ליצור לעצמו דימוי ציבורי טוב בחיפה. עסקני המיפלגה נחושים בדעתם שלא לאפשר לווייס להיבחר, אם־כי כמה מהם מוכנים להתפשר איתו על תפקיד סגן־ראש־העיר.

וייס מאיים, כי אם לא יקבל את המינוי הוא יפרוש מהמיפלגה, ויקים רשימה עצמאית. לראשי מיפלגת־העבודה ברור, כי גם כך לא יצליח וייס להשיג את הכיסא הנכסף, אך אין להם ספק כי הוא יקח שלושה עד ארבעה מנדטים ממיפלגת־העבודה, ויגביר את סיכויי מועמד הליכוד לזכות, לראשונה, בתפקיד ראש־העיר.

ואומנם, מינוי מועמד מיפלגת־העבודה תלוי בהרבה במועמד של הליכוד. בהתחשב בעובדה שהבחירות תהיינה הפעם אישיות, רבו השמועות בחיפה כי הליכוד עומד להציב בראש רשימתו את מי שהיה מפקד חיל־הים, האלוף (מיל.) שלמה הראל. הראל, העובד עתה בחברה־הימית להובלת־פרי, שומר בינתיים על שתיקה מוחלטת בעניין.

בחדרי־חדרים מוזכרת גם מועמדותו של הח״כ החיפאי ויושב־ראש המועצה לצרכנות, משה שחל. אולם עם שחל יש מיספר בעיות: הוא ידוע כבן־הסורר של מיפלגת־העבודה בחיפה, והעז לצאת כנגד הצמרת הוותיקה במיספר נושאים, והקים לו אויבים רבים, ובראשם ורטמן ואגמי.

למבקריו של שחל יש עוד שתי טענות כנגד בחירתו. האחת: שחל הוא ספרדי, דבר שלא יתקבל, לדעתם, על־ידי הבורגנות הוותיקה של הכרמל. והשנייה: שחל חולה במחלת צ׳יצ׳. „כולם יודעים שצ׳יצ׳ הוא כישלון כראש עיריית תל־אביב,” הם טוענים, „ושהוא נבחר בגלל החולצות היפות שלו. שחל הולך בעיקבות צ׳יצ׳, בעניין החולצות.”

מזכיר אגמי
גילויים אישיים

ביטחון

מה מייעץ היועץ?

בערב־זיכרונות משודר מתח אריק שרון ביקורת על צה״ל כיום

מאז מונה כיועצו של ראש־הממשלה — „בעניינים שהוא מבין בהם" כהגדרתו של יצחק רבין — גזר על עצמו אלוף (מיל.) אריק שרון שתיקה. אומנם, איש לא חשד בו שפיתאום אין לו מה לומר, אבל נראה כי אריק העדיף לנסות את מידת היעילות של השמעת דבריו בפורומים סגורים, ולא מעל במות ציבוריות.

משום כך ציפו רבים להופעתו הפומבית הראשונה מאז מינויו, בנושאי צבא ובי־טחון. אריק היה אמור להיות אחד המרצים בסימפוזיון הצבאי על ההיבטים הצבאיים של הסיכסוך המיזרח־תיכוני, שנערך ב־שבוע שעבר בירושלים. אבל למרות שתק־ציר נאומו כבר חולק למשתתפים, ולמרות לחצו של ראש־הממשלה, החליט „היועץ" ברגע האחרון שלא להשמיע את דבריו מעל בימת הכנס.

קשה לדעת מה האמת בטענתם של אלה, שטענו כי שמעו אותו מסביר את החלטתו בכך שאינו רוצה להופיע על במה אחת „עם פושעי־מילחמה." סביר יותר להניח, כי הנאום המלא שהכין היה חריף מן ה־תקציר, ונכללו בו האשמות חריפות נגד הדרגים המדיני והצבאי במילחמת יום־הכיפורים. בשיקול־דעת של הרגע האחרון החליט, כנראה, שאין הזמן מתאים לחולל סערה חדשה, ועוד בפורום בינלאומי, ו־ביטל את הופעתו.

„אין זמן לזיכרונות." אבל יומיים אחרי מועד הרצאתו המתוכננת הופיע אריק בשידורי־ישראל. היה זה במיסגרת תוכניתו של אורי סלע — ראשית כל — התחלות קטנות של דברים גדולים — שהוקדשה ליחידת הקומנדו 101 שהקים אריק בתחילת שנות ה־50. בתוכנית נטלו חלק כמה מחיילי היחידה, כמו שלמה באום (כיום סגן־אלוף בצה״ל), קצ׳ה ופלת. הם העלו זיכרונות. בפתח דבריו נשא אריק משהו שהיה צריך להיות נאום לאומה — מעין „אני־מאמין" שלו.

„לא הייתי בא לכאן אילו היה מדובר רק בהעלאת זיכרונות," אמר אריק. „עם שנאבק על עתידו כמו העם שלנו — אינו צריך לשקוע בזיכרונות. אין מקום לבזבז זמן על התרפקות על העבר... באשר לי, מדובר בהצבת עקרונות־ביטחון, עקרונות שהיו טובים אז כשם שהם טובים גם היום."

ואז, כשפירט את עקרונות־הביטחון שלו, יכלו חדי־האוזן להבחין בתשלכה שיש ל־דבריו, לדעתו על צה״ל כיום.

אמר אריק, בין השאר:

● „רמת־הלחימה של גוף צבאי זה לא דבר נתון וקבוע, הנשמר בידינו אם הגענו אליו פעם. כדי לקיים רמת כוננות ולחימה גבוהים, חייבים להתמיד באימונים ובתיר־גולים ובפיתוח המחשבה הצבאית ללא הפסק..."

● „הדימיון המיבצעי הוא היסוד הדו־מיננטי, שהוא לא פחות חשוב ולעיתים אף יותר חשוב מאמצעי־לחימה אולטרה־מודר־ניים, מתקציבי־עתק — תקציבי־ביטחון אסטרונומיים הפוגעים בעצמאותה הפולי־טית של ישראל, והמסיגים אותה לאחור בתחומי הכלכלה והחברה. אלה אינם ה־תשובה הנכונה תמיד לכל בעייה שמתעוררת. שום הון בעולם אין בו כדי לרכוש את הדימיון המיבצעי, שחייב לחזור ו־להיות אבן־היסוד של צה״ל."

היועץ לא מאושר. „כדי לטפח מנהיגות צבאית בכל הרמות, יש לעשות ניפוי בלתי־פוסק וחסר־רחמים של הבינוניים ו־הגרועים. אין מפקד עולה בדרגה בגלל יחסי־הציבור שלו, בגלל נוחות אישית זמנית למפקד זה או אחר, או בגלל מניעים פסולים של ,הרמוניה ודיסהרמוניה' — אלא לאור התנהגותו בשדה־הקרב: בינו לבין חייליו מחד, ובינו לבין האוייב מאידך."

מי שרצה יכול היה להבין, על סמך דב־רים אלה, מה בעצם מייעץ היועץ לראש־הממשלה „בעניינים שהוא מבין בהם." לפי נימת דבריו של „היועץ", קשה היה להסיק שעצותיו אומנם מתקבלות, ושהוא אכן מאושר בתפקיד הייעוצי שלו.

אורי סלע עם שלמה באום, קצ׳ה, אריק ופלח
„תקציבי־ביטחון מנופחים פוגעים בעצמאות!"

כינוסים

אל יתהלל מייהד כמפתח

בעלי־קרקעות וכוהני־דת משתפים פעולה עם רק״ח, כדי להציל את האדמות

כנס האדמה בנצרת: הקהל* מאזין לדברי אניס קירדוש
„יעיש! יעיש! יעיש!"

המונים הצטופפו השבת מסביב לקולנוע נצרת, בעיר נצרת. הרמקולים שידרו ל־רחוב סיסמות מלהיבות, שעליהן ענה ה־המון בקריאה קצובת „יעיש! יעיש! יעיש!" (יחי!) השוטרים כיוונו את התנועה בשרב הכבד. כרזה הכריזה על „הכינוס העממי להגנה על האדמות הערביות."

בתוך הקולנוע הצטופף הקהל במעברים, מילא את כל המושבים. הכאפיות הרבות העידו שרבים באו מן הכפרים, וחזות בע־ליהן העידה עליהם שהם בעלי־אדמות נכבדים. פה ושם בלט תרבוש כוהן־דת. באו עשרות אורחים יהודיים, ובעיקר: האינטלקטואלים הצעירים, הנותנים את ה־מחץ לכל פעולה מדינית ברחוב הערבי.

מזה שנים לא ראה הציבור הערבי־הישראלי כנס כזה, שאיחד שכבות כה רבות. המניע שהמריץ איחוד זה: הדאגה הכללית כי הממשלה עומדת להפקיע שט־חים ערביים עצומים בגליל, כדי „לייהד" במסווה של „פיתוח" (ראה הנדון).

אמא־אדמה. הכוח הדוחף היה רק״ח, המיפלגה העיקרית ברחוב הערבי. אך בע־לי־הקרקעות, כוהני־הדת וחברי המועצות המקומיות, שבאו במאותיהם, היו רחוקים מאד מקומוניזם. הסעיר אותם גורם שאין כמותו כדי להחריד לב ערבי: האדמה.

בזה־אחר־זה ניגשו למיקרופון ראשי מו־עצות־מקומיות, וסיפרו — מי בלהט ערבי־סיפורתי, מי בשפה יבשה ועניינית — מה מתרחש בכפריהם. האדמות מופקעות בסי־טונות. אדמות ציבוריות של הכפר, ש־נרשמו בימי המנדאט על שם הנציב ה־עליון, מסיבות טכניות, מוכרזות עתה כ־רכוש ממשלתי. אדמה הדרושה לשיכון, מופקעת כאדמה בלתי־מעובדת.

ראש־מועצה א׳ ביקש לפני חודשים אח־דים פגישה עם שר־החקלאות, ונידחה בלך־ושוב. מוכתר ב׳ פנה אל היועץ לעניינים ערביים, שמואל טולדאנו. הלה הבטיח ל־השתדל, ולא עשה דבר. הכל מתחמקים — אך פעולת־ההפקעה מתקדמת בשיטתיות.

כוהן־דת דרוזי, בעל זקן לבן ארוך, מתמרמר על היחס כלפי עדתו. מדברים באוזניה על אחוות־הנשק, אך מפקיעים את אדמתה. „אנחנו איננו עם נפרד," הוא מכריז בערבית נמלצת. „אנחנו בני העם הערבי, המאמינים בדת הדרוזית."

אחמד ג׳בריל מעוניין. כל הנואמים לוו במחיאות־כפיים רמות, כנהוג באסיפות ערביות. אך לתשואות הסוערות ביותר זכו דווקא האורחים היהודיים על הבמה: פרו־פסור שאול פוגל מהאוניברסיטה העברית, אורי אבנרי וח״כ מאיר פעיל.

● פוגל: „אני מגן לא רק על הערבים, אלא גם על היהודים... מי שמבצע פעולות אלה, פוגע קודם־כל בדמות המדינה!"

● אבנרי: „נפגשתי השבוע באירופה עם אישים בכירים של המחנה הלאומי הפלסטיני. אני משוכנע עכשיו שיש בסיס להידברות ולשלום בין מדינת ישראל ו־מדינה פלסטינית, בין ממשלת ישראל ו־הנהגת אש״ף. פעולות אלה כורות תהום בין שני העמים, ברוח אחמד ג׳בריל."

● פעיל: „הפעולות האלה נעשות לא רק בגליל, אלא גם במרכז ובנגב... פעול־תנו חייבת להיות יהודית־ערבית משותפת."

ח״כ מרשה פרידמן, שהבטיחה לשאת את דבריה, התנצלה. מיפלגתה — יעד — עדיין לא קבעה עמדה לגבי הנושא, ולכן נמנע ממנה לבוא. גם הח״כ הבדווי של המערך, מוחמד אבו־רביע, הבטיח לבוא והתחמק ברגע האחרון.

רגע קריטי. המוזר הוא, שפעולת־ההפקעה של הממשלה באה דווקא ברגע קריטי של המאבק על ערביי ישראל.

בקרוב ייערכו בנצרת הבחירות הראשונות בישראל שבהן ייבחר ראש־עיר בבחירות אישיות. מאחר שסוכני המערך ברחוב הערבי, ראשי החמולות, מסוכסכים זה עם זה, אין הם יכולים להסכים על מועמד משותף. לעומת זאת קמה קואליציה או־פוזיציונית רחבה, בהשתתפות רק״ח ואי־שים בלתי־תלויים, בראשות הרופא ד״ר אניס קרדוש מנצרת, שאיננו קומוניסט.

קרדוש עומד גם בראש הגוף המנהל את המאבק נגד הפקעת האדמות. שתי המערכות עשויות להשתלב, ולהביא ל־תמורה יסודית ביחסי־הכוחות ברחוב ה־ערבי.

* הנערה בעלת הכאפייה: המשוררת הערביה הצעירה מרמלה, סיהאם דאוד.

מישפט

דופקים את הקטנים

„ניפחו אי־הבנה בשקרים כדי לדפוק אותי," טוען הזמר ניסים סרוסי

השבוע התקיים במועדון־התיאטרון ב־תל־אביב טכס סולחה מייוחד־במינו. במיס־גרת תוכנית־הרדיו בירה ומצב רוח, זימן המפיק יעקב אגמון את איש־הטלוויזיה ירון לונדון ואת הזמר ניסים סרוסי יחדיו, והשניים השלימו ביניהם.

כזכור ריאיין לונדון בזמנו את סרוסי בתוכנית טנדו. לונדון הואשם אחר־כך כי נהג בסרוסי בהתנשאות, אמר לו כי הוא זמר של ישראל־השנייה, ושאל אותו כיצד הוא מסביר את הפופולריות שלו, מאחר שאינו נראה כמו אפולו.

ואילו על בימת מועדון־התיאטרון הת־חבקו השניים והתנשקו. לונדון סיפר כי כעת הוא מבין את התופעה הקרוייה ניסים סרוסי. סרוסי, מצידו, הסביר כי קהלו אינו קהל של ישראל השנייה או הראשונה, אלא קהל של סרוסי. ולקול מחיאות־הכפיים ביצע לבסוף סרוסי שיר משל ירון לונדון, אשר לו כתב את הלחן.

אפסים קטנים. אך בכך לא תמו צרותיו של הזמר הפופולרי. בימים האח־רונים התפרסמו בעיתונים ידיעות, כי

ניסים סרוסי נעצר על־ידי המישטרה בחשד כי משך צ׳קים ללא־כיסוי. הידיעות גם סיפרו כי השופט אריה בן־ארי הטיל על סרוסי להמציא חתימתו של ערב, צד שלישי, וערבות בסך 3.000 לירות, וכי הזמר לא המציא את הערב או את הערבות.

מספר ניסים סרוסי על השתלשלות העניינים:

כולם רוצים לדפוק את סרוסי. במשך הקאריירה שלי הפקתי כבר כמה דברים. כשמפיקים, מוציאים עשרות ומאות צ׳קים. מובן־מאליו שהפקה יכולה להפסיד, לא רק להרוויח. כי ברגע שמפיקים עסק גדול, כמו פסטיבל המימונה שהפקתי בשנה שעברה, יש עסק עם המון אנשים. ואותם אנשים, שהם נחמדים כשאתה בא ומציע להם להשתתף בהפקה, שמחים, כי אתה עוד אדם שבא לתת להם לחם. אבל אחרי ההפקה הם לא מכירים אותך, לא איכפת להם אם הפסדת או הרווחת. הם רוצים את הכסף שלהם, ומהר.

כל אותם אפסים קטנים, שאני נתתי להם לאכול, הם אלה שמלכלכים את השם שלי, והם אלה שמפיצים עלי שלא שילמתי להם. לא מעניין אותם שצריך לעשות חשבונות קופה, ולא מעניין אותם שחלוקת הכסף תיקח קצת זמן. הם רוצים כסף עכשיו! בגלל זה זרקתי את ההפקה של ביגדי־המלך החדשים, הצגה שהמישרד שלי הפיק. בגלל זה אני לא מפיק יותר. אני לא רוצה שכל מיני כלומניקים שאף אחד לא שמע עליהם בחיים שלו, ושקוראים לעצמם שחקנים, ירוויחו על חשבוני.

שלושה רצו להזיק. שלושה אנשים רצו להזיק לסרוסי. הם לא רצו כסף, כי אילו רצו — יכלו לקבל. אם צ׳ק שלי חזר, הם יכלו לפנות אלי והייתי משלם להם. הם יכלו לתבוע דרך ההוצאה־לפועל, במיקרה שלא הייתי יכול לשלם להם. אבל הם בחרו בדרך הכי נבזית, והגישו נגדי תלונה במישטרה. שלושת האנשים האלה הם בעל בית־דפוס שעבדתי איתו, מנהל תיזמורת סוג ז׳ שהעסקתי, ובעל בית־קולנוע ארמון בחיפה. הסכום הכולל של כל הצ׳קים היה בסך־הכל 5.600 ל״י. הם קיבלו את הכסף ברגע שאמרו לי שהגישו תלונה.

כשעובדים על מחזור גדול של כסף, וההצגה מפסידה, יש חור בתקציב. אז קורה שצ׳קים חוזרים. למרות ששילמתי להם את המגיע להם, המישטרה לא יכלה להפסיק את ההליכים המישפטיים. מאחר שאני צריך לנסוע לייצג את ישראל בפסטיבל־זמר ביפן, הלכתי למישטרה. שם אמרו לי: ,סרוסי, אנחנו יודעים שאתה איש מפורסם.׳ השארתי שם ערבות אישית וערבות צד שלישי, ובזה נגמר העניין. המישטרה לא התנגדה שאצא לחו״ל. סמל ציון, ממחלקת הרמאויות של מישטרת רמת־גן, עזר לי לאורך כל הדרך. הוא הסביר לי שלמרות שהמישטרה אינה מתנגדת שאצא ליפן, צריך חתימה של שופט.

הלכתי לבית המישפט ונפגשתי עם השופט אריה בן־ארי במישרד, בפרקליטות.

ידידה של בת קצין־המישטרה הבכיר, החשודה בניהול בית־בושת יחד עם אחותה, איים: „אם תפורסם כתבה זו, זה "יגמר רק ברצח!"

בית־בושת בצפון תל־אביב. לא כמו בסרטים וגם לא מהסוג עליו מסופר בספריה של קסווירה הולנדר. סתם בית־דירות בן ארבע קומות ברחוב מרכזי בצפון תל־אביב. למטה, בקומת החנויות, סואנים החיים האפורים במיכבסה, במיספרה ובקונדיטוריה. למעלה, בדירת־מגורים רגילה בקומה השניה, סואנים החיים המתוקים.

שתי אחיות מתגוררות בדירה. בריאות־גוף, מגודלות במיקצת. האחת בלונדית. השניה שחורת־שיער. הגדולה כבת 30. הקטנה בת 28. לא עונות לקלסתרון המקובל של יצאניות מבוקשות על־ידי המישטרה בסימטאות הערים. להיפך. שתיהן נראות כמו חשכנת בדירה שממול. ממישפחה טובה. ממוצא פולני או משהו כזה.

אבל כל יום, בשעות אחר־הצהריים והערב, הומה דירת המגורים שלהן כמו תחנת־רכבת. גברים עולים, מקישים על הדלת, נכנסים, משתהים מעט, יוצאים ויורדים במדרגות. לא עושים רעש. אבל השכנים מוטרדים. למרות שלא ראו זאת במו עיניהם, חושיהם אינם מטעים אותם: בדירה הזאת מתנהל בית־בושת. באיזור מכובד. בבית של מישפחות עם ילדים.

השכנים מתלוננים במישטרה. המישטרה באה לביקור. שום דבר אינו קורה. שתי האחיות העליזות ממשיכות לקבל אורחים בסיטונות בדירתן. שיירות הגברים הבודדים מתארכות והולכות.

„יש להן חסינות במישטרה!" טוענים השכנים, „המישטרה לא תיגע בהן לרעה." על השאלה אם זהו בית־בושת בחסות המישטרה, משיבים השכנים תשובה מפתיעה: „לא, אבל אבא שלהן הוא קצין גבוה במישטרה."

הסיפור נראה כפרי דמיונם החולני של שכנים קנאים. אלה אינם מתייאשים. אחת לכמה חודשים מתלונן מישהו אחר מהם במישטרה. זו מופיעה שוב לביקור אצל האחיות. אחרי הביקור ממשיכות האחיות לעבוד כאילו דבר לא קרה. כמה מהקליינטים הפוקדים את הדירה מוסיפים שמץ של אימות לדברי השכנים. אחדים מהם, המוכרים למישטרה, מחייכים כשהם יוצאים מהדירה: „המישטרה דופקת אותנו ואנחנו דופקים את הבנות של הקצינים שלה."

לפני שבוע היסתבר כי הסיפור אינו דימיוני כל כך כפי שנשמע. אחרי מעקב ממושך ששמים אנשי המדור־המרכזי במישטרה על הדירה, תוך רישום מדוייק של הבאים והיוצאים ממנה, מופיעה המישטרה. הפעם אין זה ביקור־נימוסין. השוטרים מתפרצים לדירה, עוצרים את שתי האחיות וכמה מהלקוחות. אלה האחרונים ממהרים לספר כי הם משלמים בין 100 ל־200 לירות תמורת „ביקור" אצל האחיות.

אחרי 48 שעות במעצר מובאות שתי האחיות לבית־המישפט לשיחרור בערבות. „הן מואשמות בהחזקת וניהול בית־בושת," מספר רס״ל המישטרה יחזקאל נחום לשופט. „הן הודו באשמה."

אז גם מיתגלה זהותן של השתיים. הן באמת בנותיו של קצין־מישטרה בכיר. לא בתפקיד פיקודי ולא מהמפורסמים, אבל אחד הוותיקים.

מאחורי הסיפור מסתתרת טרגדיה מישפחתית. עבור האב הקצין לא היה מעצרן של שתי הבנות בבחינת הפתעה. הוא ידע מזה זמן רב על המיקצוע העתיק בו הן עוסקות. אבל לא היתה לו כל השפעה עליהן. כל מאמציו להחזירן למוטב עלו בתוהו. נראה היה כי הן עוסקות בזנות להכעיס, כדי לנקום באב ולהכתים את שמו. בשום אופן לא מפני שהיו שייכות לנוער המצוקה.

שעה שהמישטרה החלה לטפל במכוני־המסג׳ים שצצו בתל־אביב כפיטריות אחרי הגשם ולא היו אלא בתי־בושת מוסווים, היא לא יכלה עוד להתעלם מבית־הבושת של שתי האחיות, שפעל ללא כל מסווה של מכון־עיסוי.

הפרשה יוצאת־הדופן עוררה את סקרנותו של כתבו הפלילי של „העולם הזה". מאחורי כל זה מסתתר ודאי סיפור אנושי מזעזע על האב ובנותיו הנמצאים משני עברי החוק, חשב הכתב לעצמו. הוא התקשר עם קצין־המישטרה כדי לשמוע את הסברו שלו לפרשה. זה היפנה אותו אל הבנות.

הבנות הסתתרו. במקומן התקשרו ידידיהן של השתיים. אחד מהם מבקש רחמים בטלפון למערכת: „אל תפרסמו את העניין. אני עומד לשאת את אחת הבנות. הפירסום יהרוס את עתידנו." מבטיחים לו לדון ולשקול את בקשתו. ואומנם, אחרי דיון בנסיבות המיוחדות של המקרה, מיתקבלת החלטה במערכת „העולם הזה": לא לפרסם את שמותיהן של הבנות או את שם אביהן, ולא לפרסם כל פרט שיביא לזיהויין. צריך לתת להן שאנס לחזור לדרך הישר. אין שום סיבה גם ששיני האב, אפילו הוא קצין־מישטרה, תיכהנה, בשל תפוחי־הבוסר של בנותיו.

כאשר נמסרת ההודעה למחרת היום בטלפון לאחת האחיות ולידידה, הם אינם מרוצים. „אנחנו רוצים שלא תופיע כתבה ביכלל," הם אומרים. הבת פורצת בבכי. לפתע נכמרים רחמיה על האב: „זה יהרוס אותו." הכוונה לפירסום, לא למעשים שעשתה. הידיד, שחתם גם על שיחרורה בערבות, הוא יותר תקיף: „אם הכתבה הזו תפורסם..." הוא מזהיר בטלפון, „זה יסתיים רק ברצח."

בשלב זה מנותקת השיחה הטלפונית מצד המערכת. איומים מסוג זה אינם הסיגנון החביב במערכת ב„העולם הזה". למישטרה מוגשת תלונה רשמית על איום ברצח.

עכשיו יצטרכו חבריו של קצין המישטרה הבכיר לטפל בהחזרתן למוטב לא רק של בנותיו, אלא גם של אחד החתנים.

ירון לונדון מתפיים עם סרוסי
„כל אותם נחשים ארסיים..."

המישטרה אף פעם לא הביאה אותי לפני שופט, ומעולם לא הייתי עצור. השופט קבע לי להפקיד 3.000 לירות עד למישפט, וערבות על סך 2.000 לירות צד שלישי. כשיצאתי משם, היה לי ברור שאת 3.000 הלירות אצטרך לשלם לפני שאצא ליפן.

מכיוון ש־2.000 לירות כבר נתתי בזמנו במישטרה, לא הבנתי שאני צריך להביא את שתי הערבויות תוך 24 שעות, לא שמתי לב לסעיף הזה. זה היה ב־12 באוקטובר. ב־14 באוקטובר בדק השופט את התיק, וראה שסרוסי לא הביא ערב צד שלישי. הוא דרש להביא אותי לפניו למחרת. כשנודע הדבר לכתב ידיעות אחרונות, הוא מיהר לפרסם שהוצא נגדי צו־מעצר. ואילו כתב מעריב כתב שנעצרתי ממש לפני יציאתי מן הארץ.

גדוד של ערבים. חצי מדינה ידעה שנעצרתי, כל עם ישראל חשב שאני במעצר. הייתי בשידורי ישראל בירושלים, וכשיצאתי משם הסתכל עלי השוער כמו על איזה נפוליאון, ואמר: ,תגיד, אתה לא במעצר?׳ חשבתי שזו בדיחה, ואז הוא הראה לי את הידיעות בעיתון. כששמעו על זה המעריצים שלי, נמצא גדוד שלם שהתנדב לערוב בשבילי.

כדי לא להיות בעימות עם השופט ועם המישטרה, פניתי לעורך־הדין יהודה רסלר, ושנינו ניגשנו לשופט־התורן של בית־המישפט. סמל ציון סיפר לי בטלפון שהשופט בן־ארי התרגז מאד.

השופט־התורן אליעזר ליבסון קיבל אותנו בביתו. הסברנו לו את הבעייה, ואמרתי לו שיש לי הופעות ערב־ערב ושקרתה אי־הבנה. הסברתי לו שהפירסום עלול להזיק לי. הוא בדק את העניין ונתן לי אישור. אחי אריה ערב בשבילי.

הייתי שקט. הכל נגמר, עשיית את שלי כאזרח. למחרת בבוקר, כשאותו שופט בן־ארי ראה שלא באתי, הוא רתח ואמר: ,מיהו בכלל הסרוסי הזה?!׳ ודרש שאתייצב ביום ראשון הקרוב אצלו בלישכה. הוא לא קיבל את ההחלטה של השופט־התורן.

ושוב, העיתונים צוהלים וחוגגים. מי לא כתב על זה, מי לא ציין את זה. כשסיפרתי למערכות־העיתונים שהשיר שלי נבחר מתוך 1500 שירים לפסטיבל בטוקיו, אף אחד לא פירסם את זה. אבל כשאני מעורב בשערורייה, כולם מפרסמים בשימחה. ועוד מרמים את הקהל, מספרים לו שאני במעצר, בזמן שלא הייתי במעצר אפילו שניה אחת.

זה דפק לי הופעות באלהמברה, בעפולה ובבאר־שבע. היו לנו ריבעי־אולמות, בזמן שהאולמות היו צריכים להיות מלאים.

העיתונים ייתבעו. אני בז לכל אלה ששמחו לאידי ,סוף־סוף הגאון נכשל,׳ הם אמרו לעצמם. ,הנה, תראו, תראו את הסרוסי שלכם!׳ אני בטוח שרבים מהנחשים הארסיים שניסו להפריע לי כל הקאריירה שלי, שמחו מאד שנכשלתי.

כשבאתי אל השופט, הוא לא היה מוכן להבין שהיתה אי־הבנה, והגדיל את 3,000 לירות ערבות ל־10 אלפים. עורך־הדין שלי החליט להגיש עירעור על ההחלטה בבית־המישפט המחוזי.

בינתיים אני שוקל אפשרות לתבוע לדין את העיתונים שפירסמו את השקרים אודותי. אני מתכוון לערוך מסיבת־עיתונאים, ולהביא את האמת לידיעת הקהל. אני חושב שהעיתונאים דפקו אותי אישית. הם שמחו מאד, הם פשוט חיכו ש,הגדול׳ ייכשל.

לכל האנשים האלה אני רוצה להגיד שהם זקוקים להמון זמן, אם בכלל, כדי לראות את סרוסי נופל.

מנפרד כץ נולד בגרמניה, גדל באק

הקים אימפריה של מיסעדות בהמבורג וחי בדירת חלומות

הטרקלין הגדול

הריצפה מכוסה בשטיח מקיר אל קיר. מימין פי
עור ופלדה, ליד באר מלא כל טוב. ליד החלון ה

המשקיף ע
האמבורג,

ה טלפונים מצלצלים בדירת־החלומות שברחוב בלווי („יפה־נוף") 28 בהאמבורג, זמן רב לפני שמנפרד כץ מתרומם מעל מיטתו העצומה (רוחב: 3 מטר). בזה אחר זה מדווחים מנהלי ה־מיסעדות שלו על ההכנסות של היום הקודם — 2000 מארקים בפיצריה א׳, 6000 מארק במיסעדה הצרפתית ב׳, וכו׳.

המחשב האלקטרוני המצוי במוחו של מנפרד מתרגם אוטומטית את ההכנסות ללשון של רווח נקי חודשי. אם המצב נראה טוב, מתחיל היום במצב־רוח מעולה. אם התמונה עגומה יותר, קודרים הפנים.

אותה שעה כבר נשמע במיטבח הסמוך קול פעילותה של אולה בת ה־33, מנהלת־המשק של מנפרד כץ. האשה הנאה וה־גרושה, שוויתרה על קאריירה של מנהלת־בוטיקים כדי לקבל מישרה זו, היא אדפית

„אני אוהב עסקים, סוס

מכשיר לכל עת

כאשר הסיגאר הקובאני הניצחי בידו השמאלית, עומד מנפרד כץ ליד המכשיר המפאר את טרקלינו, והכולל רשם־קול, מנגן קסטות, רדיו ופטיפון. במכשיר ספרייה גדושה יצירות ישראליות.

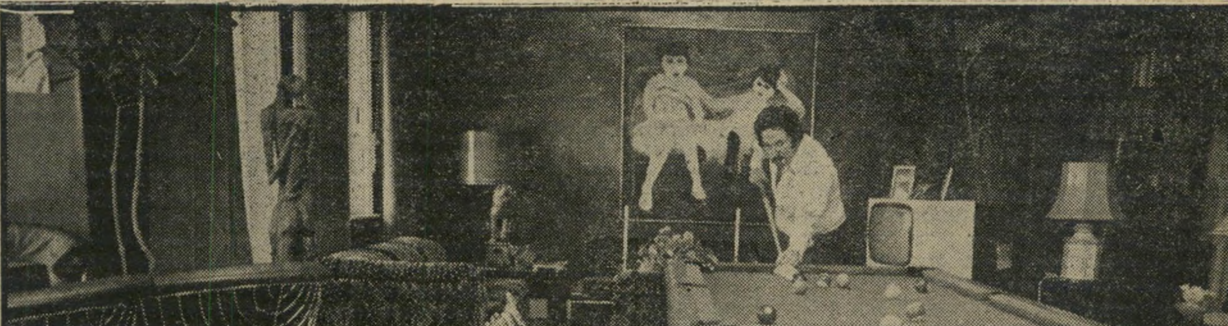

ביליארד במרכז החדר

לשם הר־געה, משחק כץ לבדו או עם אורחיו בביליארד, על השולחן המוצב במרכז הטרקלין מלפנים: שני נמרי־חרסינה, השומרים על שולחן־העבודה. מאחור: ציור־שמן גדול של הצייר היהודי־האנגלי ברנארד שטרן. בתמונה משמאל: שולחן־שח־מת עם כילים של פסלי־אבן.

אדור, חי בקיבוץ, קיבל צל"ש בצה"ל

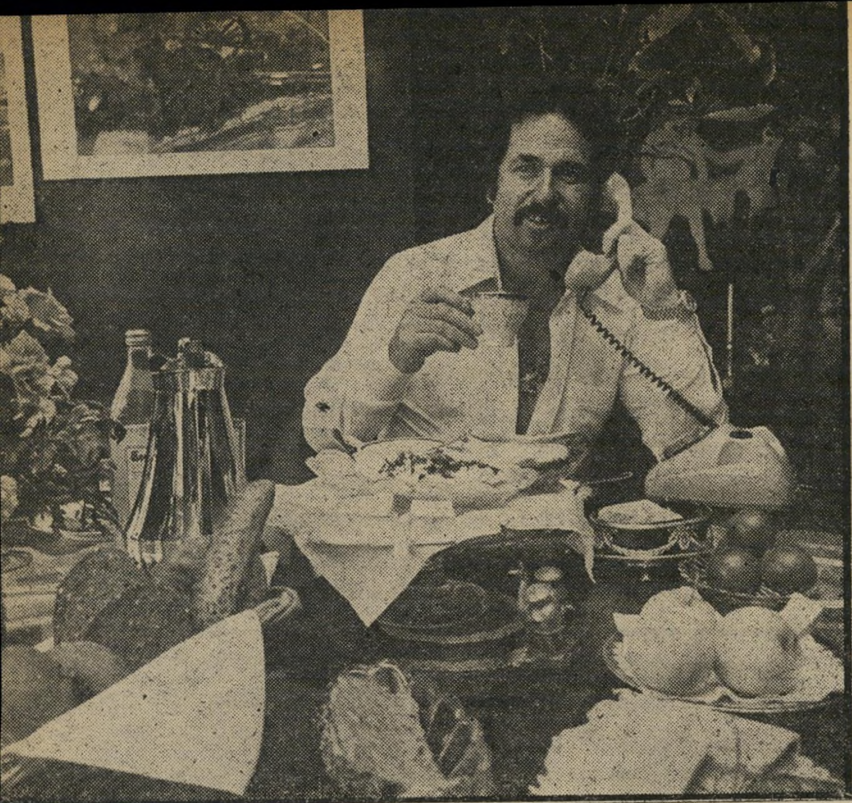

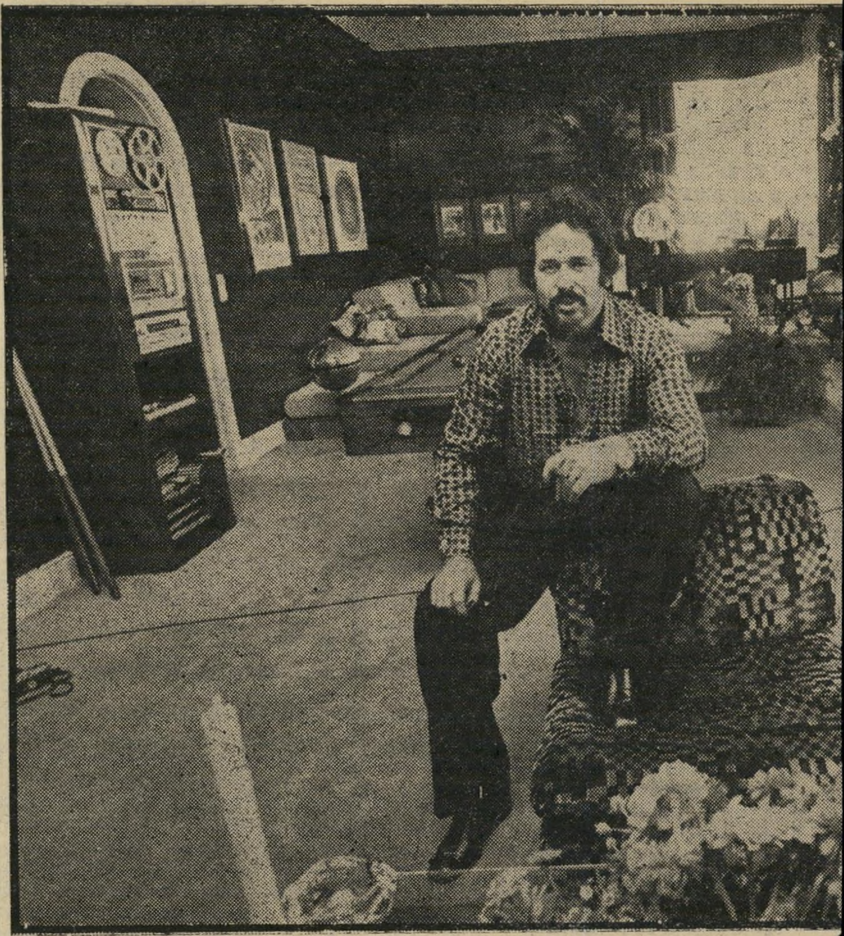

העבודה מתחילה

הטלפון ביד אחת, ספל הקפה ביד השנייה — כך אוכל כץ מדי יום את ארוחת־הבוקר שלו, המורכבת מכמה סוגי לחם, דגים, נקניקים, יוגורט ופירות. הסכו"ם מזהב, הצלחות מחרסינה.

גם אלסטר שבמרכז
מש מטרות שונות.
האוכל ובה רהיטי
ק: שולחן־עבודה.

במרכז, מאחורי כץ, שולחן־הביליארד. משמאל: המיתקן החשמלי. על הקירות: תמונות־שמן מקוריות יקרות. לא נראה בתמונה: מכשיר־טלוויזיה עם מסך־ענק צבעוני, ושלושה מסכים קטנים המאפשרים לעקוב אחרי הנעשה בערוצים האחרים, ומיתקן־יד להחלפת הערוצים.

ם ונשים!"

הטלפון הניצחי

את עיקר עבודתו עושה כץ בטלפון, במאות שיחות ארציות ובינלאומיות. כאן, במישרדו, מדבר כץ עם מנהל סניפיו בישראל, כשמולו יושב עוזרו הבכיר, יוסי ערוסי, צעיר תימני מחולון.

מנוחת הלוחם

תמונת הבן איתן על הקיר, גיליון **פלייבוי** ביד — כך שרוע כץ מאוחר בלילה על מיטת־הענק (שלושה מטר רוחב) בחדר־המיטות שלו, המכוסה בפרוות־שועלים, ומקושט בפסלים. איתן בן ה־15.

המיטבח, אשפית ניהול־חבית, אשפית לכל דבר. בחליפת־סאפארי אופנתית ירוקה, היא מסתובבת במיטבח החשמלי, מכינה את ארוחת־הבוקר של שעה 9, המוגשת בפינת־האוכל בטרקלין־הענק, המשקיפה על מימי אגם האלסטר־החיצוני, המראה היפה ביותר בכל האמבורג. מן הגדה ה־שנייה נשקפים מיגדלי האמבורג מעל לווי־לות הטובעות בירק.

ארוחת־הבוקר היא ארוחה שלמה. ה־שולחן עמוס במיצים ובקפה, בלחמים ובי־לחמניות, בחצי־תריסר סוגי נקניקים, בי־כמה סוגי דגים, יוגורטים ועוד. הכל מונח על צלחות מתוצרת מייסן. הסכו"ם מזהב.

אבל למנפרד כץ קשה להתרכז במטע־מים אלה. שני הטלפונים, בצבעים שונים, מצלצלים ללא הרף בשעת הארוחה. ה־מנהלים מדווחים. מנפרד מתווכח, נותן הוראות, מותח ביקורת, מציע הצעות.

לגימת קפה — והצעה להחליף מלצרית מסויימת במיסעדה הדרום־אמריקאית. נגי־סה בלחמניה — ודיון על גובה המוסיקה בדיסקוטק (מישהו אמר שהיא רועשת מדי). פרוסת צלופח מעושן — והצעה להחליף את התפריט במיסעדת־היוקרה שמול בניין האופרה.

בין זה וזה — מבטים חטופים בשלושת העיתונים היומיים המגיעים מדי יום ב־דואר־אוויר מהארץ, וביום תשישי — גם בגליון העולם הזה.

הקונסולית ✶ הירדנית

בתשע וחצי הכל מוכן. מנפרד כץ, ב־כותונת אופנתית יקרה, ובאחת מעשרות

(המשך בעמוד 24)

(המשך מעמוד 23)

חליפותיו הנושאות את תוויות מיטב החייטים, אך בלי עניבה, יוצא מן הבית.

במדרגות המכוסות בשטיח אדום רחב, עובר מנפרד על פני דירתה של בעלת־הבית, הקונסולית של הממלכת האשמית הירדנית בהאמבורג. זוהי שכנות נוחה, כי לקונסולית יש שמירה דיסקרטית מטעם המישטרה — ומשמירה זו נהנית אוטומטית גם דירתו של מנפרד כץ, המלאה באוצרות.

למטה, על המידרכה, חונה המרצדס. לא המרצדס האמיתי של מנפרד כץ, שהוא יצור מהודר במייוחד. זה נשרף לפני זמן־מה, בעיקבות תקלה. כשמנפרד ראה אותו בוער, הוא חרד רק לדבר אחד: מכשיר־הטלפון האלחוטי, בעל החיוג. „הוא יקר יותר מן האוטו עצמו!" טען. המכשיר ניצל.

הדרך מן הבית אל המישרד אינה ארוכה — אך מנפרד נוסע בנתיב עקלקל. הוא משתדל לעבור בדרך על פני חמש־שש ממיסעדותיו, ולו רק כדי לזרוק בהן מבט חטוף, תוך כדי נסיעה, כדי לראות אם הכל בסדר. כשהאינטואיציה אומרת לו שכדאי לעצור, הוא יוצא לרגע מן המכונית, נכנס למיסעדה, משוחח עם המלצרים (בספרדית, באיטלקית, בגרמנית ולפעמים גם בעברית), בודק את התפריט, נכנס למיטבח ולשרותים, מחליף מילה עם לקוח — אחד מ־5000 תושבי האמבורג האוכלים מדי־יום באחת מ־30 המיסעדות של מנפרד כץ בעיר ובסביבה, שהן מרכז האימפריה הבינלאומית של 49 מיסעדותיו, מהן תשע מיסעדות רימיני בישראל.

בהמשך הנסיעה נוהג כץ ביד אחת, מחזיק בידו השנייה רשם־קול זעיר, ו־מכתיב. „מר מייאר, בפאב חסר הבוקר מלצר. תברר עם מנהל־העסקים מה קרה, ודווח לי. תודה. גברת רנאטה, הזכירי לי לקנות מנורות חדשות למיסעדה לה־פאמפה. תודה. יוסי, תבדוק מה קרה..."

לאחר־מכן תקח המזכירה את הסרט, תעביר אותו למקלט שלה, תכתוב תזכירים על כל ההוראות, תעביר אותם לנוגעים־בדבר עם העתק לבוס.

הטבח הוא גנב

המישרד ברחוב שטרן לא הוקם לצורכי ראווה. זהו מקום־עבודה — והכל פשוט ולעניין.

למטה — מיטבח־ענק מודרני, שבו מוכנים המאכלים שאפשר לייצר באופן מרוכז ולהעביר למיסעדות השונות. לידו: מחסן, המכיל את כל המיצרכים שנרכשו באופן מרוכז. למעלה: המישרד. מדרגות אחדות מובילות ממנו אל חדרו של יוסי ערוסי, עוזרו הכללי של מנפרד כץ, אל חדרן של שתי המזכירות הפרטיות — ולבסוף אל חדרו של מנפרד עצמו.

אין זה חדר הוליוודי של מנכ"ל. למנפרד אין זמן לשטויות כאלה. שולחן־עבודה גדול, כמה טלפונים, פינה לישיבות. בפינה: תמונת־ענק של שני ילדיו.

ברגע שנכנס מנפרד, מתחילה פעילות קדחתנית. המזכירה („פרויליין רנאטה") נכנסת ויוצאת. עובדים נכנסים בלי גינוני־טכס, מציעים הצעות, מבקשות הוראות. מדי־פעם נערכות „ישיבות" בעמידה — שלושה־ארבעה גברים עומדים מסביב לשולחן, מציגים בעייה. מנפרד יושב ומחליט, תוך כדי מציצת הסיגאר הקובאני הניצחי (18 ל"י חתיכה).

העובדים הבכירים הם גרמנים, אך שלושה־ארבעה העוזרים הקרובים ביותר הם ישראליים. איש אינו מתפלא כאשר השיחה עוברת לפתע מגרמנית לעברית. הגרמנים ממתינים בסבלנות עד שמסתיימת השיחה בשפת־הסתרים, וחוזרת לגרמנית. מנפרד סומך על הישראלים במייוחד, בטוח שהם פיקחיים ונאמנים. הם גובים אצלו את הכסף, מניעים את הגלגלים.

אך עיקר העבודה נעשה בטלפון. בגרמניה, זהו מכשיר־פלאים. הוא פועל. אפשר להשיג כל מיספר. אין הבדל בין חיוג להאמבורג, למילאנו או לתל־אביב. באמצעות רמקול, נשמעת השיחה בקול רם בחדר, וכל הנוכחים יכולים להקשיב ולהשתתף.

הבעיות — אינסופיות, ומכל הסוגים. במיסעדת רימיני בעיר ליבק פרצה אתמול קטטה. המלצר האיטלקי הותקף. המישטרה התערבה. נאסרו כמה איטלקים אחרים. מה קרה?

חקירה קצרה בטלפון. מנהל־העסק טוען שהיה זה ניסיון לסחיטה. היועץ המישפטי הבלונדי של מנפרד (שהתחיל בעסק כנער־שליח) מרים את גבות־עיניו בספקנות. אול זה היה סתם סילוק־חשבונות פרטי? כדאי להתקשר עם הקריפו (המישטרה הפלילית) ולשמוע חוות־דעת. בסדר. פעל.

צילצול למיסעדת דלו. אתמול ערכו שם יוסי ומנפרד ביקור־פתע, גילו פתק־חשבונות שלא לפי התקן. הטבח הוציא מזון שלא בדרך הסדירה. חשד של גניבה. מי? הטבח, בשיתוף עם מלצר. איזה מלצר? המנהל הגרמני מצטדק, מגמגם. מדוע לא הרגיש בדבר? מדוע היה מנפרד צריך לבוא ולגלות זאת בעצמו? נזיפה חמורה. את הטבח צריכים לפטר. בסדר. פעל.

„האלו? כץ מדבר. אהה, גברת שולץ. יש לך בשבילי מקום חדש למיסעדה? איפה בדיוק? אהה. מעניין. כמה דורשים? זה יותר מדי. אפשר להוריד? בסדר. אני אעבור שם אחרי־הצהריים." וליוסי: מקום לא רע. שווה 100 אלף. מה נעשה שם? עוד רימיני? אולי נצרף את זה לשרשרת החדשה של מיסעדות פיצה־והאמבורגר?

פרויליין רנאטה, תני לי את הבן שלי בכפר־הנוער בישראל. הוא צריך להיות עכשיו בחדר־האוכל. „איתן, כאן אבא. מה שלומך?"

הכל בקול איטי, כבד, מנומנם — הסוואה מושלמת לקצב תקדחתני של המחשבה.

מנפרד כץ בין שני סוסי־מירוץ שלו
אלף רווח, אלף הפסד

צל"ש בגבול עזה

איתן בן ה־15 ואביבית בת ה־17 חיים בארץ, יחד עם אמם. אחרי שהתגרש, בתום 15 שנות נישואין, קנה מנפרד לאשתו־לשעבר וילה מפוארת בהרצליה־פיתוח.

מנויי־וגמור עימו כי איתן יהיה ישראלי — אפילו אם יחיה אחר־כך, כמוהו, בחוץ־לארץ. הוא צריך לשרת בצה"ל. וכדי שלא ייפול ישר מעולם אחר לתוך שורות הצבא, נשלח לכפר־הנוער לכמה שנים, שיתאקלם.

למנפרד כץ יש שלוש מולדות, אך אין הוא מזדהה עם שום מקום מילבד ישראל. בעיני עצמו, הוא ישראלי לכל דבר, החי ומנהל את מרבית עסקיו בחו"ל. בישראל יש לו רק תשע מיסעדות, מרחוב איבן־גבירול בתל־אביב ועד נהריה. כולן פיצריות רימיני. בקרוב תיפתח פיצריה שלו גם בכיכר אתרים בתל־אביב.

המפה שעל קיר חדר־עבודתו, מספרת בסיכות ובחוטים צבעוניים על מסעותיו בעולם. הוא נולד בעיירה קטנה במחוז הסן בגרמניה. שם היתה להוריו, במשך דורות, סדנה לנעליים. הם נשארו שם עד 1940.

רק אז החליטו לקום ולהסתלק. במערב כבר סערה המילחמה. דרך־הבריחה היחידה מארצו של היטלר היתה מיזרחה, דרך ברית־המועצות. המישפחה נסעה דרך סיביר, מנצ'וריה ויפאן עד אקוואדור, שם היו לה קרובים. בקיטו, בירת אקוואדור ההררית, גדלו מנפרד ושני אחיו, שהם עכשיו מדענים בארצות־הברית. מנפרד הצעיר התעניין יותר באיגרוף ובמירוצי־אופניים. עד היום יש למנפרד כץ האסיינדה (חווה) בארץ הדרום־אמריקאית, שם הוא מגדל סוסים, והוא מדבר ספרדית.

הוא היה בן 14 כאשר פרצה בארץ מילחמת־השיחרור, וליבו נמשך ארצה. הוא עלה, הצטרף לקיבוץ בשייך־אברק. שם הכיר נערה דרום־אמריקאית, עולה מצ'ילי, והתחתן עימה.

ב־1956 היה מנפרד כץ — אז נקרא משה כץ, שם שבו נשאר ידוע בישראל — טוראי בחיל־החימוש. בעת סיור של צנחנים בשביל־הפטרולים לאורך הרצועה, ניתכה על החיילים אש קטלנית. כדי לחלצם היה צורך בפעולת זחל"מים. שני זחל"מים חשו כבר לעבר המוצב המצרי. אחד נתקע מייד, בשני נהרג המפקד. הטוראי משה כץ נטל לידיו את הפיקוד, וכבש את המוצב. בעיקבותיו הסתער גם החי"ר.

הודעת־הצל"ש, מטעם אלוף פיקוד־הדרום, תלוייה עתה על הקיר בטרקלין, מול ארון הציפורים החנוטות.

אחרי שיחרורו נסע לגרמניה. בהאמבורג בא לו הרעיון לנצל את רקע נעוריו ולפתוח מיסעדה דרום־אמריקאית בשם לוס אינדיוס. לפתע נתגלה שהוא גאון בענייני מיסעדות. המקום הצליח. ללא תוכנית מפורטת, הקים מנפרד עוד מיסעדה, ועוד אחת. הוא פשוט לא היה מסוגל להיכשל. האימפריה קמה כאילו מעצמה. כל דבר שנגע בו — הפך זהב.

עתה שייך מנפרד כץ להאמבורג כמו הנמל העצום, איזור סנט־פאולי ופסל ביסמארק. העיתונות המקומית מתגאה בו, הכל מכירים אותו ברחוב. אבל ילדיו נמצאים בישראל, וכן גם הוריו, שלהם קנה בית בפתח־תיקווה. ממילא אין אמו יכולה לגור עימו — היא כל־כך אדוקה, עד שאיננה אוכלת אף במיסעדות כשרות ומסתפקת, במסעותיה, באכילת תפוחים טריים.

רומנטיקה ופיצה

האימפריה של כץ מייוחדת־במינה מבחינה מיקצועית.

אימפריות כאלה מורכבות, בכל מקום בעולם, ממיסעדות זהות, בעלות שם זהה, המגישות תפריט זהה. זהו בסיס הריווחיות.

חלק מן האימפריה של כץ — מיסעדות רימיני — פועל גם הוא על־פי עיקרון זה. משום־כך הן גם החלק הכדאי ביותר. המחיר זול, ההוצאות מעטות, המחזור עצום, ההכנסה כימעט אוטומטית.

אבל מילבד שרשרת רימיני, יש למנפרד כץ גם שורה שלמה של מיסעדות בעלות אופי ייחודי, שאין כל דימיון ביניהן. הקמתן של אלה היא תענוגו העיקרי בחיים.

חן שלו — החל ברעיון הנרקם בראשו ובמקום שהוא בוחר, וכלה בעיצוב המעשי. כל הכישרון הייצרני שלו מתבטא בעיצובן. למענן הוא מסוגל לשוטט בעולם, לקנות שטיח במכסיקו, מנורה בפאריס, קישוט באיטליה. הן השירים שלו, האופרות שלו, המחזות שלו.

התינוק האחרון שלו, הדיסקוטק מובי (סרט, באמריקאית), מבוסס על תמונות ישנות של כוכבי־קולנוע ופלאקאטים: האמפרי בוגארט, מארילין מונרו, קלארק גייבל. המוסיקה היא המודרנית ביותר, והולמת על ראשו של המבקר. הדיסק־ג'וקיי אף הוא היקר והטוב ביותר.

לפני־כן הקים את דלו, מיסעדה מול האופרה במרכז האמבורג, הקרוייה על־שם סוכנות של מכוניות. במרכזה עומדות כמה מכוניות מראשית המאה, שניבנו עבורו במייוחד, עם מנורות עתיקות מצוחצחות. מי שרוצה, יכול לאכול בתוך המכונית.

שונה לגמרי הוא קווינ'ס פאב, מין פאב אנגלי בשילוב עם פיצריה, שבו מפזרת את חיוכית הזוהרים אנילי, מי שהיתה פעם נערת־גוגו אצל שימעון עדן בברלין.

אבל תענוג לחוד — וחשבון לחוד. העסק העיקרי הוא הייצור ההמוני. בשעה אחת קם מנפרד משולחן־עבודתו. שעות־המישרד נגמרו, אך העבודה רק מתחילה.

נוסעים למיסעדת דלו. שם כבר ממתינים מומחה אמריקאי, היועץ המישפטי, פירסומאי ואדריכל. הנושא: הקמת שרשרת חדשה לחלוטין של עשרות מיסעדות למימכר האמבורגר ופיצה. איך לקרוא לזה? הדוד סאם? ביג ג'אק? איזו דמות לאמץ כסמל מיסחרי? מראים תרשימים, מדברים על תחשיבים, קובעים לוח־זמנים. הכל מייעצים. מנפרד לבדו מחליט. המומחה נשכר בו־במקום, כמנהל ראשי. תוך כמה חודשים עשוייה האימפריה לגדול כיפליים.

הלאה. קודם צריכים לראות את המקום שהוזכר בשיחת־הטלפון בבוקר. לאחר־מכן — הרימיני החדש, בפרבר צפוני של העיר. בדרך נכנסים, בלי הודעה מוקדמת, פעם למיסעדה זו, פעם לאחרת. מה נשמע? הכל בסדר? השירותים נקיים?

בשש — הכל גמור. הולכים הביתה. יום־העבודה נסתיים. כך נדמה...

עסקים וחתיכות

זהו, כמובן, אשלייה. מנפרד יושב בבית. אולה האשפית מכינה ארוחת־ערב עשירה וטובה יותר מאשר בכל מיסעדה שהיא. מתלוצצים קצת. יושבים מול מסך־הענק וצופים בסרט ציבעוני. מתחת למסך זה — שלושה מסכים קטנים, בשחור־לבן, המראים מה מתרחש בערוצים האחרים. לחיצה קטנה במכשיר בקרה־מרחוק שביד, והתמונה מתחלפת. לחיצה שנייה, והקול גובר. חדשות.

החדשות הן קדושות. אולי יש משהו על ישראל. אין משוחחים. רק טלפונים.

אלה מצלצלים ללא־הרף. לפני הארוחה, אחרי הארוחה, בזמן הארוחה. מנפרד מעודד את עובדיו לצלצל אליו הביתה, לדווח על מה שקורה.

רגע! מי ניצח היום במירוץ הטרוט (הסוסים מושכים מרכבות קטנות, ואסור להם לדהור). שני סוסים של מנפרד, מאסטר מאנטון ולונלי מאן השתתפו. מאסטר הגיע שלישי. את הסוסים מגדלים בחווה ליד האמבורג, בפיקוחו של ידיד.

מנפרד מהמר, תמיד. פעם־פעמיים בשבוע הוא נוסע בעצמו אל מיגרש־המירוצים, ממלא טפסי־הימורים, מחליף ,טיפים' עם כל מיני גרמנים תימהוניים. לפעמים הוא מרוויח, לפעמים מפסיד. התוצאה הממוצעת באחר־צהריים כזה: אלף מארק רווח או אלף מארק הפסד. לפעמים יותר. מנפרד לא מתרגש. אי־אפשר תמיד להרוויח, לא?

כשיש ישראלים בעיר, הם באים בערב למנפרד. כולם. אריק לביא ושושיק שני, הקוצרים כעת הצלחה לא־נורמלית בהאמבורג ובשווייץ, במחזה של אפריים קישון. דליה לביא. דני לרנר מהדראגסטור בתל־אביב, שערך סיור בגרמניה בליוויית האדריכל שלו, דני זילברשטיין, כדי לחפש רעיון למיסעדה חדשה בסוף רחוב דיזנגוף. מדברים עברית. מחליפים דיעות על הארץ. הפטיפון משמיע שירים עבריים.

רוצים לבלות? טוב. קודם ניגשים לטרוף עוד משהו בביסטרו, המיסעדה הצרפתית של מנפרד. בודקים את האוכל, מדברים עם מלצרים, מחליפים מילה עם לקוחות, בייחוד כשהן בחורות יפות.

עוברים את הרחוב. הולכים לדיסקוטק — מובן־מאליו, זה של מנפרד. מנפרד שותה — מיץ־תפוזים. הוא לא שותה אלכוהול. מוסיקה. ריקודים. שפע של נערות יפות. בילוי לא־נורמלי.

מנפרד מתחיל עם חתיכות, מציץ בינתיים גם למיטבח, בודק את הקופה, שואל את ארלן הצרפתיה־למחצה, מנהלת־העסק, מה הבעיות. כאן מתאחדות שתי חובבויות: עסקים ונשים. („אני אוהב מכוניות, סוסים ונשים!" מכריז מנפרד.)

אם אין הרפתקות, מגיע מנפרד הביתה בשעה שתיים אחרי־חצות. משעה שמונה בבוקר לא זנח את עסקיו אף לרגע אחד. כשהטלפון האדום ניצב ליד המיטה, בטווח־היד, הוא נרדם.

שרתי לך, ארצי שלמה

מי שזוכר אותו במיכנסי־סריג'ין מגוהצים, בחולצה לבנה ובלורית מתנפנפת, לא יכיר אותו עכשיו.

מי שאהב אותו שר אהבתיה, כשהוא אוחז בידה של אשתו בשימלת־הכלה מעל בימת היכל־התרבות, לא יאהב אותו עכשיו.

מי שרשמה נתונים שלמה־ארצי״ים כי־מירשם בדוק של חתן פוטנציאלי לבתה היחידה, אחרי ששמעה אותו שר המלאך גבריאל והתמוגגה מול מסך־הטלוויזיה, לא תאמין למראה־עיניה עכשיו.

במיכנסי־ג׳ינס משופשפים, חולצת־טריקו שחורה, שיער ארוך פחות־או־יותר וסנדלי קלוג׳ס אופנתיים, הולכת ומיטשטשת כימ־עט לחלוטין תדמית הילד־טוב־ירושלים, ומפנה את מקומה לתוצר אופייני של שנות השיבעים.

בגיל 26 החליט שלמה ארצי שהוא די כישרוני ובשל, ובהחלט מסוגל להעמיד בכוחות עצמו הצגה שלמה — כשהלחנים שלו, התמלילים שלו, העיבודים שלו, ה־בימוי שלו — ואפילו הכוריאוגרפיה שלו.

סיכום־ביניים בגיל 26

עם הרעיון של הצגת־יחיד הוא מסתובב כבר מיספר שנים. בתחילה כתב אופרה בשם טיטאנוס, אבל כשהלך והשמיע אותה למפיקים, אמרו לו: „זה יותר מדי סופיסטיקייטד.” לא שלשלמה יש משהו נגד סופיסטיקייטד. נהפוך הוא: לדבריו, הוא בהחלט משתדל שלא לרדת אל טעם הקהל, אלא לשמור על ייחודו כזמר של שירי משוררים כמו שאול טשרניחובסקי, נתן יונתן ויהודה עמיחי.

אלא שבמיקרה הזה הוא רצה שהקהל יבין, יאהב ויקנה כרטיסים, וגם ייהנה מן ההצגה. אז הוא ויתר על הסופיסטיקציה, וכתב הצגה על בחור צעיר המזמין ליום הולדתו ה־26 כמה חברים, ובמהלך הערב הוא עובר יחד איתם שורה של מטאמורפוזות.

שלמה ארצי עצמו מספר, שהכיר את אשתו מילכה כשהיה בן 16. כששואלים אותו אם היא היתה החברה הראשונה שלו, הוא מגיב בתדהמה: „הראשונה? מה פתאום?! היא היתה החברה השישים שלי!” הספק לא רע, לכל הדיעות, כשמדובר בבחור בן 16 בילבד. בגיל 16 היה שלמה ארצי מלך־הכיתה ופורש של תנועת־נוער. כמו כולם, הוא רקד אז סלואו בחושך, כמו כולם הוא הרכיב אותה על הרמה של האופניים, ליווה אותה עד חדרי־המדרגות והרגיש נורא גדול.

את כל התחושות והרגשות הללו הוא משתדל להעביר בחלקה הראשון של ה־הצגה. כשהוא שר על המיפגש המחודש עם החברים, הוא שואל בין השאר: „מה קרה לך, גידלת שיער?” וזאת שאלה מצחיקה במיקצת, כשחושבים שפעם, כי־שאנשים היו נפגשים אחרי 10 שנים, בגיל 26, היתה השאלה האופיינית דווקא: „מה קרה לך, לאן נעלם לך השיער?”

בחלקו השני של הערב מגיש ארצי פארודיה על „זמר פופולרי במיקצב היה־יה,” ופה־ושם מסתנגים אל בין השיטין פרטים ביוגראפיים מחייו־שלו: הטרדות של מעריצות, אביו המפורסם ואמו שתלו בו תיקוות, ובהחלט לא חלמו שבנם ה־כישרוני יבחר דווקא בזימרה, מכל ה־מיקצועות שבעולם. או אכזבתו הרעיונית מלובה אליאב, שהצטרף אל שולמית אלוני והפסיד בכך תומך נלהב בעולם הבידור. ובעיקר — בעיית קומתו הנמוכה, שהציקה לו מאז־ומתמיד.

זמר הוא לא בהכרח זרוק

הוא משתף את הקהל בבעייתו. משך כל הפארודיה על הזמר הפופולרי, הוא ניצב על קביים בגובה של שלושים סנטימטר, התחובים בנעלי־כסף מבהיקות. הוא לובש חולצת־קטיפה אדומה וחובש פיאה ג׳ינג׳ית. מבצע חיקוי כימעט־מושלם של הזמר צביקה פיק, כשהוא אינו שוכח גם זמרים פופולריים אחרים כמו ניסים סרוסי (אני יכול יותר לסבול), ששי קשת (ותבוא עליכם הברכה), ואותו־עצמו (אהבתיה, אני יודע זאת פתאום).

את שלמה ארצי האמיתי לא רואים בי־פיאנו־בארים. הוא משתדל, וגם מצליח, לשמור על דימוי של איש־מישפחה, ומצ־היר כי אחרי ההופעות הוא נוסע ישר לביתו, אל אשתו מילכה וילדתם שירי, בת השלוש־וחצי.

שיר אחר שהוא שר בהצגתו הוא ילד של מריחואנה, על זמר שהעיתונות בנתה לו דימוי של חשישניק ומסטול. שלמה ארצי מספר: „עשרות פעמים באים אלי אנשים בהופעה ואומרים לי: ,אתה על־הכיפאק, העיניים שלך אדומות, אתה בטח מסטול לאללה.' הם מציעים לי גלולות אדומות, ורודות, כתומות, ומבקשים ממני שאבוא להיזרק איתם. אבל אני נגד סמים. מעולם לא התנסיתי בחווייה, ואין לי כל כוונה להתנסות בה. רק בגלל שאני קופץ על הבמה, ובגלל שאני זמר, אנשים חושבים שאני גם זרוק.”

מעט מן הילד־טוב נשאר בו גם היום. שלמה ארצי עדיין מדבר בגעגועים על ארץ־ישראל היפה, עדיין נוסע, כשיש לו זמן, לסקי בכינרת או לטיול בגליל. עדיין כותב טכסטים רגישים על עיניים טובות, ותלתלים, ואהבה.

מילחמת יום־הכיפורים עשתה לו דברים. הוא עזב את דירתו שבשיכון בבלי, ועבר לדירה שכורה בשכונת מעוז־אביב. הוא מכר את מכוניתו המהודרת וקנה במקומה מיניבוס אדום, ששירת את להקתו, גברת־תפוח. שלא כזמרים אחרים, לא השתמש בנהג, היה מסיע בעצמו את להקתו ל־הופעות בכל רחבי הארץ, כשהוא כמובן הראשון שיוצא מן הבית והאחרון שחוזר אליו, בלי יומרות של כוכב.

יש לו אלפי מעריצות, המציפות אותו במיכתבים יומיומיים ומטרידות אותו בטל־פון. יש אחת, עיקבית במיוחד, הזוכרת את ימי־ההולדת שלו, של אשתו ושל בתו.

בניגוד לזמרים אחרים, הוא אינו חביב ביותר אל מעריציו. הוא סובל מעצם היותו מזוהה ברחוב, ואינו מטריח עצמו להתאמץ יתר על המידה במתן אוטוגרפים.

הוא יודע שבעצם העלאת ההצגה לקח על עצמו סיכון לא קטן. אנשים רבים חשבו שהוא קופץ־מעל־לפופיק, אך שלמה ארצי עקשן גדול. ארבעה חודשים של חזרות מפרכות עם המון בעיות, חילופי זמרות, חילופין בצוות, ועבודה עם להקה חדשה כימעט־לחלוטין, הגיעו אל סיומן, בעזרתו הנמרצת של המנהל המוסיקלי של המופע, המלחין הצעיר אלדד שרים, שיד וחלק לו גם ברבים מן העיבודים המושמעים בו. ההצגה, שכל נתוניה מעידים כי היא עשויה בהחלט להפוך להיט, ולו רק בזכות השתתפותו של ארצי עצמו, עומדת לצאת בשבוע הבא אל הבמות.

שלמה ארצי מודה, כי אילו נשאל בשבוע שעבר, היה משיב שאינו בטוח אם ההצגה תצא מן השלב של החזרות. כיום הוא אופטימי הרבה יותר. בעוד עשרה ימים הצגת־הבכורה, ואחר־כך שיגרה של מופעים ברחבי הארץ. אצלו, הראש מתחיל כבר לעבוד על הפרוייקט הבא.

הזוג הרומנטי המלחין אלדד שרים, מנהלו המוסיקלי של המופע, התאהב במהלך החזרות בזמרת היפה זזי שביט, המשתתפת בהצגה.

על פלטפורמות בגובה של 30 סנטימטר מדדה שלמה ארצי בעת הצגת הפארודיה על זמר היה־יה, המהווה חלק מהצגתו החדשה.

במדינה

עסקים

הזורעים ברינה

בדימעה יקצרו

שלושה שבועות אחרי פתיחת מועדונה החדש של פרדריקה, רבו השותפים — ומלכת חיי הלילה של תל־אביב פרשה ממנו

„השותפות ביניהם תחזיק מעמד בדיוק חודשיים!” לא היה אורח מבאי מסיבת־הפתיחה התעיגית של הגריל 5, לפני כשלושה שבועות, שלא אמר או חשב בליבו מישפט זה.

הכוונה היתה לשני השותפים במיסעדה־פאב החדשה שנפתחה בכיכר מלכי

פתיחת „גריל 5”*
ההתחלה המבטיחה

ישראל: מלכת חיי־הלילה של תל־אביב, פרדריקה („פרדי”) סגל, והמיסעדן אלי רונן. (העולם הזה 1986)

נבואת שחורה זו לא הפריעה כלל ל־אורחים הרבים להשתולל משימחה בערב־הפתיחה, ובערבים שבאו לאחריו. היו לכך כמה סיבות. אין כימעט אדם מהחברה התל־אביבית המבלה, שאינו אוהב את פרדריקה ומעריץ את כישרונותיה כמארחת ואשת־חברה. מאז נפילתו של הפאב של פרדריקה, התמעטו מקומות הבילוי בתל־אביב, והנוצצים של העיר שמחו שפרדריקה יצרה להם בית חדש.

אך הנבואה לא התקיימה. המשבר בין פרדריקה לבין אלי רונן אירע הרבה לפני תום החודשיים המובטחים. לאמיתו של דבר — בדיוק שלושה שבועות אחרי ה־פתיחה.

החבילה התפרקה. בשבוע שעבר התפרקה החבילה סופית. פרדריקה עזבה את המקום, או — לפי דבריו של רונן — נעלמה ממנו. גריל 5, אשר פרדריקה השקיעה בו את כישרונותיה הארכיטקטוניים המעולים והפכה אותו פנינה ציבעונית עליזה מול פסל־השואה של תומרקין בכיכר־העירייה, התרוקן עם צאתה. רונן נותר לבדו עם הדקורציה המרהיבה, ועם אלה מהאורחים שעדיין לא התבשרו על פרישתה של פרדריקה.

טצנותיה של פרדריקה כנגד רונן, ו־טענות־הנגד שלו, המסבירות את פירוק ה־שותפות של גריל 5, מבוססות על הבדלי־גישות בין השניים. פרדריקה יודעת כי כדי למשוך את הקהל הטוב, יש להשקיע. היא יודעת את מי להזמין לכוסית־שמפניה על חשבון הבית ומתי לפתוח בקבוק־וויסקי ולא לדרוש עבורו תשלום. שיטתה של פר־

(המשך בעמוד 30)

* בתמונה: הפיזמונאי דידי מנוסי עם רותי נוסבאום.

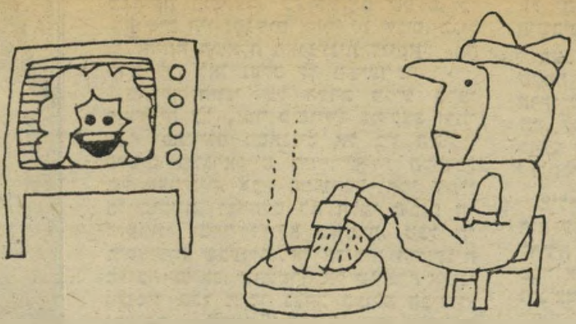

יותר טוב וחסכוני להתחמם בחורף עם תנורי החימום של

אמישראגז

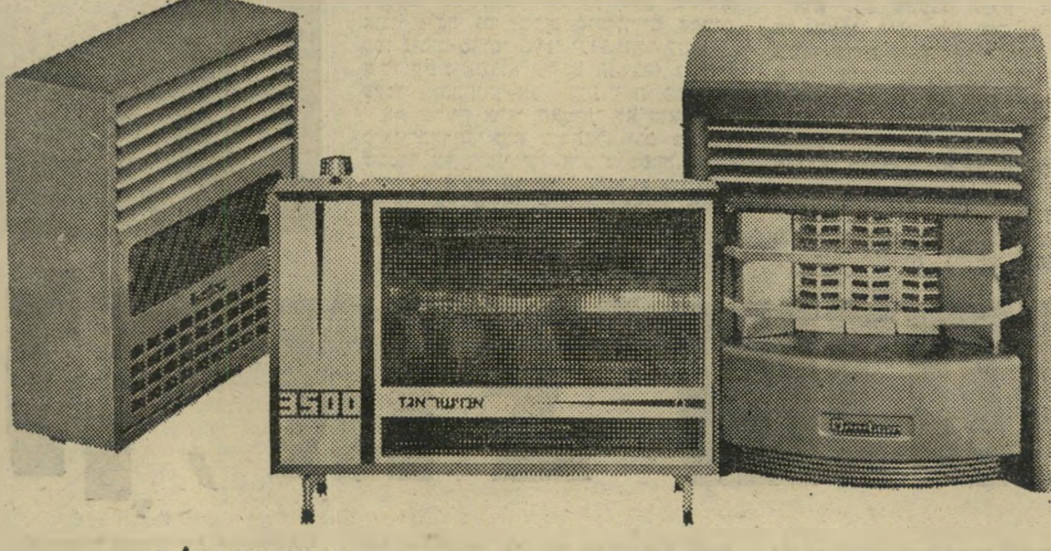

החורף חמם ביתך עם אמישראגז

הם הבטיחו לנו משכנתא כפולה ועוד אמרו תודה

תכנית החסכון "עוז דירה"

הבנק הבינלאומי הראשון

סניף ראשי: שד. רוטשילד 39 ת"א טל. 293251

קרנית

מכון לעדשות מגע

עדשות

רכות וקשות

הסבר אדיב מפורט

ינתן במקום.

גורדון 31, תל־אביב

טלפון 238642.

קונים ומוכרים ספרי אמנות — „לוטוס”

אלנבי 101 ת"א, טל. 03-295130

תן טרמפ לחייל

במוסד „גיבעת הוד" יש לא רק ילדים פרובלמטיים, יש גם

מנהל פרובלמטי

שמעון מדר, המנהל האדמיניסטר־טיבי של מוסד־הילדים גיבעת־הוד, עמד ליד מנהל־המוסד אברהם שוורץ, ולא ידע מה לומר. שניהם ניצבו בפתח מחסן המיטבח של המוסד, עסקו בספירת ורישום המלאי. כאשר הגיעו לשקי תפוחי־האדמה, מנה מדר ארבעה שקים בלבד, ביקש לרשום אותם. שוורץ דרש ממנו

המנהל: אברהם שוורץ, ה־יושב על ארבע מישרות, לא קיים אף אחת מהן עד כה.

לרשום כי יש שמונה שקים. מדר חכך בדעתו, ולבסוף השיב בלאו החלטי. תגובתו הנזעמת של שוורץ: „זה הסוף שלך כאן!"

כעבור ימים אחדים קיבל מדר הודעת־פיטורין, ואז החליט להילחם עד הסוף. הוא העלה על הכתב את כל הידוע לו על הניהול הכושל במוסד, שלח תלונה רישמית לעיריית תל־אביב. התלונה הועברה לחוות־דעתה של עופרה אופיר, מפקחת במדור־החינוך בעיריית תל־אביב וידידה טובה של שוורץ.

אחר נמסרה התלונה למבקר־העירייה, צבי איילון, שבימים אלה קבע כי לא מצא חריגות פליליות במעשיו של שוורץ.

אילו היה מדובר במוסד עירוני כלשהו, היו העניינים מסתיימים בכך, שכן אין זו הפעם הראשונה שמבקר־העירייה מחפה על מעשים פליליים בעירייה, ומטשטש אותם.

אולם מאחר שנשוא־התלונה הפעם הוא מוסד לילדים בעייתיים, הרתיחה חוות־הדעת של המבקר לא רק את מדר, אלא גם כמה מדריכים נוספים במוסד. הללו מיהרו למישטרת ישראל, מסרו עדויות מלאות לפני אריה נאור, האחראי למדור הרמאויות במחוז תל־אביב.

כאשר שמע נאור את העדויות, הורה מייד להתחיל בחקירה, שכן, החומר שהמציאו המדריכים למישטרה היה מרשים ביותר.

ארבע מישרות למנהל

אברהם שוורץ הוא דמות ידועה בהוד־השרון. נוסף לתפקידו כמורה רגיל במוסד גיבעת־הוד, תפקיד הנושא שכר, הוא מכהן גם כמנהל האדמיניסטר־טיבי של המוסד במקומו של מדר, כמנהלו החינוכי של המוסד, וכן כפעיל במועצה־המקומית הוד־השרון. נראה כי ארבע מישרותיו של שוורץ לא הספיקו לו. עובדה: הוא מינה את אשתו, לורה, כעוזרת לאמרכל המוסד.

פעילותו של שוורץ במוסד שפעה דברים בלתי־ברורים. כך, למשל, סגר את המוסד ושלח את הילדים למישפחותיהם ההרוסות שלושה ימים לפני סיומה הרישמי של שנת־הלימודים. הסיבה המוצהרת: רישום המלאי. למעשה ערך שוורץ בימים אלה במוסד מסיבת־סיום לבתו, הלומדת בבית־הספר התיכון המקומי.

תיקני כוח־האדם של המוסד משוועים לידיים עובדות. המוסד עצמו זקוק לאמצעים. למשל, ל־120 ילדי המוסד, גילאי 15־8, אין נעליים מניחות את הדעת. רובם מסתובבים בכפכפי־גומי, חלקם בסנדלים שונים ומשונים. הילדים לבושים במשך שעות היום בפיז'מות, או בבגדים בלויים. חדרי־המגורים מוזנחים, המיטות שעליהן הם ישנים — רעועות.

בתי־השימוש חסרים מושבים לאסלות. המיקלחות פגומות. המועדון מנותק. בי־מיסדרון בית־המגורים מצוי ארון־תרופות פרוץ, שכל ילד יכול להגיע אליו בנקל. זאת, למרות שכבר אירע במוסד נסיון־התאבדות, שכתוצאה ממנו כימעט שמתה ילדה, לאחר שבלעה כמות גדולה של כדורי־הרגעה.

דבר אחד במוסד הוא ללא־פגם: ביתו

(המשך בעמוד 30)

היחפנים: ילדי המוסד מסתובבים יחפים או בכפכפי־אילת, ללא תלבושת מתאימה. בתמונה למטה נראית פינת־הרחצה של הילדים, שמצבה גרוע והיא אינה מתאימה לתכליתה. הברזים שבורים, והמיקלחות פגומות.

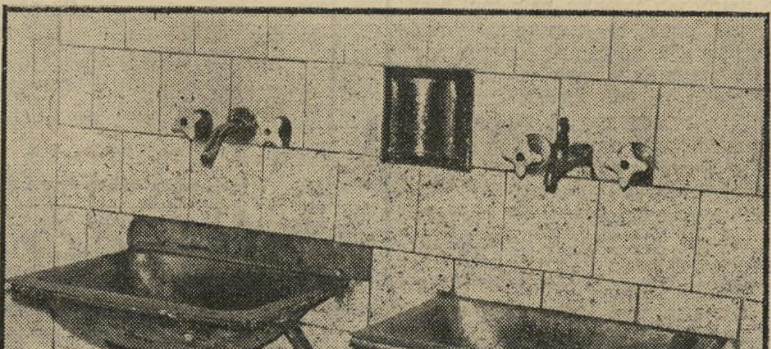

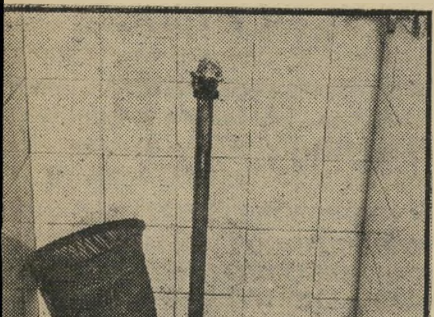

העזובה: כך נראה בית־השימוש של המוסד, שבו נאלצים הילדים לשבת על האסלה.

התאבדות: למרות שכבר נעשה בעבר נסיון־התאבדות במוסד, ארון התרופות פרוץ.

כדורגל

סיוע רומני

פייסטה מכסיקאית זוטא זומנה לריבבת הצופים שהתקבצו באיצטדיון בלומפילד ביפו. קומץ עולים מדרום־אמריקה, חבושים סומברוס ענקיים ומצויידים בכלי־הקשה, הנעימו לקהל בזמירות עליזות ובקריאות קצובות: „מחי־קו! מחי־קו! רה־רה־רה!" — קריאת־הקרב המסורתית של ניבחרת־הכדורגל המכסיקאית.

עד למחצית המישחק היה זה הבידור הראוי־לשמו היחידי שנכון לצופים, אשר באו לחזות בהתמודדות הידידותית בין נבחרות מכסיקו וישראל. את דעתם על שחקני נבחרת ישראל הצעירים ביטאו הצופים בשריקות־בוז כאשר ירדו הכדורגלנים להפסקה, אחרי מחצית ללא שערים.

המישחק לא היה כל־כך גרוע, כשם ש־היה חסר תיכנון ומעוף מצד הנבחרת ה־ישראלית. שני השי"נים (שפיגל ושפיגלר), ושני הרי"שים (רוזן ורוזנטל), שפרשו מה־נבחרת שהופיעה במישחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו לפני חמש שנים, הותירו אחריהם חללים ללא יורשים רציניים.

המכסיקאים הזריזים והטכניים שיחקו טוב מן הניבחרת הישראלית. אך כרגיל הוכיחו שהקבוצות הדרום־אמריקאיות חל־שות במיוחד ביכולת־ההבקעה שלהן.

במהירות, בכושר האישי, במשחק הצוות ובתיכנון ההתקפה, עלו המוצ'אצ'וס המכ־סיקאים לאין ערוך על כדורגלני הנבחרת הישראלית. רק מישחק הגנה מסור, מול מטח הבעיטות המכסיקאיות, מנע את הב־

כדורגלן שווייצר
שכיר־רגל?

קעת שערו של השוער הלאומי יצחק ויסוקר.

שופט ציוני. וכפי שקורה פעמים רבות בכדורגל, לא הטובים הם שניצחו. בדקה ה־50 למישחק גנב את ההצגה ה־שופט הרומני קונסטנטין פטריאה, שהוטס במייוחד מבוקרשט כדי לשפוט במישחק. החלטותיו המוזרות, שהיו ברובן לטובת ה־ישראלים, הביאו ליצנים ביציעים לטעון כי אילמלא רשימת פסולי־החיתון אפשר היה לחתן אותו מייד כפאטריוט ציוני.

בדקה ה־50 קבע פטריאה בעיטת־עונשין לזכות הניבחרת הישראלית. יצחק שום גילגל מייד את הכדור למשה שווייצר ה־צעיר, עוד קודם שהספיקו המכסיקאים ל־הסתדר לחומת־הגנה על שערם. פטריאה שרק מייד לפסילת הבעיטה. אלא שבינתיים הצליח שווייצר להחדיר את הכדור לשער המכסיקאי. פטריאה חזר בו, ואישר את השער היחידי שהובקע במשחק.

בסיום המישחק ניראה השוער המכסיקאי מסביר לשופט הרומני בתנועות־יד כי ה־כדור היה נייד לפני הבעיטה של שום לשווייצר, ולא נייח כפי שהוא חייב להיות לפני ביצוע בעיטת־עונשין. לשופט לא נותר אלא להשיב לו בשפתו־שלו: „מאנ־יאנה!" — מחר יהיה, אולי, טוב יותר.

אולי למקסיקאים, אבל ספק אם גם לנבחרת הישראלית, שזה היה מיבחנה ה־בינלאומי האחרון לפני התמודדותה ב־טורניר הקדם־אולימפי על הזכות להשתתף במשחקי הכדורגל של האולימפיאדה ה־באה. החזרה הכללית נגד יריב שאינו מפורסם דווקא כמעצמת־כדורגל, לא הש־אירה הרבה מקום לתיקוות.

צה"ל

מיקצוען בחאקי

„על סף שיחרורי מצה"ל, הציעו לי לחתום קבע לעוד חודשיים, כדי שאשחק בניבחרת גייסות־השיריון במישחקי אליפות צה"ל בכדורגל." על הצעה יוצאת־דופן זו ידע לספר משה שווייצר, כדורגלן ניבחרת ישראל ובנו של המאמן הלאומי בכדורגל, דויד שווייצר.

באוגוסט 72' התגייס משה שווייצר ל־צה"ל. שלוש שנים חלפו מאז, ודומה היה שצה"ל עומד לשבש לכדורגלן הכישרוני את תוכניותיו לגבי שיחרורו מצה"ל, בסוף חודש אוגוסט 75'. הצעה הבלתי־שיגרתית שהופנתה אל הכדורגלן באה מפי קצין

שווייצר מבקיע את שער־הניצחון
עוד ניצחון כזה?

בכיר בגייסות־השיריון. ההצעה לא הת־ממשה, אחרי ששווייצר סירב לה מיידית: „לא! למטרה זו, לא אחתום קבע."

ב־13 בחודש זה, יצאו שמונה ניבחרות פיקודיות־חיליות — להתחרות בטורניר־כדורגל צבאי הנושא את השם: גביע ה־רמטכ"ל. מאז־ומתמיד שימש גביע ה־רמטכ"ל מקור לא־אכזב לגילוי כישרונות־כדורגל חדשים, כשההיבט הבולט בכל ה־מיפעל הצה"לי הוא הגאווה היוקרתית של כל יחידה ויחידה שנטלה חלק במיפעל זה.

שווייצר עמד בפיתוי. השנה, יותר מתמיד, הפך המאבק העיקש בין יחידות וזרועות צה"ל השונות — על מישטח הדשא — מאבק־יוקרה החורג מתחומי ה־ספורט המקובל — הכדורגל החובבני ה־טהור.

כמו בעבר, נטלו גם הפעם קצינים בכי־רים חלק באירוע, ישבו ביציעים ועודדו נבחרות יחידותיהם.

היחידות השונות בצה"ל אינן מאיישות את הרכביהן בחיילים בלתי־מוכרים, ש־גביע הרמטכ"ל היה אמור לשמש להם זירה נוחה לפירסום. הכדורגלנים הנוטלים חלק במישחקים אלה הם בדרך־כלל חיילים מיחידות עורפיות — ולא חיילים קרביים.

בין יחידות צה"ל קיימת תחרות־יוקרתית גלוייה. המאבק מתחיל בגיוסו של הכדו־רגלן לצה"ל. כאשר נוחת כדורגלן ידוע בבסיס קליטה ומיון, מתחרים הקצינים על גיוסו ליחידותיהם, במטרה לחזק את ניב־חרת היחידה לעת הצורך. בסופו של כל מצוד, יוצא החייל נשכר. הוא מתאמן בקבוצתו האזרחית בלא הפרעות, „אוכל" ו„נושם" כדורגל לאורך כל שירותו הצבאי.

בכמה יחידות מקבלים כדורגלנים ידו־עים, שהתפרסמו בליגה הלאומית עוד לפ־ני גיוסם לצה"ל, תנאים מפליגים, מעבירים את תקופת שירותם הצבאי ככדורגלנים מקצוענים לכל דבר. לפעמים נובע הדבר מאהדתו של מפקד מסויים לקבוצת האם של הכדורגלן שלו, אך בעיקר נשמרים הכדורגלנים למשחקי גביע הרמטכ"ל, אפילו אם צריך לגייסם לקבע לצורך זה.

מיקרהו של משה שווייצר, לא היה ה־יחידי במאמציהן של היחידות הצה"ליות השונות, לפתות כדורגלנים לחתום ל־שירות־קבע קצרצר בצה"ל, כדי לייצג את היחידה במישחקי גביע הרמטכ"ל.

משה שווייצר עמד בפיתוי, ולא הופיע השנה במדי ניבחרת השיריון. אבל אין לדעת כמה מכדורגלני שמונה הניבחרות הצה"ליות נהגו כמוהו, ולא בעטו בכדור ככדורגלנים מיקצוענים בחאקי.

ספורט טוטו
טוטו
השבוע פתיחת משחקי הליגה הלאומית וליגות א'
מינימום הפרס הראשון
300.000 ל"י
מינימום לכל הפרסים
חצי מיליון ל"י
יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים
עשה לך מנהג קבוע— מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

מים צהובים?
דליפה?
אם להחליף,
דוד אמקור
אמאייל
עדיף!

לבחירתך:
דוד שמש
או חשמל
8
שנות אחריות
מפני נזילה
חסכוני
בצריכת חשמל
להשיג בכל סניפי אמפא:
ת"א, דרך פתח תקוה 16, טל' 03-614281
רח' פנקס 48, טל' 03-455151
ירושלים, רח' יפו 30, טל' 02-224877
חיפה, רח' שבתאי לוי 25, טל' 04-527215
ואצל הסוחרים המורשים.
לי תמכור רק
אמקור

אולפן גרג (בר־קמא)
פותח ב־2.11.75
קורס ערב של חודש אחד
ל - קצרנות
עברית ו/או אנגלית
ההצלחה מובטחת! הרשמו מיד:
תל־אביב: גורדון 5, טל: 224532

תן טרמפ
לחייל

פנינה הרצינה

פנינה גולן בסרט־פירסומת אנגלי: שיער קצר, חזה שופע

מי שלא ראה זאת במו עיניו, לא יאמין.

רחוב פיקאדילי, לפני חצות. הצגות הקולנוע והתיאטרון נסתיימו. המונים מתגודדים ברחוב. בין כיכר פיקאדילי לכיכר לסטר. גברים צעירים וקשישים, חתיכות מכל הסוגים והגזעים, שפע של יופי נשי זוהר.

לפתע עובר רחש. ברחוב מתהלך זוג — אנגלי שב־שיער ונערה. כל המבטים ננעצים בה. נערה גבוהה, שיער בלונדי קצר, מחשוף פרובוקטיבי המגלה חזה לתיפארת.

הגברים ברחוב מסתובבים כדי לעקוב אחריה. גם הנשים. קבוצות שלמות משתתקות ונועצות עיניים — בצורה בלתי־אנגלית בהחלט. הבחורה הופכת מרכז ההתעניינות.

מי זו? אלילת־קולנוע? זמרת־פופ חדשה? אשת השאה או הנסיכה גרייס?

לא. זוהי פנינה גולן, תוצרת ישראל, בת פתח־תיקווה.

דמיונות־בלהות

על פנינה גולן — רוזנבלום לשעבר — זה לא עושה שום רושם. היא כבר רגילה. זה בכלל לא מעניין אותה. היא כבר לא מלכת סכס. מחשבותיה נתונות כיום לעניינים אחרים.

פנינה החליטה להיות רצינית. וכשפנינה מחליטה, זהו זה.

עברה כימעט שנה מאז הגיעה הישראלית הבלתי־מוכרת, כימעט במיקרה, ללונדון — וכבשה בסערה את טורי־העיתונות. היא עברה כבר הכל. מועדוני־הלילה המפוארים. הלורדים והמיליונרים. פסטיבל סירטי־הפירסומת בוונציה.

היא מדברת אנגלית. ר ק אנגלית. יום אחד החליטה שאם היא רוצה ללמוד אנגלית, היא צריכה לדבר רק אותה. עכשיו, כשמדברים אליה בעברית, היא עונה באנגלית. הדיקדוק קשה, חסרות הרבה מילים. „חסר לי — איך אומרים Dictionary? אה כן, Vocabulary. זהו.” אבל היא משתדלת, וההתקדמות מרשימה.

בשביל מה היא צריכה אנגלית טובה? פשוט מאד. היא הפכה סופרת. היא כותבת תסריטים.

בכל הרצינות. יש לה ידיד, שהוא תסריטאי ובמאי ידוע. הוא גילה את הכישרון הזה אצל פנינה. יש לה דימיון משוגע. שפע של סיוטים, דימיונות־בלהה, עלילות פנטסטיות.

אז הידיד הנ״ל בא אליה מדי סוף־שבוע, ובמשך יומיים־שלושה הם יושבים יחד וכותבים את התסריטים. שניים, בו־זמנית. אסור לגלות מה יש בהם. זהו סוד. אבל כשזה ייוודע, זה יגרום סנסציה. גם בישראל.

יחסים מסובכים

בינתיים עברה פנינה מדירת־הפאר הקטנה שלה שליד מארבל־ארץ', לרובע ,שיק' עוד יותר, לא הרחק מקינגס־רוד, בשכונת צ'לסי. דירת דו־קומתית, שאותה היא חולקת עם גבר אנגלי נחמד, שאינו מעוניין בנשים. היחסים קצת מסובכים, אבל אין דבר.

פנינה הרצינית קיצצה את שערה. כעת הוא קצר ובלונדי. את הפיאה השחורה (ראה שער אחורי) היא חבשה רק לצורכי סרט־פירסום. ביכלל, סירטי־הפירסום הם מקור־הפרנסה העיקרי שלה. היא מופיעה בהם בטלוויזיה, ומצליחה. הצלמים אוהבים אותה. יש לה הבעות בלי סוף. לא כמו האנגליות הקפואות הללו.

העיתונות עדיין כותבת עליה, הרבה, ובתענוג רב. לא־מכבר בילתה כמה ימים בחוות־בריאות, כדי להוריד כמה קילו. שם ניהלה שיחות מעמיקות עם אנגלי קשיש, שבילה בחברתה מבוקר עד ערב. רק אחר־כך נסתבר לה כי זהו סר מה־שמו, הנציב העליון לענייני אנרגיה בבריטניה. איש חשוב נורא. סנסציה בכמה עיתונים.

פנינה עושה חיים, נהנית, עובדת. אך בעיקר: מנוי־וגמור עימה לכבוש את העולם ולהראות לכולם. ברצינות.

אם חשבת לנסוע ביום ב׳ — ייתכן שתת־אכזב. אבל גם אם עלה הדבר בידך, זכור שדווקא ימי ה׳ עד שבת הם קשים ומסוכנים במיוחד. על־כן מוטב שתרכז בהם דברים הקשורים בביתך. ואם אתה חייב לנסוע, נהג בעצמך. פגישה מיקרית הופכת לרומאן של קבע. הצלחה, בה זכית לאחרונה, מתגלה כעלייה. בת טלה לבשי לבן.

* * *

החוכמה, השבוע, היא לסגת לתוך קליפתך, להתבונן בעולם מאחורי קיר של חלומות ושל זכוכית, ולא להתחשב בהשפעות השליליות, ובכוונות־זדון ובדברי הרכילות שיעוטו עליך מכל עבר. זה מצריך, כמובן, המנעות מוחלטת מכל החלטה עסקית, אישית או כלכלית במשך השבוע.

* * *

מחזור העיסוקים החדש מתחיל ברגל ימין. קח עצמך בידיים; הימנע מחולמנות־יתר ומדיכאון חסר־תכלית — ותמצא שאתה יוצא בהדרגה מן הבוץ, אף מבלי שתצטרך לקבל החלטות גורליות כלשהן. הפגישה אליה נכספת, תתקיים, אך תתאכזב. לעומת זאת צפה למיפנה רומאנטי. בת תאומים, השתדלי להכיר ידידים חדשים.

* * *

העבודה בוערת והתוצאות מפתיעות לטובה. המשך המאמץ כדאי. בסופו של חשבון העבודה הנוספת, הגוזלת את שעות הבילוי, תצדיק את עצמה. תבוא על שכרך בעין יפה. נסיעה לטיול בסוף השבוע תביא הפתעות רומאנטיות משעשעות בחברת מישהו שזה זמן רב כבר חפצת בו. קמצנותך, היא נחלת רוב בני משפחתך, אינה מוסיפה לך כבוד רב.

* * *

תבוזבז יותר מכפי שאתה יכול להרשות לעצמך. אורחים בלתי צפויים יפתיעו אותך. אלה עשויים להיות בני משפחה שישהו בביתך יותר מכפי שתרצה. יש איום כלשהו בנזק לפריט מסויים ברכושך העלול לגרום לך צער. משהו הקשור בביגוד יגזול מזמנך ומחשבותיך בסוף השבוע הזה.

* * *

כושר־השיפוט שלך יתערפל השבוע לחלוטין, כתוצאה מפגישה עם גורמים שאת טיבם אינך מצליח לקלוט. את בת בתולה, תני לחוש החומור שלך חופש. צחקי, הצחיקי ונצלי כל רגע. כי האושר שלך הוא רק זמני, בסופו של דבר. חוץ מזה, צפויה לך בשבוע זה פעילות בלתי רגילה ומועילה, שאינה תלויה במין השני.

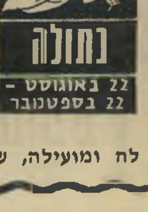

האתגרים שנטלת על עצמך יהיו קשים לביצוע. רק כוח רצון חזק יעזור לך לחתגבר עליהם — וגם זה לא בהצלחה מלאה כפי שציפית. אל תאשימי את ידידך על כי הוא קר ואדיש כלפייך. זה בגללך. היי סבלנית כלפיו ואל תדחקי את הקץ. צפי לגילוי חיבה מפתיע מצד הבוס שלך. גילוי זה צופן בחובו סכנה — הוא אדם ערמומי. היזהרי ממנו. דחי אותו בעדינות.

* * *

נסיעה קצרה ושיגרתית לכאורה, בעניינים הנוגעים לעבודתך או לבעייה משפחתית כלשהיא, עשוייה לזמן לך פגישה מרגשת עד מאד. אם אתה רווק, אתה עשוי לפגוש השבוע, לגמרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להאריך את שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה. פעל במרץ רב ובהחלטיות נחושה.

* * *

כולנו יודעים שאתה בטוח שבכוחך לפתור את בעיותיהם של כל אלה הפונים אליך. אבל השבוע — בחייך, אל תתן עצות. אתה עשוי לסבך אחרים, מתוך שזה שאתה חושב שכולם בנויים כמוך. התנאים אינם שווים לכל אחד, וזה נתון שעלול לסבך אותך, בייחוד כאשר אתה אינך רואה את נקודות הזולת. בעיקר אתה עשוי לגרום לשיברון־לב לבת שור, וגם לבן דגים. בת שור צפי להפתעה.

* * *

הרבה מזל מחכה לך לקראת סוף השבוע. מתנות, גילויי אהבה, כסף, והצלחה עם בני מזל עקרב. אך מכל אלו לא תצמח לך, בסופו של דבר, שום טובת הנאה לטווח ארוך. המזל הזה ייגמר כתום השבוע. גישה רצינית ועמוקה לבעיות הנפשיות המטרידות תועיל לך לטווח ארוך. זילזול בבעיות אלו יזיק לך בסופו של דבר בצורה רצינית. עליך להימנע מנסיעה חפוזה.

* * *

חילוקי דיעות סוערים יגרמו לך למפח־נפש. אין דבר: שיחה לאור ירח, באמצע השבוע, תשפר את המצב עד אין־הכר. ייתכן אפילו שזה יגרום להתלקחות הקשר למימדים רציניים ביותר. קנייה אשר תעשי ביום שישי עשוייה להוביל אותך להיכרות חדשה. הישמרי מרכילותן של ידידותייך. לבשי אפור וארגמן.

* * *

כסף זה דבר רציני מאד, ואת זה אפילו את יודעת אלא מה? אינך יודעת ליישם את המשפט הזה בחייך. מגיפת הביזבוז שפקדה אותך באחרונה, תביא, בסופו־של־דבר, לתוצאות הרות־אסון עבורך אם לא תרסני עצמך. לכן הימנעי השבוע מקניות מיותרות, ושיקלי פעמיים כל דבר לפני פותחך את ארנק. בבוא העת ישתפר מצבך.

המנהל הפרובלמטי

(המשך מעמוד 27)

של שוורץ עצמו. הבית הוא למעשה וילה נאה מקושטת עיטורי מתכת וזכוכית ומוקפת ירק, והיא מהווה ניגוד תהומי לחדרי־המגורים של הילדים.

ב־120 ילדי המוסד מטפלת פסיכולוגית אחת בלבד, בחצי־מישרה, ואין לרשותה חדר התייעצות ובדיקה עבור הילדים.

אפלייתם וקיפוחם של הילדים והטיפול המשווע בהם, בהשוואה ליחסו של המנהל אל עצמו ומישפחתו, עדיין אינם בבחינת מעשים פליליים, אם־כי דיים לפסלו כמנהל מוסד לילדים פרובלמטיים. אולם מסתבר כי הוא אינו נרתע אף ממעשים כמו זיוף כרטיסי־עבודה, והוצאת כספים במירמה ממישרד־החינוך.

שלמה פולק הוא בעל נגריה גדולה בכפר־סבא, שבה הוא עובד יחד עם בנו דויד. בכרטיסיית המוסד רשום שלמה כמדריך חינוכי, והוא קיבל משכורות על כך מחודש מארס 1973 ועד מאי 1974.

בנו דויד קיבל משכורת כמדריך־חינוכי מדצמבר 1974 ועד אפריל 1975. משכורתו של מדריך היא 2500 לירות ברוטו לחודש. שניהם; הן האב והן הבן, לא עבדו כמדריכים במוסד אפילו יום אחד, והיתה זו פשוט קנונייה בינם לבין שוורץ ושותפיו, לחליבת המוסד.

אולם שוורץ לא הסתפק בכך: הוא שלח שני נערים של המוסד לעבודה אצל הנגר, ללא שכר, בניגוד לחוק־החניכות!

מי קיבל את המשכורות?

אם נגרים יכולים לקבל משכורת כמדריכים חינוכיים, למה ייגרע חלקם של הצבעים?

אליעזר פינקלשטיין הוא צבעי בכפר־סבא. הוא קיבל משכורת כמדריך חינוכי במוסד, מיוני 1970 ועד דצמבר אותה שנה. בנו, צבי, קיבל משכורת כמדריך־חינוכי משך כמה חודשים בשנת 1973.

אליהם הצטרף יצחק זילברברג, אף הוא נגר, שהחל מקבל משכורת כמדריך־חינוכי בשנת 1971, וכמוהו גם צבי סלר, בעל חנות לצורכי־חשמל בהוד־השרון.

כל אלה רשומים בכרטיסיית המוסד כמדריכים־חינוכיים, והמוסד שילם להם כספים רבים על עבודתם בו, שלא היתה ולא נבראה. מאד ייתכן כי הכסף לא הגיע לידיהם כלל, וכי אינם יודעים על הקנונייה שנעשתה להונאת מישרד־החינוך. המישטרה, קרוב לוודאי, תגלה בחקירתה מי היה שותף לשוורץ בקנונייה זו.

מעשה חמור אחר שעשה שוורץ, כרוך בדמי־הכיס. העירייה ומישרד־החינוך מקציבים לכל ילד במוסד דמי־כיס בסך שתיים־שלוש לירות לשבוע. שוורץ ניצל את חוסר־האונים של הילדים, החתים אותם על טפסים ריקים, כאילו קיבלו את דמי־הכיס המגיעים להם. וכך, הילדים אינם יכולים לדעת כמה הם צריכים לקבל, ובודק־הטפסים אינו יודע כמה באמת קיבל כל ילד, אם בכלל.

למוסד יש קופת־קטנה, המחזיקה כ־1000 לירות. תפקידה של קופה זו לממן צרכים שוטפים, כגון חימום המוסד בחורף. בכל המוסד כולו נמצא רק תנור־נפט אחד — לחימומם של 120 ילדים קרועי־בגדים. נראה שאין בקופה־הקטנה כסף לקניית תנורים ודלק.

שוורץ עצמו מחזיק במכונית, ומקבל עבורה דמי אחזקת־רכב ממישרד־החינוך. אין זה מונע בעדו להגיש, לחוד, קבלות על הדלק שהוא קונה עבור מכוניתו, ולקבל את ההוצאות מן הקופה־הקטנה. הילדים נשארים ללא חימום בחורף, ואילו שוורץ מקבל אחזקת רכב פעמיים!

על כל המעשים הללו נשלחו כבר תלונות אחדות למבקר־העירייה, אולם זה, וגם נציגו באגף־החינוך, יגאל למפרט, וכעת גם מבקר־העירייה, צבי איילון, עושים יד אחת להגן על שוורץ.

על גבם של 120 ילדים פרובלמטיים, חסרי־ישע.

שוורץ עצמו מסרב להגיב על הטענות, בנימוק שאסור לעובדי־עירייה לדבר עם עיתונאים.

במדינה

(המשך מעמוד 26)

דריקה הוכיחה עצמה כמביאה רווחים רבים. בסופו של חשבון.

רונן, אשר קודם לפתיחת הגריל 5 היה בעל מיסעדה וסטייקיה באותו מקום, אינו רגיל לסיגנון זה של ניהול עסק. עבורו פאב הוא עסק המבוסס על בסיס כלכלי ולא מועדון של חברים או בית־תמחוי.

בעייה נוספת היא החוג החברתי של השניים. רונן מצורה בחוג הסלוני של פרדריקה, וידידיהם משותפים לשניהם. אולם לרונן יש חוג־ידידים נוסף, שאינו חביב על פרדריקה, ולדעתה — התייצבותו בגריל 5 מבריחה את הלקוחות שלה.

תל־אביב הפסידה. הסיכסוכים בין השניים פרצו כבר בשבוע הראשון של השותפות. באחד המיקרים הזמינה פרדריקה מיליונר אמריקאי, שהפך לקוח קבוע אצלה, לשני בקבוקי־שמפניה. לה היה ברור כי זוהי השקעה כדאית. רונן לא הסכים לכך, ושלח אחרי המיליונר מלצר עם חשבון של 1000 לירות, לכלימתם הרבה של פרדריקה ושל המיליונר.

במיקרה אחר הזמין דווקא רונן אורח לכוסית. כששאלה אותו פרדריקה מדוע הוא מזמין את האיש, שלא היה מוכר לה,

פרדריקה ואלי רונן
הצחוק נגמר

השיב: „הוא קרוב־מישפחה שלי.” „אם הוא קרוב שלך,” ענתה לו פרדריקה, „אז תזמין אותו אליך הביתה.”

אין ספק כי ההשמצות והשמצות־הנגד שעפו בין השניים יהדהדו עוד רבות בחוגי הבוהמה, וכנראה יגיעו גם לבית־המישפט. גם מבלי לצפות מי יפסיד בי מאבק המישפטי, ברור כבר עתה כי המפסידה המיידית היא דווקא חחברה התל־אבית, שזכתה במקום־בילוי חדש, שנחטף ממנה עוד קודם שהצליחה להריח את הפסק.

התיישבות

הכל בגלל חלון קטן

אבא, אמא, ענת ונאווה ברנשטיין, הבריזו מילחמה על תנועת־המושבים בגלל חלונות מודרניים בביתם

אין כימעט בעל־מכונית הנוסע מתל־אביב לחיפה או חזרה, שאינו מכיר את מישפחת ברנשטיין. לברנשטיינים שתי מיסעדות דרכים, האחת בתחנת פז בצומת הרצליה, לנוסעים מתל־אביב לחיפה — והשנייה בתחנת סונול, ליד צומת הקאונטרי־קלאב, המשרתת את הבאים מחיפה לתל־אביב.

קשקשת 1990

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת,” ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

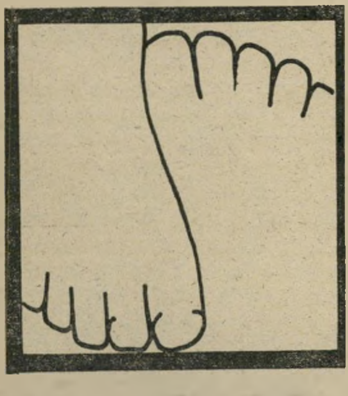

קשקשת 1988

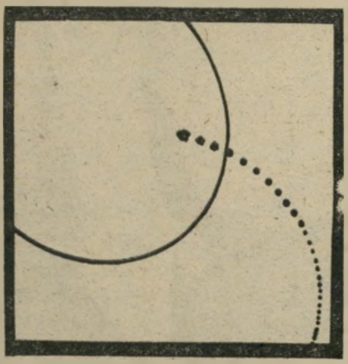

- מיזרקה מיותמת לאחר האמרת מחירי המים.
י. קמחי, ת.ד. 6569, תל־אביב

- שביל החלב.
אילן פלדמן, ת.ד. 3649, ירושלים

- אחות קטנה לי, ושד גדול יש לה.
אילה פנשושה, קיבוץ נתיב־הל״ה, ד.נ. האלה

- דרך שתי נקודות עובר פיחות אחד — אבל לא בישראל.
איל פלד, רח' שמריהו לוין 58, ירושלים

- פתאום נגמרו לי המים.
שאול ויובל יסקי, רח' מנדלשטם 14, תל־אביב

השבוע בדרייב אין
בשעה 5.30
„איש החלל”
בשעה 7.15
„נחש מי בא לסעוד”
בשעה 9.30
„אימת העכביש”

בסיטונות
- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2—4)
להזמנות ע״י סוכן: טל. 50344, ת״א

תשבץ העולם הזה 1990

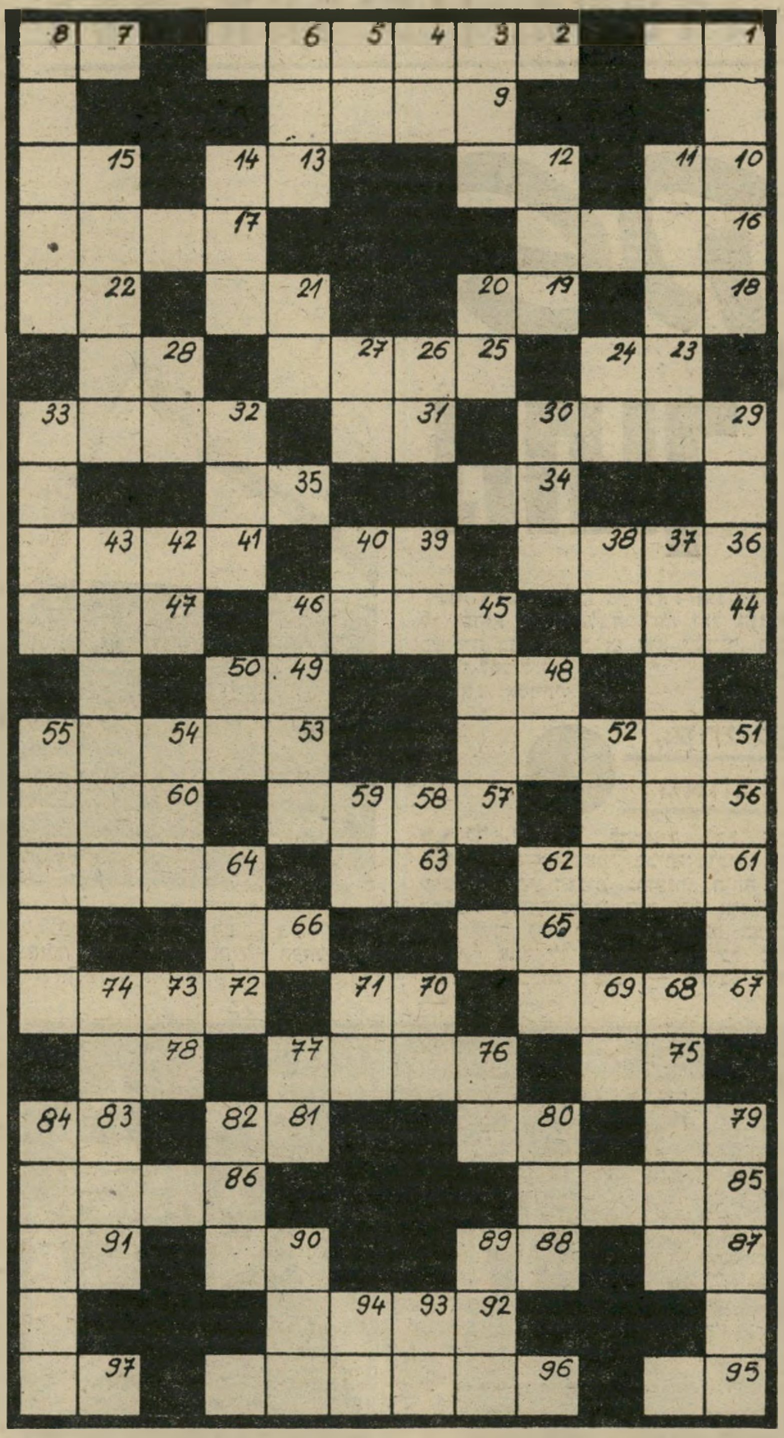

מאוזן:

1. שליח־ציבור (ר״ת); 2. קמפינג; 7. אחוריים; 9. מינרל המופק מים־המלח; 10. זכר בבקר; 12. זיכרונו־לברכה (ר״ת); 13. אותו אכלו אבותינו במידבר; 15. קריאת־הפתעה; 16. אשרה; 17. משהו; 18. מספיק! 19. מילת־חיוב; 21. כיסא־כבוד; 22. כאן; 23. נהר באפריקה; 25. אבוקה; 28. מאור קטן; 29. תעודת־ערך; 31. קינה; 32. חסיד; 34. מנעול פטנטי; 35. מחייתו־ייער; 36. רחום; 39. שייך ל־; 41. הגיוני; 44. כופר; 45. דחוף; 47. חפירה; 48. סוללת־מגן; 49. מיקווה־מים ענקי; 51. ביצה רדודה; 53. נשף, מישתה; 56. סופר אמריקאי (ש״מ); 57. ביטוי; 60. יורה רימונים; 61. רוח מידברית חמה; 63. בן־אדם; 64. סירחון; 65. קוסם; 66. מחפש; 67. שוטף; 70. ריק־בון; 72. לא־כל־כך גדולה; 75. אות־הניצ־חון של צ'רצ'יל; 76. אחר; 78. מתווי־הנגי־נה; 79. אדון; 80. מילת־בקשה; 81. עבורי; 83. מונח בתורת־החשמל; 85. יסכים, ייע־תר; 86. הגשם הראשון; 87. מתווי־הנגינה; 88. גוף שלישי רבים; 90. בסיס; 91. קריאה לבקר; 92. מנומנם; 95. ישן; 96. ידע, התמצאות; 97. קידומת צרפתית.

מאונך:

1. תיקון; 3. מחוז; 4. כמו 28 מאוזן; 5. 5. מילת־ברירה; 6. שומם בלי ראש; 8. השתאות; 11. אדון־עולם; 12. דומה ב־תכלית; 14. פריט של רכוש; 15. הצגה מוסיקלית; 20. נזכר־לעיל (ר״ת); 21. כליי־קיבול לנוזלים; 24. מטבע ישראלי (ר״ת); 26. שמא; 27. מכינוי האלוהות; 28. מילת־זירוז; 29. קומקום; 30. מידת־לח קדומה; 32. שכול; 33. קיבוץ בדרום; 38. קידומת הולנדית; 39. רך בצאן; 40. מילת־תנאי; 42. סוף בלי התחלה; 43. היצירה הראשית של האשורים; 45. סיוט; 46. כיח; 48. רוך, נועם; 50. מכשף; 51. מעריך; 52. מיפלגה קומוניסטית ישראלית; 54. מפקד; 55. נדה בראשה לאישור; 58. בוסתן; 59. קיים; 62. חומר המשמש בבניין; 64. מקדים את הרעם; 68. תורת הלימוד; 69. קריאת־צער; 70. מלכסיקון הבקר; 71. בית־הציפור; 73. רסיסי־שחר; 74. ישוב בארץ; 76. מתנה; 77. תבלין לקפה; 79. הר ליד צפת; 80. ארץ ישימון; 82. ישמח לבב אנוש; 84. ברה וזכה; 89. „טיט” לחיזוק שמשות; 90. דומה ל־; 93. מספיק! 94. מילת־ברירה (הפוך).

יש אורחים המבקרים במיסעדה כדי ל־שוחח, על כוסית, עם שלמה ברנשטיין, אב המישפחה, פלמ״חניק ותיק ובן־מושב, האכיר כימעט כל אחד בארץ דרך אורחי מיסעדתו. יש אחרים הבאים לטעום מתב־שיליה של אשתו, אופירה, המחלקת את זמנה שווה־בשווה בין המיטבחים שבשתי התחנות. ויש כאלה הבאים כדי לחזר אחר שתי הבנות הצעירות והיפות של שלמה ואופירה, העוזרות להן במיסעדה — ענת ונאוה.

לכל אלה מוכרת מישפחת ברנשטיין כמישפחה מלוכדת. „בכל פעם שחסר פועל או שיש הרבה עבודה, מתגייסת כל ה־מישפחה ועובדת כיפליים,” יודעים ה־אורחים לספר. „לכן תמיד יש כאן שירות טוב ותמיד הכל נקי ומצוחצח.”

המושב גוזז. נראה כי היחידים ש־עדיין אינם מכירים את כוחה של המיש־

לוחמת ברנשטיין
„שהמושב יפסיק לשחק”

פחה המלוכדת וידידיה הרבים, הם דוו־קא חברי ועד המושב אביחיל, ליד נתניה, מקום מגוריו של שלמה ברנשטיין. שלמה, מושבניק מזה עשרות שנים, הגיש לוועד תוכנית־בנייה לבית חדש, שאותו הוא רו־צה להקים במושב, על אדמה השייכת לו. הוא נתקל בהתנגדות.

„הבית עומד על גיבעה, ויהיה גבוה מכל הבתים האחרים. וחוץ מזה, התיכנון של החלונות הוא יותר מדי מודרני בש־ביל מושב,” טען כנגדו ועד־הכפר.

אך הברנשטיינים החליטו להילחם. „אני לא אוריד את הבית מהגיבעה, ואני לא אסכים לשנות את התיכנון שלו,” טען שלמה. „שהמושב יפסיק לשחק לי את החו־לוצים והצנועים. אני אוכיח לכל הארץ איך המושב הזה גוזל את כספו של משלם־המיסים הישראלי וחי על חשבון הציבור, בעוד שהוא משחק את מישחק עובדי־האדמה הצנועים עם מיכנסי־החאקי וה־חולצות המיוזעות.”

ואומנם, שלמה החל פותח תיבת־פאנדורה המאיימת על מושב אביחייל, ועל כל ה־מושבים השיתופיים בארץ. הוא ערך סקר, שלפיו מתברר כי רק חמישה אחוזים מ־תושבי אביחייל הם באמת עובדי־אדמה. „כל השאר עובדים בחוץ ומחזיקים שכי־רים, או בכלל לא טורחים לפתח את ה־משק שלהם.”

מנצלים פרוטקציות. „אבל מה ש־הכי מרגיז,” מוסיפה אופירה, „זה שלמרות שחברי המושב הם פקידי־ממשלה, נהגי אג״ד ועובדים בכל העבודות שבעולם חוץ מאשר במרשב, הם מנצלים את המדינה, מקבלים הקצבות מים, הקצבות לתרנגולות־מטילות ותוספות של קרקע יקרה. וזאת, רק משום שהם מנצלים פרוטקציות ב־מישרד־החקלאות.”

„בעוד שמושבים כמו אביבים מתחננים לעוד קצת אדמה, כדי שתושביהם יוכלו להתפרנס בכבוד, באים אנשי אביחייל ו־מקבלים את כל טובה של הארץ, בכלל בלי להתאמץ,” טוענת ענת ברנשטיין.

„הם התחילו את המילחמה איתנו, אבל אנחנו נחליט מתי לסיים אותה,” קובע שלמה. „אף אחד לא יכול לעמוד כנגד מישפחה כשהיא מאוחדת, בעיקר אם אלה חברנשטיינים.”

קיי קנדאל היתה חולה במחלה אנושה — כדי להעלים ממנה את האמת התגרש רקס האריסון מאשתו — ונשא אותה

שקר מתוך רחמים

הנידונה למוות

קיי קנדאל, כפי שהכיר אותה העולם בימי זוהרה, כאשר הצחיקה הבריטית העליזה את הקהל בסר־טים כמו ג׳נבייב והנערות. רק עתה נתגלתה הטרגדיה של חייה בספרה של לילי פאלמר.

זה נשמע כמו רומן זעיר, משו הזוחץ על בלוטות־הדמע של בנות הטיפש־עשרה. אבל זה קרה במציאות.

הצלעות של המשולש הנצחי היו שלושה מגדולי השמות ב־תחום התיאטרון והקולנוע בעולם — רקס האריסון, לילי פאלמר ו־קיי קנדאל.

העולם ידע רק מה שהתרחש על פני השטח. לילי פאלמר, שח־קנית־האופי הגדולה, היהודיה־ה־גרמניה שנטשה את מולדתה ב־ימי היטלר ושעשתה קארייר חדשה וזוהרת במערב, התגרשה מבעלה, אליל־הבמה רקס האריסון. האריסון נשא לאשה את קיי קנ־דאל, שחקנית־הקולנוע הקומית ו־הספכסית („ג׳נבייב", „הנערות"). כעבור זמן־מה מתה קיי. פאלמר נישאה לשחקן־קולנוע ארגנטיני ממוצא שווייצי, קארלוס תומפסון, ששמו האמיתי הוא קארלוס מונ־דין שאפטר.

הכל כרגיל. אלא שעתה פירס־מה לילי פאלמר בת ה־61 ספר־זיכרונות בשם „לילי השמנמונת — ילדה טובה". למהדורה האמ־ריקאית הוסיפה פרק, שלא הופיע במקור הגרמני. הוא כולל וידוי מזעזע, השופך אור חדש לחלוטין על היחסים בין השלושה.

להלן קטעים מן הפרק המסעיר, בלשונה של לילי פאלמר:

הלכתי לבקש עצה מידידי, נואל קוארד (המחזאי הבריטי הנודע). כבר ידעתי שכל העולם יודע על היחסים ה־אינטימיים הקיימים בין בעלי, רקס הארי־סון, לבין העמיתה שלי, קיי קנדאל.

„איני יודע מה להגיד לך," אמר נואל קוארד. „את ורקס מופיעים מדי־ערב על הבמה ומשחקים סצנות־אהבה לוהטות, כמו אלו שהיו פעם ביניכם בחיים. מה לייעץ לכם?"

לפתע שאל: „את חושבת שתוכלי ל־המשיך בזה עוד 12 שנים?"

„מה זאת אומרת להמשיך, ולמה 12 שנים?"

„נו, רקס הוא בן 48, לא? אני מבטיח לך שהוא יבוא אל המנוחה ואל הנחלה כשיהיה בן 60. עד אז הוא יתעייף. האם תוכלי לסבול זאת עד אז?"

„לא!" אמרתי.

„קחי לך מאהב!"

איך יכולתי להמשיך כך? אני שנאתי את עצמי. בכיתי בימים, ובערבים נתתי הצגות גרועות. היתה לי הרגשה שנודף ממני ריח של אומללות („זה יותר גרוע מריח של זיעה בבית־השחי," אמר לי נואל קוארד). כל כמה שניסיתי לשלוט בעצמי — בערב, בתי־אטרון, הייתי הרוסה.

היינו קשורים זה לזה בשלשלאות של חוזה, ולא יכולנו להיפרד. היה עלינו לחבק זה את זה מדי־ערב, על הבמה, בזרועות קפואות. פעם אמר לי רקס האריסון בחדר־ההלבשה: „אולי תקחי לך מאהב? אולי זה יעזור לך!" הוא לא דיבר בציניות, אלא באהבה.

כל ידידותי ניסו לעזור לי. אחת מהן, אשתו של הבמאי רוברט סיודמאק, שאלה אותי פעם: „אמרי, כל השנים הללו לא פגשת בגבר שמצא חן בעינייך?"

„לא," השבתי. „מעולם לא. אבל רגע, לפני כמה חודשים פגשתי גבר אחד, ב־מסיבה בהוליווד."

„מה שמו?"

„קארלוס תומפסון. יש לו חוזה אצל

שנה לפני הסוף

תמונה זו לקוחה מן הסרט ההיתולי **מה יו־דעת אמא על האהבה?** קיי קנדאל היתה אז בת 31, ובעלה רקס האריסון, שהופיע לצידה, היה בן 50. היא לא ידעה אז כי נותרה לה רק שנת־חיים אחת. רקס האריסון העלים ממנה את האמת, שביגללה התגרש מלילי פאלמר ונשא אותה לאשה.

מטרו־גולדווין־מאייר, אבל אין לי מושג היכן הוא.״

„אמצא אותו,״ הבטיחה חברתי. „אפילו בסוף העולם!״

כעבור כמה שבועות הופיע קארלוס תומפסון בחדר־ההלבשה שלי, ובתוך חיי. הלכנו לאכול במיסעדה איטלקית קטנה בסוהו.

למחרת בבוקר צעדתי לעבר בית־המלון שבו התאכסן רקס האריסון. עליתי ישר לחדרו, דפקתי על הדלת ונכנסתי. רקס עוד היה במיטה, כשמגש ארוחת־הבוקר על ברכיו.

„אני צריכה להגיד לך משהו,״ אמרתי לו. „פעלתי לפי עצתך.״ סגרתי מאחרי את הדלת, בעדינות.

יום אחד, בפורטופינו, משכתי איתי את שיהיו לי שני אבות.״

„יהיה לך רק אבא אחד,״ עניתי לו. „אבל יהיה לך ידיד חדש.״

בינתיים הצליח סרט גרמני חדש שלי, וקיבלתי פרס. כבר חדלתי לתמוה על ת־תהפוכות בקאריירה שלי. הכל הלך יופי. מסרתי את כל הדירות שלי, גרתי בבית־מלון בברלין. חיי היו מורכבים ממיכתבים — מיכתבים מקארלוס, שהסריט במכסיקו; מקאריי, שלמד בפנימיה בבריטניה; ומ־רקס, ששלח לי דו״חות שבועיים.

מיכתביו היו מעורפלים, בכל הנוגע לעתיד. הוא התחמק משאלותי, שהפכו יותר ויותר מטרידות. ראיתי שאין לזה סוף, והחלטתי לנסוע אליו ולברר את המצב.

הוא ניראה אז בפומבי באופן קבוע ב־

אושר חדש

לילי פאלמר וקארלוס תומפסון באחד מתצלומיהם החד־שים ביותר, באחוזתם הגדולה בשווייץ. לילי הכירה אותו ב־1954, ומאז היה הוא הגבר בחייה; שמו האמיתי הוא קארלוס מונדין שאפטר, והוא ארגנטיני ממוצא שווייצי. הוא נודע בעולם כשחקן־קולנוע יפה־תואר וחסר־שכל. הכל נדהמו כאשר נישאה לו לילי פאלמר, המבוגרת ממנו. רק לאחר־מכן נודע קארלוס כמחבר ספרים בעלי אופי היסטורי, כגון **רצח האופי של וינסטון צ׳רצ׳יל.** הוא לא ידע את הסוד הנורא שאשתו החדשה נושאת עימה, עד שלילי סיפרה לו, שנה אחרי מות קיי.

בני קאריי לפינה שקטה. הוא היה אז בן 11, וכבר הכיר את קארלוס מזה שנה. איך להגיד לו מה קורה? מה אומ־רים במיקרה כזה?

„תעשי צחוק מעצמך!״

הסברתי לו שאביו ואני לא נחיה עוד ביחד. עבר זמן עד שהוא תפס את העניין, הוא קימט את מיצחו. „אני לא מבין. הרי אתם לא רבתם אף פעם.״

אמרתי לו שאני עומדת להתחתן עם קארלוס. „זה לא יילך,״ אמר. „לא ייתכן חברת קיי קנדאל, והרגשתי שיהיו אלה יחסי־קבע. גם היחסים ביני ובין קארלוס היו כאלה.

רקס שהה בניו־הייבן, שם נערכו הצגות־המיבחן של המחזמר גבירתי הנאווה. אחרי ההצגה נכנסתי לחדר־ההלבשה שלו. הייתי צריכה לפלס לי דרך בין ההמון, שצבא על הדלת כדי לברך אותו על הופעתו המייוחדת־במינה לצד ג׳ולי אנדרוס. לביקורי־שלי היתה סיבה אחרת. באתי לבקש גט.

אחרי שכולם הלכו, נשארנו לבדנו. לעסנו את חיי הנישואין שלנו במשך שעות ארוכות. אמרתי לו שאני רוצה להתחתן עם קארלוס, אבל הוא סירב

הזוג המאושר

בפסטיבל־הסרטים בוונציה, ב־1953, הופיע הזוג האריסון־פאלמר כשהוא זוהר מאושר. לילי פאלמר קיבלה אז את פרס השחקנית הטובה ביותר של השנה, על תפקידה בסרט **מיטה בשמיים,** שבו הופיעו שניהם. בתקופה זו כבר היו נישואיהם הרוסים. האריסון מבוגר מלילי בשש שנים. סיפור הנישואין סופר בספר **לילי השמנמונת — ילדה טובה,** שכתבה השחקנית היהודיה בת ה־61, ילידת גרמניה, אשר כבשה את הבמה והמסך במערב בשנות ה־40׳. עתה הוסיפה לספר פרק חדש, המגלה את הפרטים המזעזעים על „השקר מתוך רחמים״.

להתייחס לכך ברצינות. „את תעשי צחוק מעצמך אם תתחתני עם גבר צעיר ממך!״ אמר.

„אינני חושבת שהגיל משנה. הבט, אתה היית מבוגר ממני בדיוק במיספר השנים הנכון, האם זה עזר לנו?״

עם שחר הוא הסכים לפרידה, אך לא לגרושין ממש. כיבינו את האור בחדר־ההלבשה, ויצאנו אל היום החדש.

„קיי חולה בסרטן״

ביום־הולדת...

בחג־המולד, שעה שביליתי חופשת־סקי קצרה עם קאריי בשווייץ, קיבלתי מיכתב רשום מרקס. ידיעה נוראה: הרופא שלנו בדק את קיי בדיקה שיגרתית, ו־גילה שהיא חולה בסרטן־הדם. הוא לא גילה זאת לקיי עצמה, רק לרקס. האם אוכל לבוא מייד לניו־יורק? טסתי.

נסענו לבית־החולים. רופא־המישפחה ה־וותיק שלנו, שטיפל גם בקיי, המתין לנו. הוא ניגש ישר לעניין: „זהו המצב. על שניכם להגיד לי מה לעשות. לקיי יש לוקמיה של לשד־העצמות. פירוש הדבר, שנותרו לה עוד שלוש שנים לחיות. לא אמרתי לה במה העניין. הוצאתי ממנה שאין לה קרובים שהיא אוהבת, ושהיא היתה רוצה להתחתן עם רקס. מכיוון ששניכם הפאציינטים שלי, קשה לי לשאול אתכם: האם אתם מוכנים להתגרש? עלי לדעת זאת. מישהו מוכרח לדאוג עכשיו לקיי. מישהו שיודע במה מדובר. אם אין אדם כזה, יהא עלי לגלות לה את האמת.״

„דוקטור,״ אמרתי, „אתה יכול להיות בטוח שנתגרש, ושרקס יתחתן איתה. הוא ידאג לה.״

הרופא נטל את ידי, לחץ אותן אל חזהו, הביט בשנינו, ואמר: „אתם שניכם נוצ־רים טובים.״

קיבלתי זאת בדממה.

נכנסנו למונית וחזרנו לבית־המלון. אז אמרתי: „אתה רואה, אין ברירה. אתה מוכרח לשאת אותה.״

„אני לא יכול! את יודעת שאני לא יכול! את יודעת מה אני חושב — על זה.״

הוא התכוון למוות. הוא אמר לי זאת עוד בפגישתנו הראשונה. כשהיה בן 31: „אני חושב על המוות יום־יום. זה מפחיד אותי עד־מוות!״

עכשיו הוא אמר: „אני לא יכול לעשות את זה. זה יהרוס אותי. בשביל זה צרי־כים איש חזק.״

„ומניין יבוא האיש החזק הזה? היא זקוקה לך!״

„אבל אני פשוט לא יכול!״

הגענו למלון פלאזה, ועלינו לחדרי.

„איך אעבור את השנים האלה, כשאדע שבכל יום היא מתקרבת אל המוות, סנטימטר אחרי סנטימטר? ואחרי זה אהיה לבדי. אצטרך להתחיל את חיי מחדש.״

(המשך בעמוד 36)

דדו השיא את בתו, ואז נערכה -

הפגנה בחתונה

התידרוך כיאה למצביא, מתדרך דדו את בתו הילה ואת בעלה הטרי, כיצד לצעוד לעבר החופה כאשר ייקראו על־ידי הרב.

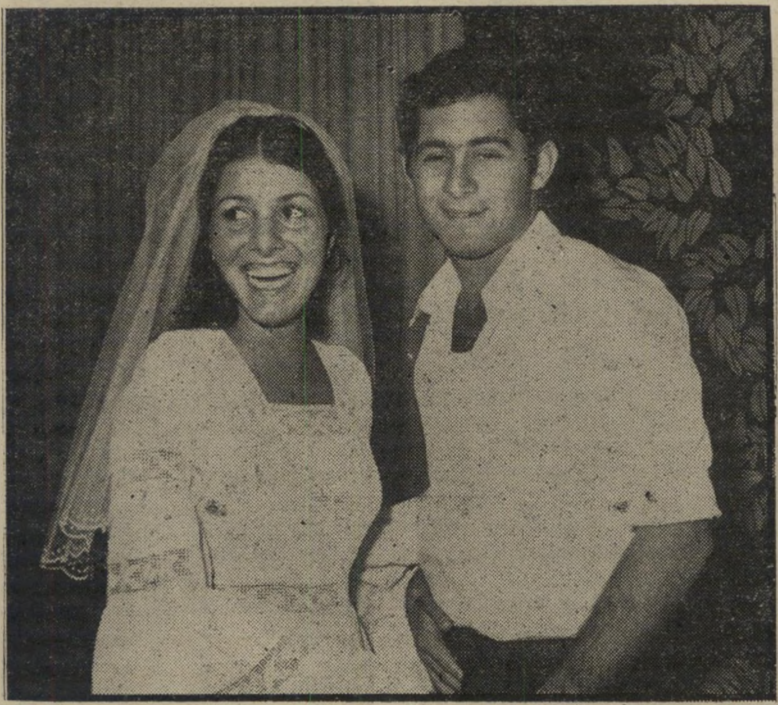

חתן וכלה דורון והילה כהן מייד אחרי החופה. הילה ודורון שירתו יחדיו באותה יחידה בצה״ל, והשתחררו לפני שבועות מיספר. הילה הופיעה לטכס־כלולותיה כשהיא לבושה שימלת־כלה צחורה ופשוטה ביופייה.

הבנקאי שלמה כהן, אבי החתן דורון, מנהל בנק לאומי בטבריה, מלווה את אשתו (מימין) ואת אם־הכלה, תלמה אלעזר.

חתונה שנייה מייד אחרי שהסתיים הטכס, שבו השתתפו כימעט כל גדולי המדינה, ערכו חבריהם של הילה ודורון טכס פרטי משלהם. תחת שימשייה גדולה שהוצבה במרכז האולם, קראו מפקד היחידה ויצחק ג׳יבלי (ג׳יבלי הקטן) נוסח פרטי, שבו הוקראה כתובה מצחיקה וגסה. במעמד זה הגיש ג׳יבלי (משמאל) שי לחתן, שוט שאותו הביא מסינגפור. בתמונה נראה הזוג כשהם אוחזים בשימשייה (מימין), כשדדו עצמו ואשתו תלמה (באמצע), צוחקים באושר.

„חתונה זה מיבצע צבאי פשוט מאד. לוקחים שטיח אדום, במה ותיזמורת, מציבים שולחנות מסביב עם משקאות, מתדרכים את המלצרים — והמיבצע הושלם.״ כך הסביר מי שהיה הרמטכ״ל של צה״ל, דויד („דדו״) אלעזר, את מיבצע חתונת בתו הבכירה הילה.

אבל מיבצע החתונה של הילה, צעירה יפהפיה, שחורת־שיער ודקת־גיזרה בת 20, עם דורון כהן בן ה־21, היה מורכב בהרבה מכפי שתיאר אותו דדו.

היה ברור כי דדו עורך בחתונה מיבחן, שתוצאותיו יהיו גורליות. את המיבחן הוא ערך לידידיו, לאישי השילטון, לצמרת צה״ל, לשרים ולחברי־הכנסת. האם הם יבואו לשימחתו ? האם יפגינו הזדהות עם ידיד, חבר־לנשק, מפקד ופקוד־לשעבר, אשר ועדת־אגרנט הטילה עליו את האחריות למחדל ? לגבי דדו ורעייתו תלמה, היה המיבחן חשוב ומורט־עצבים.

בתחילה היה זרם האורחים דק, ומפחיד בדילדולו. לפתע, מחיאות־כפיים של התיירים הרבים שהצטופפו בלובי של מלון אכדיה בהרצליה, שם נערכה החתונה, העידו כי אישיות מוכרת מתקרבת. היתה זו גולדה מאיר, שהתנשקה עם דדו ארוכות.

גולדה כאילו נתנה את האות, ומייד אחריה הופיעו השרים שימעון פרס, יגאל אלון, חיים צדוק, חיים בר־לב, יהושע רבינוביץ, אברהם עופר, גד יעקובי ונתן פלד. ראש־הממשלה יצחק רבין, והרמטכ״ל רב־אלוף מרדכי גור, זכו אף הם למחיאות־הכפיים של התיירים האמריקאיים.

מפקד חיל־האוויר לשעבר, האלוף מוטי הוד, עם אל״מ מחיל־האוויר, שלמה להט. מי שהיה מפקד חיל־הים וכיום מנכ״ל קצא״א, אלוף אברהם (צ׳יטה״) בוצר, עם מחותנו של הברון רוטשילד, מי שהיה אף הוא מפקד חיל־הים, מרדכי („מוקה״) לימון.

אלוף פיקוד הדרום אברהם („בעל הכזמתה״) אדם, אלוף פיקוד־המרכז יונה אפרת, ראש אג״ם הרצל שפיר, ראש אג״א ברוך לוי, האלוף מרדכי גזית והאלוף שמואל („גורודיש״) גונן, התייצבו אף הם.

יחד איתם עמדו בתור, כדי ללחוץ את ידיהם של תלמה ודדו ולהתנשק איתם, הרמטכ״לים לשעבר צבי („צ׳רה״) צור ומרדכי („מוטקה״) מקלף, האלופים־לשעבר מאיר עמית, כיום מנכ״ל כור, יוסף („יוסקה״) גבע, כיום מנכ״ל השופרסל, משה כרמל, כיום חבר־כנסת ואלעד פלד, כיום מנכ״ל מישרד־החינוך.

איתם היו גם אל״מ יששכר („איסקה״) שדמי, תת־האלופים אפריים פורן, טולקה ארד, יצחק ליאור, אריה שלו, שמואל ינאי ואפילו הרס״ר־מילואים המפורסם ויקטור.

את הטכס ניהלו שלושה: הרב הצבאי הראשי לצה״ל הרב תת־אלוף מרדכי פירון, ידידו של דדו וגיבור יחידת ה־101 יצחק ג׳יבלי (ג׳יבלי הקטן), ונהגו של דדו מזה 17 שנה, שהפך בן־מישפחה, נעים.

„אני לא יודעת למה כל הרעש,״ אמרה הילה. „לא נותנים להתחתן בשקט.״ אבל גם היא הבינה עד־כמה החתונה הזו חשובה לאבא שלה.

גולדה

היתה בין ראשוני המברכות, התחבקה והת־נשקה ארוכות עם דדו ואשתו, תלמה. התיירים האמריקאיים של מלון **אכדיה**, קבלו אותה במחיאות־כפיים סוערות.

מוטה

הרמטכ״ל מוטה גור בא בליווי בתו היפהפייה רותי, בת ה־15 (מימין), לשימחת הרמטכ״ל־לש־עבר, דדו. מוטה השתהה לשיחה ארוכה עם דדו, בפתח האולם.

גורודיש

אלוף שמואל („גורודיש״) גונן הופיע ללא מדים, והתקבל על־ידי דדו בהערה: „טוב שאנחנו נפגשים גם בחתונות.״ גונן בא להפגין בחתונת הבת.

שלו

תת־אלוף אריה שלו, אשר הותקף חריפות על־ידי וע־דת אגרנט והודח מתפקידו במודיעין, הופיע אף הוא ללא מדים, למרות שהוא עדיין משרת בצה״ל, והתקבל בחמימות.

חוגגים

אל״מ (מיל.) יששכר („איסקה״) שדמי, מי שנפצע קשה במילחמה האחרונה, והציירת ג׳ני קלי, חוגגים בעת חתונתה של הילה.

סנדביץ פרדי

בעלת המועדונים פרדריקה סגל מתנשקת עם דדו, כאשר ידיד משותף מצטרף לנשיקה ויוצר את סנד־ביץ־פרדריקה. פרדריקה ובעלה דב, שהם ידידים ותיקים של דדו ייצגו את הבוהמה.

רבין והצעירים

ראש־הממשלה יצחק רבין, שאיחר וביגללו הת־עכבה החופה, ניהל שיחה ארוכה עם הילה אלעזר, כשמהצד צופים החתן דורון כהן ומנכ״ל מישרד ראש־הממשלה, עמוס ערן משמאל.

שרים וגנרלים

מימין: אלוף פיקוד־המרכז יונה אפרת, ובתמונה משמאל ראש אג״ם ומי שהיה סגנו של דדו בגייסות־השיריון, האלוף הרצל שפיר. בתמונה באמצע: יהגשע רבינוביץ וח״כ משה ורטמן.

o.b.

הטמפון הקטן שכבש את העולם

(1,400,000,000 טמפוני .o.b נמכרו בשנה שעברה ב־106 ארצות)

היי חופשיה עם או־בה

טמפון .o.b הטמפון הקטן, הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משוחררת וחופשית. תוכלי ללבוש מכנסיים קצרים והדוקים או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

כושר ספיגה הטוב בעולם תבטיח אטימה מוחלטת

לטמפון .o.b העשוי צמר גפן כבוש כושר ספיגה שאין לאף טמפון. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, טמפון .o.b מתרחב עם הספיגה ולכן, ככל שהוא סופג יותר כן הוא סוגר טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תזוזה או דליפה. (טבלי טמפון בכוס מים ותיווכחי בכושר הספיגה המצויין שלו).

טמפון .o.b חוסך יום במחזור ומונע ריח רע

טמפון .o.b סופג את הדם מיד עם צאתו מן הרחם לכן, הוא חוסך לך יום במחזור החודשי כיוון שבאופן טבעי, עושה הדם את דרכו החוצה במשך 24 שעות. האטימה המוחלטת של הטמפון .o.b מונעת היווצרות ריח רע הנגרם כתוצאה ממגע הסד עם האויר.

טמפון .o.b נוח ביותר לשתוש

טמפון .o.b קטן משפתון ולכן קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון .o.b נכנס לתוך גופך בקלות תוך שניות בעזרת אצבע — הנשארת נקיה! ללא, כל אביזרי־עזר שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

הכנסה נכונה הכנסה לא נכונה לא מספיק עמוק.

טמפון .o.b מתאים למבנה האנטומי הפנימי

טמפון .o.b תוכנן ופותח ע״י צוות גיניקולוגים מומחים, כך שיכנס עמוק לתוך הנרתיק לאיזור בו אין עצבים רגישים הגורמים לכאב, או אי נוחות.

.o.b מיני־לבתולות ולנערות צעירות

החידוש הבלעדי האחרון של .o.b הוא טמפון מיני המיועד לבתולות ולנערות צעירות. עם .o.b מיני אין כל חשש לפגיעה בקרום הבתולים, כיוון שהוא כה קטן ונכנס בדיוק לפתח בקרום דרכו עובר הדם.
(במקרה של כאב קל בשמוש הראשון, יש לדחות השמוש ב־3—4 חודשים).

.o.b ב־3 דרגות ספיגה

נורמל — למרבית הנשים.
מיני — לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט — בעיקר בימים האחרונים של המחזור אצל נשים המשתמשות בגלולה למניעת הריון.
אקסטרה — לנשים עם דימום רב בעיקר ביומיים הראשונים של המחזור.

(המשך מעמוד 33)

„איזו ברירה יש לך? הרופא ייאלץ לספר לה שיש לה עוד שלוש שנים לחיות. איך היא תקבל את זה? איך היא תחזיק מעמד?"

„היא רק בת 29!"

הוא ישב על הספה וטמן את ראשו בין ידיו. לבסוף נשא את ראשו והביט בי. „הייתי יכול להחזיק מעמד, אילו הייתי יודע שבסוף תהי שוב איתי."

„למה אתה מתכוון?" שאלתי בבהלה.

„אני יכול לעשות את זה, אם תבטיחי לי שתחזרי אלי — אחרי שהכל יעבור."

„אבל אתה הרי יודע שאני עומדת להתחתן עם קארלוס!"

„אז מה? תתחתני איתו, אם את רוצה, אבל תבטיחי לי שתחזרי אלי."

ככל שהוסיף להרהר בכך, כן קסם לו הרעיון יותר ויותר. פניו איבדו את ה־חיוורון המיפלצתי, והוא דיבר בהיגיון. הוא יתחתן עם קיי, הוא ישמור עליה ויטפל בה, כך שלא תגלה לעולם את האמת — בתנאי שיהיה לו משהו שיוכל לבטוח בו. מעין „אור בקצה המינהרה." הוא לא יהיה לבד. אני אחכה לו. אוכל להתגרש מקארלוס, ולהתחתן איתו שוב. „עד אז הוא ממילא יימאס עליך!" אמר.

נלחמנו במשך שעות. נסתבר לי שהגיע אל קץ כוחותיו. גם אם אעזור לו, עומדות בפניו שלוש שנים נוראות. למעלה מ־1000 ימים של יסורים, דראמה מתמדת, משברים, אובדן־תיקוות, קללה. חשתי שאין לי הזכות להתחיל בחיי־אושר חדשים עם קארלוס, ולהותיר מאחרי את רקס חסר־ישע, ללא תמיכה.

על כן שיקרתי, ונשבעתי לו לחזור, אחרי שהכל ייגמר.

השעות חלפו. הגיע זמנו ללכת לתי־אטרון. הוא קם, לבש את מעילו, ניגש לחלון, הביט שעה ארוכה בסנטראל פארק. מבלי לפנות לאחור אמר: „אם אי־פעם תשני את דעתך, אל תספרי לי!"

„את משקרת לכולם!"

אחרי שאספתי את הניירות הדרו־שים, טסתי למכסיקו והגשתי בקשה לגט. רקס נשא את קיי. בהתאם להבטחתו, הוא שמר עליה, לבל תיוודע לה האמת. בעיני העולם הם ניראו כזוג מאושר, שנהנה מתהילתו ומהצלחתו, ושניהל חיים משוגעים נוסח חוג־הסילון — כל עוד איפשר זאת מצב בריאותה של קיי.

אך מדי־שבוע, בכל מקום שבו הייתי, המתין לי לפחות מיכתב אחד מרקס, ובו סיפור של כאב וייאוש. הגרועות מכל היו שיחות־הטלפון. קול מעבר לאוקיינוס היה מודיע שיש שיחה מ„מיסטר מאנסו" (זה היה שם המשרת שלו), ואחריו באו 10 או 15 דקות של ייאוש גובר. לעיתים נשבר קולו, ולא ידעתי אם הוא נמצא עוד על הקו או לא.

באחד הימים, כשהייתי בביתנו שב־פורטופינו, בעת היעדרו של קארלוס, בא נואל קווארד לבקר אצלי. באותו יום בדיוק הגיע מרקס מיכתב שובר־לב במיוחד. הייתי הרוסה. נואל הבחין בכך וביקש לדעת מה קרה. לפתע התפרץ אצלי הכל. איזו הקלה! סיפרתי לו את כל הסיפור — מחלתה של קיי, ה„שליחות" של רקס, ה„שבועה" שלי.

הוא הקשיב בדומיה, ואז פרצה הסערה. „השתגעת לגמרי?!" צרח, „מה את חושבת שאת — פלורנס נייטינגייל? את באמת חושבת לחזור אל רקס?"

„מובן שלא!" התייפחתי.

„אז מה, את עושה, לעזאזל? את מש־קרת לרקס, ואת משקרת לקארלוס!"

„לא שיקרתי לקארלוס. רק לא סיפרתי לו."

„ולמה לא?"

„לא יכולתי לספר לו, כי הוא היה חושב שאני מנצלת אותו. הוא גאה מאד. אין לי דם לספר לו. אחר־כך, כשהכל יעבור, אספר. אז יבין מדוע היה עלי לשמור על הסוד הזה. אם אספר לו את זה עכשיו, הוא פשוט יארוז את המיזוודות ויעזוב אותי. אני מוכרחה לסתום את הפה."

„זה בדיוק כמו לשקר," אמר נואל.

„אז מה היית אתה עושה במצב נורא כזה?"

„מצב נורא? אני מחרבן על זה! לעולם לא הייתי נכנס למצב מגוחך כזה! איזו מלודראמה עלובה!"

„לוקמיה אינה מלודראמה. אתה מחבב את קיי, לא? אגיד לך בגלוי, אני לא. אבל העובדה שהיא עומדת למות תוך שנה, מוציאה את הרוח מהמיפרשים שלי."

„זה לא עניינך."

„אלא של מי?"

„שרקס יאכל בעצמו את המרק שלו. את נהנית מהתפקיד שלך באופרה־בגרוש הזאת?"

„אלוהים!" צעקתי. „ליהנות? אני שו־כבת ערה כל לילה! חשבתי שאתה יכול לעזור לי!"

„העזרה היחידה שאת יכולה לקבל ממני זו מנה הגונה של מכות. מה תעשי כשקיי תמות? חשבת על זה?"

„אני חושבת על זה יום־יום. אני מר־גישה כמו מישהי שיושבת ברכבת שדוהרת בלילה במהירות יותר ויותר גדולה, ושאי־אפשר לעצור אותה."

נואל שתק. הבטנו לתוך הלילה. ואז אמר בעדינות: „את יודעת שאת יושבת על חבית של אבק־שריפה? מה עם כל המיכתבים האלה? הרי את יודעת איזה מין רשלן הוא רקס. נניח שקיי תמצא את אחד המיכתבים ותקרא אותו. זה יעלה לכם ביוקר! כמה זמן אפשר להמשיך ככה? כמה זמן תסמכי על המזל?"

הוא קם, והלך לישון. לפתע שמעתי את צעדיו, והוא חזר אל המירפסת. „עוד לא אמרת לי מה תעשי כשקיי תמות," אמר בקול רך.

„אתן לזמן לעבור, ואז אכתוב לרקס מיכתב, המיכתב האחרון."

„נו, טוב," אמר. „הייתי רוצה לקבל העתק מהמיכתב הזה."

„טוב שלא סיפרת!"

קיי חיתה שלוש שנים נוספות, ומתה בבית־חולים לונדוני (ב־1959). רקס עזב את העיר זמן קצר אחרי ה־הלוויה. עברו עליו יסורים כה נוראים, בייחוד בשבועות האחרונים, עד שהיה לגמרי שבור ורצוץ, כפי שכתב לי.

נתתי ל„זמן" לעבור, ואז אילצתי את עצמי לכתוב את המיכתב, ללכת לתיבת־המיכתבים, ולזרוק אותו פנימה.

האשה ה־5 רקס הריסון עם אשתו החמישית, אליזבט, כפי שצולמו לא־מכבר. רקס, שהכיר את ליל פאלמר כשהיה בן 31, ושהיה בן 51 כאשר נפטרה אשתו קיי קנדאל, מסרטן הדם, הוא כעת בן 67.

מובן שלא קיבלתי תשובה עליו. כעבור שנה, בעת טיול ארוך בהרים, סיפרתי לקארלוס הכל. „טוב שלא סיפרת לי על כך בזמנו," אמר בשלווה.

●

עם פירסום פרק זה בארצות־הברית, הסתייג ממנו רקס האריסון בחריפות. „זה חסר־טעם לחלוטין. ממש לא־מובן. זה לא מתאים לעובדות."

ואילו לילי פאלמר ביקשה להודיע, שתיאורה הולם את האמת בדיוק, וכי ברשותה מיכתבים של רקס האריסון, ה־מוכיחים זאת. יש מיסמכים.

* האחות הרחמיה הראשונה, שטיפלה בפצועים במילחמת קרים, ואשר גרמה ל־מהפכה בטיפול בפצועי־מילחמה.

מיכתבים לציפי

הערצה הדדית

„תמיד התלהבתי מהמדור שלך, אבל לא העזתי,” אמרה לעצמה ולי (1/90), לקחה נשימה עמוקה ועט ופתחה בווידוי. „נדמה לי שמה שהייתי רוצה כידיד לחיים הוא משהו ערטילאי, חלומי, שקיים רק בדימיוני. האנשים שפגשתי פשוט לא מילאו אותי ולא גרמו לי כלום...”

היא רווקה, כמעט בת 26, גבוהה, שכל ההורים הרואים אותה טוענים שהלוואי על הבן שלהם בחורה כמוה... אבל הבן אף פעם לא מתאים. מה שיתאים לה, לדעתה, זה אחד „גבוה, מרשים, אקדמאי, מאד מתקדם בדיעותיו, פתוח וחופשי במחשבותיו, שיהיה בעל קסם אישי ויוכל להוות אובייקט להערצה. כדי שנוכל להעריץ איש את רעהו.”

חשבתי שגבר ואשה יכולים לעשות קצת יותר מלהעריץ זה את זה, אולי טעיתי.

* * *

אלרגיה לטיפשים

תמיד התפלאתי למה כל החיילים הם בודדים והחיילות אף פעם לא. בא מיכתבה של (3/90) ופיענח את התעלומה.

„לא השיעמום ולא העדר המחזרים הוא שהניע אותי לכתוב אלייך. להיפך. אני משרתת ביחידה, שכדי לא לגלות סודות צבאיים אומר רק שעל כל חיילת המשרתת בה מצוייה פלוגה שלימה של חיילים. גם עיסוקי הרבים במיסגרת פעילותי אינם משאירים לי הרבה פנאי להתכתבויות. ובכל זאת, קיימת איזו מועקה המתפשת פורקן. משהו שיצבע קצת ורוד את כל החאקי שמסביב.

היא בת 19, שסיימה לא־מכבר רומן עם חבר קבוע, בוגרת־תיכון המתכוונת ללמוד באקדמיה למוסיקה. „אני לא רוצה להישמע סנובית,” היא מסבירה לי, „אבל יש לי דרישות. הגורל או התורשה העניקו לי מנת־מישכל גבוהה. כתוצאה מ־כך אני פשוט אלרגית לטיפשים, בורים וציניקאים, שהציניות משמשת להם כסות לריקנות. אני מבקשת להתכתב עם מישהו שבמיכתביו יוכל להעניק לי תחושת שלימות, התפעלות ורטט. מישהו שלמקרא השורה הראשונה במיכתבו אחוש שהוא עומד לפתוח בפני אופקים חדשים.”

על מנת למנוע אי־הבנות היא מזהירה שאינה מתכוונת לענות לכל מי שיפנה אליה. „אני פשוט כנה מדי מכדי להשתמש בתירוצים ורגישה מכדי להטיח דברים כהווייתם בפנים. לכן, מוטב שמי שאינו עונה על הקריטריונים הנדרשים יחסוך מעצמו את עוגמת־הנפש.”

* * *

מיכתב פרס

סיפורה של גרושה

„הרבה מחקרים ומאמרים התפרסמו בשנים האחרונות בעיתונות הישראלית, על מעמדה המייוחד של הגרושה בחברה הישראלית, וגם העולם הזה עסק בכך לא מעט. אבל כל מה שהתפרסם, לא היה בו כדי לשנות את התדמית. לפיכך, נדמה לי שהפירסומים הזיקו יותר מאשר הועילו. הם נתנו לגיטימציה לעובדה־כביכול שגרושה היא בדרך־כלל ,טרף קל', המחפשת רק להשביע את רעבונה המיני, המוכנת לא להיות בררנית כדי לצאת מבדידותה, ולהתגבר על אכזבתה מחיי־הנישואין שלה שנכשלו.

„אם בתקופת נישואי היו לי לא מעט מחזרים, כמה מהם ידידיו הטובים של בעלי, שניסו לפתותני תוך חיזורים רומנטיים והעמדת פני מאוהבים, הרי מרגע שגירושי קיבלו את הגושפנקא של הרבנות, אפילו הם חדלו להסוות את כוונותיהם במה שנראה להם כמישחקים מיותרים.”

נאומה של (7/90), גרושה טרייה, בת 37, אם לשניים. „דווקא גרושה, שנפשה פצועה והיא עייפה ממאבקים ומילחמות, זקוקה למנה כפולה של יחס והתחשבות. הרצון להתחיל בחיים חדשים אינו אומר שאלה חייבים להיות חיים אחרים. התנפצות הציפיות והאשליות שניתלו בגבר אחד, אינה אומרת שצריך להתייאש מלחפש אותן אצל אחר. איני רוצה שהאחר הזה יפצה אותי על שנות האכזבה והתיסכול, ואיני מצפה מצידו גם להשתתפות בצער או לרחמים. כל מה שאני מקווה שהוא יקבל אותי כפי שאני, תוך התעלמות ממיטען־העבר שלי, לידידות־אמת עמוקה ולא רק לקפיצות־חטופות או ביקורי־נימוסין.”

את עצמה היא מגדירה כ„רגישה מאד, חשדנית ועם זאת נאיבית למדי.” את הבא־אחריו שלה, היא מעדיפה מבוסס ובעל־אמצעים, „משום שניסיון העבר שלי הוכיח שבחברתנו, העדר־אמצעים הוא המיכשול הראשון בדרך אל האושר.”

* * *

מיכתב־פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי, מתנת חברת תכשירי־היופי הדס: חבילת מוצרי איפור ויופי בשווי של 200 ל״י. הפרסים ישלחו לזוכים בדואר.

עזר כנגדו

כמעט בן 24, אבל עם עבר כמו של בן 30 פלוס, הוא (2/90). הביוגראפיה האישית שלו אופיינית: צבא, מילחמה, פציעות, חו״ל. מה שחסר זה הצד הנגדי. הוא 183 ס״מ גובה, שעובד די קשה אבל יש לו זמן גם לכל השאר. הוא לא יודע בדיוק מה הוא מחפש, אבל רצוי שהיא תהיה יפה ובטח לא שמנה וכמובן נחמדה.

מה יהיה, אני שואלת, על הלא־יפות, הלא־נחמדות, והשמנות?! האם להן לא יימצא גואל ומושיע

* * *

ברוך המזווג זיווגים!

אם (4/90) לא ציין את המילים ב״ה בראש מיכתבו, הרי זה כנראה רק מחמת השיכחה. וכדי שתבינו במה דברים אמורים, הנה הוא ככתבו־וכלשונו. „רוב קוראות העולם הזה הן, לא עלינו, כופרות, הוללות, חומרניות ובזות למסורת ישראל 'הפרימיטיבית', רחמנא־ליצלן. אך הצרה היא שרוב בנות־ישראל המאמינות והצנועות, אינן קוראות את העולם הזה וגם זה חיסרון לא מבוטל (לצרות־אופק, שמרנות פוליטית ועוד).”

אחרי ששפך עליכן את קיתון־הרותחין שלו, יש לו עוד העוז לבקש: „אם בכל־זאת נזדמנה למדור זה עינה (לא בישא) של עלמת־חמד, „המחזיקה בזה וגם מזה לא מניחה ידה” הרי היא מוזמנת לכתוב אלי, ואולי בעזרת־השם ייצא מזה גם דבר רציני יותר. את תיאורי ודאי כבר דליתן מדרישותי. אוסיף רק זאת: כ״ד שנות חתירה לאהבת האדם והטבע, שלימות פנימית, טוהר־מידות, ומעל לכל — יראת־השם.”

אותי, לפחות, הוא לא יאשים שאני בודקת בציציות.

* * *

חסד של אמת

לא חסיד אבל מבני־ברק הוא (5/90), המחפש „נערה רומנטית, בעלת יופי פנימי וחיצוני ורמה אינטלקטואלית גבוהה המשולבת בפשטות, האוהבת טיולים, ים ושמש והמתגוררת בחיפה, רמת־גן או ת״א.

הוא סטודנט בן 23, בגובה 175 ס״מ, המעיד על עצמו שהוא „עם מבט נערי תמים וביישן מאד.” את המוטו שלו הוא מצטט מאחר: „אעבור אך פעם יחידה בדרך זו, ולכן כל חסד אשר אוכל לגמול או כל מעשה־אדיבות אשר אוכל לגלותו ליצור־אנוש, הבה אעשהו עתה. אל לי לדחותו או להזניחו, כי לא אעבור בדרך זו שנית.”

אם את מסכימה איתו, ספרי לו.

* * *

בצער מיוחד.

מגיע לי. ביקשתי מאלה שמיכתביהם פורסמו במדור זה לשתף אותי ואתכם בחוויותיהם, ולגלות לי מה עלה בגורלם אחרי הפירסום, וזה מה שקיבלתי.

„ברצוני לספר לך בצער מייוחד, שלא עלה בידי לפתור את בעייתי ולמצוא בת־זוג דרך מדורך,” כותב לי (6/90), כאילו התחייבתי באיזה מקום לספק כלות או חתנים למישהו. „מתוך שני המיכתבים שקיבלתי, אחת מהן הודיעה לי שבינתיים מצאה מישהו אחר, ואילו האחרת לא ענתה לשני המיכתבים ששיגרתי לה. וכך נשארתי בדיוק באותו מצב שבו הייתי לפני שכתבתי אלייך.” טוב שהוא לא דורש ממני את הכסף חזרה. מה שהוא כן מבקש זה לתת לו שאנס נוסף. וכיוון שהדברים הטובים בחיים הם בחינם, אז מי אני שאמנע זאת ממנו?

הוא סטודנט נאה ורציני שכל מבוקשו הוא „רק נערה נאה וחיננית היודעת לעודד ושהיא־עצמה לא מתאכזבת מהר. והעיקר שלא יהיו לה הרבה דרישות, כמוני. תמורת זאת מובטח לה הכל.”

* * *

הדרכה חינם

הזדמנות נדירה לאלה המתכוננות לבחינות־הבגרות. (8/90) מוכן לסייע להן להתכונן לבחינות. בהתחשב במחירים שדורשים היום המורים הפרטיים, לא הייתי מזלזלת בהצעה שכזו.

הוא מדריך־נוער בן 24 מתל־אביב, שבשעות־הפנאי שלו לומד, משחק שח־מת, מאזין לקול־השלום של אייבי נתן וקורא מאמרים „רציניים.” הוא היה מעדיף שיתקשרו עימו צעירות שעדיין לא התגייסו לצה״ל, אבל שיהיו כבר משכילות, לא־שיגרתיות ו„אפילו בוהמיות קצת.”

* * *

נערת השבוע

אם זה היה תלוי בי, אני הייתי בוחרת בעידית רון בת ה־17 וחצי מרמת־השרון כצברית 75'. עידית, תלמידת הכיתה השמינית בתיכון, היא לא רק'אחד הדברים היפים ביותר שצמחו בשנתונים הנכנסים עכשיו למחזור. היא צברית גזעית, מה־

עידית רון
שפאגאט באוויר

סוג שאפשר היה למצוא פעם רק בפלמ״ח.

נוסף ליופיה ולגופה חבנוי לתלפיות, יש בה גם גמישות ושובבות? נערים מצודדת. עידית, היא כוכבת נבחרת ההתעמלות האמנותית של בנות הפועל. אם תשמעו פעם שהלהקה הזאת מופיעה באיזה מקום, אל תחמיצו. נסו אז להתגנב אל מאחורי־הקלעים. תרגילי החימום וההכנה שמבצעת עידית, כמו ה„שפאגאט באוויר” שהיא עושה בתמונה, הם מרהיבים לא פחות מאשר הופעתה על הבמה. תשמעו לי, לנערה הזאת, צפוי עוד עתיד גדול.

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפנות לכתובת: **מיכתבים לציפי**, ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את הכתובת הנ״ל ואילו על־גבי המעטפה הפנימית, מבויילת בבול של 35 אגורות, יש לרשום אך־ורק את מיספרו הסידורי של המכותב.

הדס
תכשירי יופי ואיפור
adas

רחל מרחלת על כל העולם

וטו במישפחת בן־גוריון

מעשה בבחור צעיר, בן לאחת המישפחות המכובדות ביותר בארץ, אם לא ה־מכובדת שבהן — מישפחת **בן־גוריון.**

שם הצעיר **אלון בן־גוריון**, נכדו של הזקן, ובנו של **עמוס בן־גוריון**, מי ש־היה מפכ״ל מישטרת ישראל.

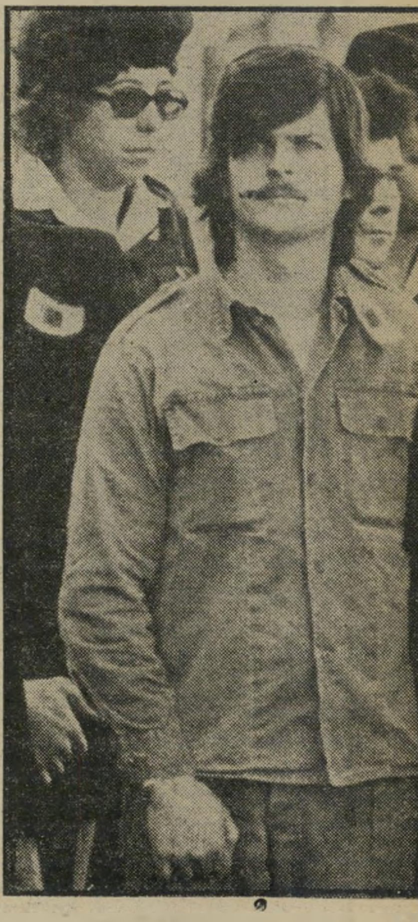

אלון בן־גוריון
ילד צייתן

ובכן, אלון בן־גוריון, שהוא בחור נאה וקצין בצה״ל, נפצע במילחמת יום־הכיפורים כשהג׳יפ שבו נהג, התהפך. הוא אושפז למיספר חודשים בבית־החולים, ושם סעדה אותו אחות חיננית בשם **צביה ריבה** או, כפי שהיא מכונה בשמה הלועזי **סילביה**.

בין האחות והפצוע החלו נרקמים יחסים שהיו מעל ומעבר ליחסים הרגילים שבין אחות לפצוע. סילביה בילתה ליד מיטתו של אלון גם מחוץ לשעות המישמרת שלה, וגם כאשר תפקידה לא הצריך זאת. בקיצור, כל אחד בבית־החולים וגם מחוצה־לו ידע כבר כי בין נכדו של בן־גוריון לבין האחות פורחת אהבה.

כל אחד — פרט למישפחתו של עמוס בן־גוריון. הוא ואשתו **מרי** המשיכו לטעון בעקשנות כי יחסיו של אלון עם האחות אינם אלא בגדר יחסים רגילים הצומחים על רקע בית־החולים, ותו־לא.

אלא שאלון החלים, והמשיך להתראות עם סילביה גם מחוץ לכותלי בית־החולים. והוא התראה איתה בקביעות כזו, שהשניים החליטו לעבור להתגורר יחד. אלא שמישפחת בן־גוריון התנגדה. הצעירה, אחות בבית־לווינשטיין שברעננה, לא היתה מכובדת למדי בשביל בן למישפחה כה מיוחסת. בעברה של הצעירה נרשמו כבר נישואין בני פחות משנה לצעיר מרעננה, ומישפחת בן־גוריון לא רצתה שאלון יסתובב כל־כך צמוד עם גרושה.

מה שהמישפחה לא ידעה, הוא כי ה־שניים החליטו להינשא.

כשנודע הדבר לבן־גוריון האב הוא הפעיל על בנו לחץ, והלה קם ונפרד מסילביה, אך לא לזמן רב. למרות שבתקופת הפרידה יצא עם בחורות אחרות, חזר אלון כעבור תקופה קצרה אל סילביה שלו. אך הסתבר כי הלחץ המישפחתי המרוכז חזק ממנו.

לפני למעלה מחודש נפרד אלון מסילביה שוב והפעם, ככל הנראה, הפרידה היא סופית. האחות הצעירה עדיין עובדת בבית לווינשטיין אך בקרוב תארוז את מיזוודותיה. היא נוסעת לחו״ל להירגע מסיפור־אהבתה העצוב, ומאכזבתה מבן־הטיפוחים המיוחס.

מה אגיד לכם, ממש ילד טוב בן־גוריון.

ד״ש קרה מאמסטרדם

כבר הרבה זמן שלא שמענו מהם, מה־שחקנית **יעל אביב** ובעלה, עורך־הדין **צחי שני**. ונא לא לשכוח לשים מאחרי המיקצועות שלהם את המילה „לשעבר.״

מאז שהם יצאו את הארץ, לפני כ־שנתיים, הם עברו די הרבה, ולא זה ה־מקום לפרט. הם גם נהיו לנו פתאום היי־פים עוד יותר היפיים מג׳רי **רובין**. מילא, שיהיה להם לבריאות. חוץ מזה הם מצ־פים, במזל טוב ובשעה טובה, להולדת הצאצא הראשון שלהם.

יעל גילתה לפני מיספר שבועות כי היא שרויה בחודש הראשון להריונה, ומי שמכיר את יעל, שגמרה כבר מזמן להיות ילדה, יודע שילד זה מה שהיא רצתה בחיים יותר מכל דבר אחר.

ובכן, יעל וצחי מתגוררים כעת באמ־סטרדם, ומתפרנסים מכל הבא ליד. יחד איתם נמצאת גם אחותה של יעל, הציירת **אריאלה וידזר**. מספרים לי שהנ״ל, מרוב שטוב לה, העלתה על גופה כמה קילוגרמים מייותרים, והיא נראית עכשיו כמו הולנדית אמיתית — מבחינת המיש־קל, אני מתכוונת.

גם מיודענו, השחקן לעת־מצוא **אבי אביבי**, נמצא כעת באמסטרדם, והשמו־עות אומרות שמצבו הכלכלי של הנ״ל, ושמתגוררים בעיר־התעלות, מוצק עד־

בניגוד לישראלים אחרים שאני מכירה כדי־כך שהוא הירשה לעצמו לשלוח ל־**אן טוכמאייר** ולבעלה **ז׳אק קתמור**, ולידידתו־שלו **דולי סיסו**, הנמצאים ב־ניו־יורק, כרטיסי־טיסה. הם עומדים להצ־טרף אליו בקרוב באמסטרדם, שלא יהיה לו משעמם.

ויש גם ישראלים נוספים באמסטרדם. לאלה אין ממש מה לאכול, והם מתלבשים על כל ישראלי שבא מן הארץ, ומבקשים ממנו הלוואה. הם סובלים מהקור, כי הם רגילים לשמש של תל־אביב, אינם דוברים

יעל וצחי שני
זוג עם עתיד

את השפה כי הולנדית היא שפה קשה, והם לא עובדים, כי אין להם רישיון־עבודה.

אבל הם נשארים שם, כי בארץ רע, כידוע, ובכלל זו די בושה לנסוע לכבוש את העולם, להיתקע באמסטרדם ולחזור אחרי כמה חודשים הביתה. צריך להיות בחוץ איזה שנה־שנתיים, ולחזור עם קרדיט של איש העולם הגדול כדי לעשות קאריירה. כך, לפחות, נדמה להם.

מעיל־הפרווה של ברכה׳לה

באמת, **ברכה שוורץ**, שתתיי לי בריאה! מה הייתי עושה בלעדייך, אני לא יודעת. אחרי ש**פנינה רוזנבלום־גולן** נסעה, לא נותרו בארץ הזאת נערות־זוהר אמיתיות, הרפתקניות־מלידה מה־סטייל שלך, אני מתכוונת. והנה, איך שפנינה נסעה ללונדון, את הגעת משם בחזרה. איזה מזל!

רק לפני שבועות אחדים סיפרתי לקוראי את עלילותייך. סיפרתי להם שאת נוסעת לאמסטרדם על חשבון מעריץ אלמוני, וכולם נדו בראשם ואמרו: „נו, באמת, חסר באמסטרדם חתיכות, שהבנאדם צריך לקחת דווקא חתיכה מישראל?״ אבל עובדה. את נסעת. כל הכבוד. בחיי. ולא רק נסעת, אלא הרשית לעצמך, בימים אלה של הידוק־חגורה וחנק כלכלי, לנסוע לימים ספורים בילבד, ובימים הספורים האלה הספקת להפוך את אמסטרדם על פיה.

אמנם, אני לא יודעת מה קרה לממנן המסתורי של הנסיעה שלך, אבל לעומת זאת יש לי דרישת־שלום בשבילך מה־גרפיקאי הישראלי־לשעבר, **קרול**, המת־גורר באמסטרדם. ההוא שסיפרת לו שקר לך נורא ושהדרך האפשרית היחידה לחמם אותך היא לתת לך את מעיל־הפרווה שלו, ששווה, בינינו, כסף רב.

אז מרוב התרגשות את שכחת להחזיר לו את המעיל. וזה לא יפה, כי את הרי חזרת אל השמש והוא נשאר בשלג שתקף בימים אלה את העיר הקרה. אני בטוחה שלא תתקשי כלל למצוא חבר שיעזור לך להגיע שוב לאמסטרדם, ושתצליחי איכשהו להחזיר את המעיל.

אחרי הכל, מי צריך מעיל־פרווה בארץ חמה כמו שלנו? ובינינו, את בטח מכירה כל מיני כאלה שיתנו לך מעיל כזה אפילו במתנה, לא בהשאלה.

ברכה שוורץ
שכחנית גדולה

השיטה החדשה

יקיר גרשון הוא צלם־אמן. הוא גם מארגן־מסיבות אמן. וכשאדם הוא כל־כך אמן, הוא לא יכול לגור אלא בכפר־האמנים עין־הוד.

ואם עוברים לגור בעין־הוד, צריך לחגוג זאת בצילום הגון ובמסיבה הגונה עוד יותר. לגבי הצילום לא היו לגרשון, ול־אשתו **עדית**, שום בעיות. הוא פשוט לקח

יקיר ועדית גרשון
מישפחה מעשית

אותה ואת שתי בנותיהם, הציב מולן מצ־למה על כן־צילום, רץ מהר להצטרף אל מישפחתו והוציא תמונה אמנותית נהדרת של ארבעתם ביחד.

לגבי המסיבה, היתה בעייה קצת יותר מסובכת. הם ידעו שצריך להזמין את ידי־דיהם מחיפה ומכל רחבי הארץ. הם ידעו גם כי להשקות ולהאכיל ידידים אלה, ובעי־קר להשקות אותם, זה עניין של אלפים רבים של לירות, שבהן אפשר היה להוסיף לפחות עוד חדר אחד לבית החדש בעין־הוד.

אז בא הצילום, והציל את המסיבה. על גלוייה שבה הופיעה התמונה של המישפחה, הוא שלח הזמנות לכל הידידים, ובהן היה כתוב: „ב״ה הזמנה חשובה. אנו שמחים להזמין את אדוני וזוגתו הכבודה לחוג עמנו במחולות וברוב־עם, את הנחת אבן־הפינה לביתנו החדש בק״ק עין־הוד.

„מפאת צוק־העיתים, אנו מבקשים ש־תסייעו עמנו בתיקרובת ותביאו איתכם מאכלות, משקים ומיני־תרגימה, איש כמי־דת כיסו ורוחב־ליבו, למען תרבה השימחה במאד־מאד ויישפך היין כמים. עדית ויקיר גרשון.״

בליל־המסיבה הסתבר כי בני־ישראל, ובעיקר אלה שמקרב חבריהם של עדית ויקיר, רחמנים בני־רחמנים המה. למעלה מ־500 אורחים זותרים ונוצצים הביאו איתם משקאות ומאכלים שיספיקו לכל עין־הוד לשנה שלמה. עשרות בקבוקי ויסקי, מאות בקבוקי בירה ויין, מאפים, עו־גות, בורקאס, סטייקים וסלטים, מילאו את הרחבה הגדולה של עין־הוד, ממש כמו בימים הטובים כש**שמוליק** היה מנהל המיסעדה שם.

בשעה שמונה בבוקר, כשהבטן היתה תפוחה כבר מרוב אוכל ושתייה, וכאשר הרגליים כאבו מרוב טיפוף החלו האורחים להתפזר, לא לפני שחטפו משהו בתור ארוחת־בוקר. לא נורא, נשאר עוד מספיק.

„ספם" „SAPHEM"

תעשיה הידראולית בע"מ

פתח־תקווה, דרך ז'בוטינסקי מול בי"ח בילינסון
טל. 911688, ת.ד. 1129 ת"א

הפצה בלעדית של מנופי HIAB-FOCO תוצרת שבדיה

במלאי

- דגם 245, מומנט הרמה 2.5 טון/מטר, גובה הרמה 7.0 מטר
- דגם 550, מומנט הרמה 5.5 טון/מטר, גובה הרמה 12.0 מטר
- דגם 765, מומנט הרמה 7.0 טון/מטר, גובה הרמה 12.0 מטר, 2 זרועות הארכה הידראוליות
- דגם 8000, מומנט הרמה 8.0 טון/מטר, גובה הרמה 13.0 מטר
- דגם 950, מומנט הרמה 9.5 טון/מטר, גובה הרמה 12.0 מטר, 2 זרועות הארכה הידראוליות
- דגם 1560, מומנט הרמה 16.0 טון/מטר, גובה הרמה 12.0 מטר, 3 זרועות הארכה הידראוליות

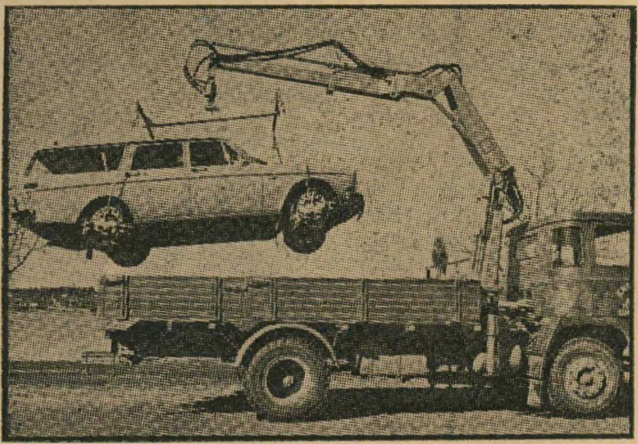

הרוכש מנוף
אצלנו מקבל הן
את הקניה. הן את
ההרכבה והן את
השרות במקום אחד

מובטחת אספקה שוטפת של חלפים ואביזרים שונים

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמה 30, יפו
טל. 827621

היום... 5 בנובמבר - פתיחת הפרלמנט. המלכה על הכוונת...!
מיהו האיש ... ומהם מניעיו...?
המצוד הגדול החל ...

המלכה על הכוונת

"HENNESSY"

הצגה בכורה ארצית, שבוע 2
קולנוע לימור תל-אביב
קולנוע הבירה ירושלים

☆ רוד שטייגר
☆ לי רמיק
☆ טרבור הווארד

תן טרמפ לחייל

תמונות לקישוט מוסדות, בתי ילדים
ונוער — „לוטוס" אלנבי 101 ת"א.
טל. 03-295130

סל וסלסלה

ערוך ע״י: ארד
ריכוז המדור: טל׳ 241530

היש סכנת סרטן במזון הארוז ב־P.V.C?

הרשות האמריקאית למזון ותרופות העלתה בעקבות מחקרים את החשש כי קיימת סכנת סרטן כתוצאה מאריזת מזון באריזות פי.וי.סי. והחליטה ליזום חוק אשר יאסור אריזת מזון באריזות מסוג זה. משרד הבריאות הישראלי נטל על עצמו גם הוא לבדוק את הנושא ובדעתו לפעול בהתאם למסקנות אשר יוסקו.

המסקנות בארה״ב יוסקו כנראה עד סוף חודש נובמבר ואילו גם בארץ ניתן לשער, לא יושאר הנושא „הפקר".

אך לפחות שני אנשים בישראל החליטו לפעול מיד עם התקבל המידע על החשש הקיים. מר אהרון וורום ומר משה רדנצוויג שהינם בעלי מפעלי „טעמיקו" בע״מ יצרני מזון התינוקות „טעמי" החליטו להעביר את כל קו הייצור של מפעליהם לקופסאות פח ולהחזיר מן החנויות את כל אריזות ה־פי.וי.סי. של תוצרתם.

„אסור לקחת שום סיכון, המדובר הוא בתינוקות הרגישים ביותר לכל דבר, ולכן מספיק שקיים חשש על מנת שאנו נחליף את כל קו הייצור, על כל ההוצאות הכרוכות בכך" אומר מר וורום אשר מפעלו השקיע הון רב בשינוי. מפעלי טעמיקו מיצרים כיום כשני מיליון קופסאות מזון תינוקות לשנה ומאז שנת 1973 זוכה „טעמי" מידי שנה במקום הראשון בתחרות „המוצר הנבחר" של המכון לחקר דעת הקהל בע״מ.

מזון תינוקות „טעמי" מצוי תחת השגחתה המתמדת של המעבדה המרכזית המוכרת ע״י ממשלת ישראל. מפעלי „טעמיקו" בניגוד לרבים אחרים עוסקים אך ורק בייצור מזון לתינוקות ואין בעליו דוגלים בייצור מוצרי קוסמטיקה או תרופות ביחד עם ייצור מזון לתינוקות — זאת מטעמי בטיחות ומתוך רצון להתמחות ולהשתפר בתחום בו בחרו לעסוק.

מאות הגלויות והמכתבים המתוייקים במשרדי החברה מעידים על הקשר ההדוק בין האמהות לייצרני מזון התינוקות „טעמי" מחד ועל התענייגות בעלי החברה באמהות מאידך. על כך יעידו גם הרביעיות והשלישיות אשר נולדו בישראל ואשר בעלי החברה עשו להם מסורת להעניק לכל חמישיה, רביעיה או שלישיה כזו מזון תינוקות חינם. ל„טעמי" מבחר מוצרים בעלי טעמים או כאלה המאפשרים לאם לגוון ולהוסיף טעם לפי טעמה או טעם ילדה. אלה גם אלה הינם תענוג לאם ולילד כאחד.

אבן גבירול 14 בהריון

מאות נשים הרות (בחודשים השביעי, השמיני והתשיעי להריונן) מכל רחבי הארץ מבקרות מדי חודש באולם התצוגה החדש של שילב ברחוב אבן־גבירול 14 בתל־אביב.

שילב הינה החברה לשיווק פריטים לטיפול בתינוק, המשווקת את הפריטים ישירות לבית היולדת. בעת ביקורן של הנשים ההרות בשילב (בליווית בעליהן) הן מקבלות הדרכה אישית מפורטת בכל הקשור לפריטים אשר ידרשו להן לטיפול ברך הנולד, הן רואות את המוצרים, משוות טיב ומחירים ועורכות את רשימת המוצרים (מחיתול מוצץ וסבון עד מיטה וארון) אשר יסופקו להן לביתן מיד לאחר הלידה (ע״י קריאה טלפונית בלבד). באולם התצוגה החדש של שילב באפשרותך בנוסף על ההדרכה, הייעוץ והתצוגה המרשימה להנות גם מאפשרות לשלם עבור המוצרים שתרכשי בשלושה תשלומים וכן מהאפשרות להחזיר תוך חודש ימים מוצרים אשר רכשת אולם קיבלת במתנה מוצרים מקבילים להם.

דאגי גם את בחודשי הריונך האחרונים לחודשי אמהותך הראשונים — בקרי באולם התצוגה של שילב רחוב אבן־גבירול 14 תל־אביב טלפון: 263446. — פתוח כל יום מ־9.00 עד 18.00 ובימי ג׳ ו׳ מ־9.00 עד 13.00.

שילב
שיווק ישיר לבית היולדת

רפורמה של חסכון הנאה ובטחון

במדינת ישראל של היום, אשר בה הכל עולה ועולה (להוציא אולי את מוסר העבודה), רבים הם בעלי הרכב המוצאים את עצמם אחוזי פניקה וייאוש עקב ההעלאות המרתוניות במחיר הדלק והחלפים. לעזרתם של אלו בא המהנדס אבי שטיין מנהל חברת ג׳י. אנד אס בע״מ יצרנית ההצתה האלקטרונית „פנטום".

ההצתה האלקטרונית „פנטום" למכוניות ומנועי בנזין, יוצרת במצתי המנוע ניצוץ מדוייק רב עצמה בכל תנאי הנסיעה! ניצוץ זה שהינו כה חזק מבטיח שריפה מושלמת וניצול מכסימלי של הדלק במנוע ללא תלות במצב המצתים, הפלטינות או המצבר וללא כל תלות במהירות הנסיעה, העומס או מזג האויר.

פרושו של דבר יותר כח למנוע ויותר קילומטרים מכל מיכל דלק. חישוב קל ופשוט מראה כי במחירי הדלק של היום הרכבת ההצתה האלקטרונית „פנטום" במכונית משפחתית ממוצעת חוסכת בדלק בלבד תוך שלושה חודשים את מחיר המערכת וזאת בנוסף ליתרונות האחרים כדוגמת: שמירת המנוע, חסכון בחלפים ובטיפולים, התנעה קלה בכל מצב ובכל מזג אויר והנאה מושלמת מביצועים טובים יותר של המכונית. פרוספקטים ופרטים נוספים על ההצתה האלקטרונית „פנטום" המורכבת מזה 4 שנים באלפי כלי רכב בארץ תוכל לקבל ישירות בחברה: רחוב אלקלעי 1 תל־אביב. טלפון: 03־441260 (24 שעות ביממה).

האם השם Nikkormat FT2 אומר לך משהו?

„ניקורמט" אפ.טי. 2 הינה דגם חדיש ביותר של מצלמת „ניקון" המצויידת במספר שיכלולים בלעדיים. אין ספק שאם השם „ניקון" מוכר לך הרי שרשימת דגמי ניקון החדשים תענין אותך ביותר. רשימה זו כוללת בין השאר את הדגמים הבאים:

ניקורמט אפ.טי. 2 — אשר שיפוריה העיקריים הם: נעל לאביזרים הבנויה במצלמה עם מגע סינכרוניזציה ישיר, שקע סינכרוניזציה יחיד בעל תברוגת לאמינות יתר, ניצרה למתג כיוון רגישות הסרט, סוללת תחמוצת כסף חדישה להפעלת מד האור, מסך מיוחד בעל מערכת של דמות חצויה ומיקרופריזמות ועוד חידושים רבים...

ניקון אפ. 2 פוטומיק — הינה פלא מכני קטן אשר התקבל כתוצאה מהתפתחות התפיסה של ניקון אפ. היא מציעה לצלם המקצועי, היומרני חידושים רבים. לדוגמא: מהירות סגר מ־10 שניות עד ל־1/2000 לשניה. קיימות אפשרויות לחשיפה אוטומטית לגמרי.

ניקונוס 3, ניקון אר־8 סופר זום, **ניקון אר־10** סופר זום, **ניקורמט אי־אל,** וכמו כן מבחר עדשות בדגמים חדשים.

לחברת „ניקון" המיוצגת בישראל ע״י „הדר" סוכנויות לצרכי צילום בע״מ מחלקת שרות ותיקונים המצויידת בחלקי חילוף מקוריים מבית החרושת.

בימים אלה (ה־31 לאוקטובר) עומדת להסתיים קבלת התמונות לתחרות התמונות הבינלאומית של „ניקון" לשנת 1975.

באם ברצונך למסור תמונות לתחרות או לקבל פרוספקט המציג את אחד מדגמי „ניקון" החדשים פנה עוד היום ל„הדר" סוכנויות לצרכי צילום רחוב אחד העם 38 תל־אביב.

הדר סוכנויות לצרכי צלום בע״מ
ת.ד. 21103 תל־אביב

חימום נוסח בני־ברק

בימים אלו שעה שהחורף כבר מתדפק על פתחנו מתעוררת מחדש הבעיה אשר הטרידה אותנו מאז החורף האחרון — בעיית חימום הדירה. היורה שהקדים בואו אך הדגיש בפנינו את הבעיה.

לפתרון בעיה זו באה לעזרת תושבי בני־ברק והסביבה סוכנות פטרולגז („סוכנויות" יואל קרול בע״מ). בחנות הנמצאת ברח׳ רבי־עקיבא 11 תצוגה של תנורי חימום ביתיים מכל הסוגים ובמחירים אשר אחד לבטח יתאים לתקציבך.

יואל קרול, אשר התמחה שנים בנושאי ה„חימום הביתי" מסביר במקום לכל לקוח ומייעץ בבחירת התנור המתאים (בהתאם לגודל הדירה, צורת בנייתה וכד׳) לכל אחד ואחד.

„יואל קרול סוכנויות", רחוב רבי־עקיבא 11, בני־ברק.

נוף בעולם הצילום

כאשר חובב צילום או סתם אב צעיר הנוהג לצלם מידי שבוע את היתפתחות בנו הראשון, שומע את המחירים החדשים של מצלמות, פילם, חמרים ואביזרים למיניהם הוא נוטה לאט לאט לנטוש את התחביב אשר כה מצא חן בעיניו.

„לשם כך פתחתי את אגף המכירות שלנו" אומר יצחק בעליו של פוטו „ליי־נוף" אשר התפרסם עד כה בזכות הרמה הגבוהה שהשיג בפיתוח תמונות.

בפוטו „ליי־נוף" יוכל מעתה חובב הצילום להשיג את כל הדרוש לו החל ממצלמות משוכללות וכלה באלבומים יפניים לתמונות במחירים זולים ללא תקדים, וזאת בנוסף למוצרים אשר יימכרו במחיר הקרן במסגרת מבצע „מוצר השבוע". פוטו „ליי־נוף", אבן־גבירול 12, תל־אביב.

תדהמה ממטבח...

אצל האחים מוזן בע״מ

כשציפי ונתי (ויכולים אלה להיות גם ורדה ואבי או מירי ואריה או כל חג צעיר אחר) משוחחים עם חברים או בינם לבין עצמם על דירתם החדשה, הבעיה הראשונה המטרידה אותם הינה בדרך כלל המטבח או חדר השינה. מקומות אלו שהינם למעשה מקום הבילוי של בני הזוג לפחות 40% מזמן שהותם בבית דרושים שיהיו נוחים, יפים ומעוררים את בני הזוג לשהות בהם. אלא שאליה וקוץ בה. דווקא ריהוט מקומות אלה והמטבח בפרט עולה בדר״כ עשרות אלפי לירות מה עוד שרוצה האשה לבחור בעצמה את צורת מטבחה ואת צבעי העץ והפורמיקה.

בנושא המטבחים באים האחים „מוזן" לפתור את בעייתם של הזוגות הצעירים, וזאת תוך הצעות מדהימות הן מבחינת תיכנון המטבחים, והן מבחינת אפשרויות ההזמנה המגוונות. שלא כמקובל אין האחים מוזן מתפארים בסלון מהודר המציג את תוצרתו ברחוב דיזנגוף או הרצל בתל־אביב.

עצם היותם של האחים מוזן היצרנים עצמם ונגרים מעולים במקצועם מאפשרות להם בנוסף על „תפירת" מטבח בדיוק על פי „מידות" ורצונות המזמין, גם להקל בצורה משמעותית ביותר על הזוג הצעיר במחיריהם של המטבחים. די לציין כדוגמה שמחירו של חלק עליון למטבח הינו —.1,100 ל״י בלבד על מנת שכנע כי עדיף לקנות מטבח ישירות מהיצרן לצרכן בכלל ואצל האחים מוזן בפרט.

„האחים מוזן", רח׳ גרוזנברג 2, תל־אביב, טלפון: 59362.

האור שבמגדל

בעוד שבועות אחדים יחנך אחד ממרכזי המכירה הגדולים והיפים של תל־אביב. המדובר, בבנין „מגדלור" אשר בככר מוגרבי. אולם כמו תמיד יש הרצים עם הזמן ואף מקדימים אותו „ווסט ג׳ינס" הוא אחד מאלה.

עוד בטרם נחנך המקום רשמית, פתח „ווסט ג׳ינס" את מרכזו הגדול בחזית הבנין הפונה לרחוב בן־יהודה. בחנות מבחר ג׳ינסים (מכנסיים, ג׳קטים, חולצות וחצאיות ג׳ינס) מתוצרת „ווסט ג׳ינס" ארה״ב ומתוצרת מפעלים ארופאיים וישראליים.

לעונת המעבר והחורף צייד בעל המקום מר אריה ברקוביץ את חנותו במבחר סוודרים וחולצות יבוא אנגליות, מכנסיים אלגנטיות ועוד ועוד. כל אלה ועוד הפתעות מחכים לכם ב„ווסט ג׳ינס", בנין מגדלור, רחוב בן־יהודה 1, ת״א.

חתונות הגנרלים

לא רק רב־אלוף (מיל.) **דויד אלעזר** השיא השבוע את בתו. קציני־המילואים של צה״ל נאלצו השבוע להוציא הרבה כסף על מתנות, ולהתרוצץ מחופה לחופה כדי להשתתף בשמחות עמיתיהם.

ראש אגף־תיכנון במטכ״ל, האלוף **אב־רהם** („אברשה״) **טמיר,** השיא את בתו **דפנה,** המשרתת כהיילת בצה״ל לחייל בחיל־הים, המשרתת כיום בקורס־חובלים. ואילו אלוף־מישנה (מיל.) **יוסקה יריב,** ערך חתונה פרטית על גג ביתו בתל־אביב לבתו **ליהי.**

כל צמרת קהיליית־המודיעין באה ל־חתונתה של ליהי עם הד״ר **דן לאור,** מרצה לסיפרות השוואתית באוניברסיטת באר־שבע. ליהי למדה סינית עתיקה ב־אוניברסיטת סאן־פרנציסקו, ושם פגשה את דן. הם חזרו לארץ, והחליטו להקים את ביתם בבאר־שבע.

אפשר היה לראות שם את ראשי המוסד לשעבר, אלופי המיל. **צביקה זמיר** ו**מאיר עמית.** היו שם השרים **יגאל אלון** ו**חיים בר־לב,** וגם מקומו של דדו לא נפקד בשימחה.

כנהוג באירועים חברתיים מסוג זה, לא נעדרו גם האמנים. כטוב־ליבם ביין החלו האורחים מברכים את הזוג הצעיר. ראשון המברכים היה **שייקה אופיר,** שתוך כדי הרעפת הברכות נזכר לפתע במצבה הכלכלי של המדינה. ללא הקדמות מיותרות הוא החל מחרף ומגדף, בצחוק כמובן, את השרים שנכחו במקום, והודיע קבל־עם־ועדה, למי שעוד לא היה מודע לכך, שכולנו חיים על ספינת־שוטים.

כדי לא להביא את השרים במבוכה, הורידו אותו מהר והעלו במקומו את המו״ל **עמיקם גורביץ׳.** אבל גם זה נזכר, באמצע בירכתו, במצבה הכלכלי של המדינה, והטענות שלו היו בסיגנון שלא היה מבייש אפילו את פועלי נמל־אשדוד.

אחרי עמיקם הגיע תור הברכה של **איצ׳ה ממבוש,** יצרן הגובלנים מעין־הוד. כולם קיוו שהשמצותיהם של קודמיו יחווירו לעומת אלה שלו. אבל איצ׳ה איכזב את כולם. הוא הודיע שאינו מבין דבר בכלכלה, לכן ישאיר את הקללות לאחרים. הוא הסתפק רק בברכה חמה לבני־הזוג. וגם זה היה משהו.

פיק או לא פיק?

מה אגיד לכם, באמת יש לו חיים קשים, לזמר **צביקה פיק.** לא די שכל הזמן כותבים עליו בעיתונים שיש לו רומנים עם כל מיני חתיכות, בזמן שהיחסים בינו לבין אשתו, העיתונאית **מירית שם־אור,** חזרו להיות טובים כשהיו.

לא די שעורכים עליו חידונים בחרוזים ומבלבלים את הקוראים בכל מיני חידות בנוסח: זמר אל״ף שהיה נשוי לצעירה כישרונית ב״ית, התאהב בחתיכה כישרונית גימ״ל שהיתה מצידה נשואה לזמר כישרוני דל״ת, שהתאהב מצידו בצעירה כישרונית ה״א, שהיא החברה הכי טובה של צעירה כישרונית בי״ת שהיא אשתו של זמר אל״ף וכן הלאה...

אז לא די לו מהצרות האלו, והנה באה לו כעת צרה חדשה. צביקה פיק צריך להחליט בעוד כשבועיים, אם להיות או לא להיות. לא פחות ולא יותר.

כי בשבוע שעבר קיבל זמרנו טלפון בהול, בחצי־הלילה, מסוכנו האמריקאי **קני גרינגרס,** שהודיע לו כי מפיק מברודוויי, העומד להעלות על הבמה את המלט בצורת מחזמר, ראה תמונה שלו ושמע את קולו, והחליט שהוא־הוא ההמלט ב־התגלמותו. מייד קמו על המפיק, כמובן, כאלה שאמרו שיש עוד כמה שמתאימים להיות המלטים שכאלה, ואז הוחלט לזמן את כולם למיבחן.

וצביקה פיק, אם כך, אורז את הפקלאות בעוד כשבועיים, כדי לטוס ניו־יורקה. ואם הוא יהיה, או לא יהיה — או, זאת בדיוק השאלה.

רחל מרחלת על כל העולם

שאו ציונה נס ודגל

זו היתה המסיבה בעיר. מי לא היה במסיבה הזאת? יפי־צמרת, יפות־צמרת, טייסי־צמרת ודיילות־צמרת — איש לא נעדר. השביתה קירקעה את כולם. ספריות־צמרת, דוגמניות־צמרת, שיכון־צמרת, קפה צמרת, בתולות־צמרת, בקיצור — כולם צמרת.

מיגרש־החנייה של הבית שבשיכון בבלי המה מכוניות מפוארות ופסבדו־מפוארות, האורות עומעמו, ומוסיקה סוערת בקעה מהמערכת המשוכללת, תוצרת חברת־צמרת, כמובן.

ורק הדייל **עמי זיסמן־מור** ואשתו היפהפייה **פינצ׳י** לא היו שם. לא שלא הזמינו אותם, חס־וחלילה, ועוד איך הזמינו, אבל שמישהו הטיל וטו על ההזמנה שלהם, והמישהו הזה היה לא פחות ולא יותר אלא **ציונה טוכטרמן,** שהיא כידוע דוגמנית־צמרת לשעבר, מפורסמת־צמרת לשעבר ובלונדית־צמרת בהווה.

וכל זה למה? הכל בשל דבר פעוט אחד. ציונה טוכטרמן הנ״ל, שהיא גרושתו של **בני טוכטרמן,** יוצאת מזה זמן־מה בחברתו של הטייס **בני פדאני** מתכשיטי פדאני המפורסמים. החבר׳ה קוראים לה אפילו „המאהבת שלו״. בקיצור, עוד הרבה לפני שבני פדאני האמור הכיר בכלל את ציונה, הוא יצא עם פינצ׳י היפה, בתקופה שהיא היתה כבר חברה של עמי. פינצ׳י ועמי רבו קצת אז, והם נפרדו לאיזה חודש־חודשיים.

ואת החודש־חודשיים הללו בילתה פינצ׳י בחברתו של פדאני.

בקיצור, כששמעה הטוכטרמן שהזיסמנים־מור יבואו גם הם למסיבה, היא הודיעה לחבר הצמוד שלה חד־וחלק: או פינצ׳י, או אני! ומכיוון שבין מארגני המסיבה היה גם פדאני, הוא ביקש מחברים משותפים שירימו טלפון אל עמי ופינצ׳י, ויבקשו מהם לנהוג כג׳נטלמים ולא לבוא למסיבה.

אף אחד לא היה מוכן להתנדב, והיה אפילו מי שאמר שאם ציונה לא רוצה את פינצ׳י במסיבה, היא יכולה להגיד לה את זה בעצמה. עד שלבסוף נמצא אמיץ תורן, וביום השישי, שעות ספורות לפני המסיבה, צילצל הטלפון בבית מישפחת זיסמן־מור, וההודעה נמסרה לבעלי־הבית הנדהמים.

ציונה טוכטרמן
תבוא —

פינצ׳י זיסמן־מור
— או לא תבוא?

„אני כבר בכלל שכחתי שיצאתי עם פדאני! מה פתאום הטוכטרמן הזאת נזכרה בזה בכלל?״ שאלה פינצ׳י בתדהמה. ואילו עמי עמד על כך שביי־הוק־אור־ביי־קרוק הם הולכים ל־מסיבה, כי שום בלונדית מחומצנת לא תסדר לו את החיים.

אלא שפינצ׳י, המתונה שבמישפחה, החליטה שאם זה מה שיעשה לגברת ציונה טוכטרמן את הערב, מי היא שתתערב. וכך נשארו פינצ׳י ועמי בבית, עם הילד שלהם **דני,** כשהם מאוכזבים אך מרוצים. אחרי הכל, לא בכל יום מזדמן לו לבנאדם לעשות מיצווה בקלות שכזו.

האף החדש של יוני

הוא כזה חתיך, ושזוף, ומקסים, ומוקף חתיכות בכל עת: החל מנשות־חברה כמו **מנדי ריים־דייווים־שאולי,** וכלה בסתם חתיכות שנדבקות אליו בחוף־הים או ב־פיאנו־בארים למיניהם, שבהם הוא מבלה את לילותיו.

יוני נמרי, הזמר־לשעבר והסטודנט למלונאות כיום, העומד ככל הנראה לנסוע לפריס כדי לעשות קאריירה בעזרתו ה־אדיבה של האמרגן **חיים סבן,** השתנה לחלוטין מאז עזבה אותו אשתו, **רותי נבון,** לטובתם של הקאריירה שלה ושל **דויד קריבושיי.**

אני לא יודעת אם זה בגלל שהוא עבר לגור בחברתו של אחיו הצייר **שאולי נמרי,** שגם הוא, תודה־לאל, אליל־חתיכות ידוע, או בגלל שמאז שהוא הפך חופשי הן לא נותנות לו רגע מנוחה. אבל הבנאדם פשוט הפך מקסים אמיתי.

אז אולי תגידו לי אתם למה? למה הוא היה צריך לעשות ניתוח פלסטי באף? אני נשבעת ששמעתי על הניתוח הזה כבר לפני מיספר שבועות, אבל לא האמנתי. סיפרו לי שהוא מתגורר במלון עמי כשאפו חבוש ופניו תפוחים, וסיפרו לי שיש לו פתאום אף סולד משגע. אבל מכיוון שגם מה שהיה לו קודם, בתור אף, אני מתכוונת, לא היה כל־כך נורא, לא האמנתי לסיפורים. עד שראיתי אותו במו־עיני. ומה שראיתי היה חוטם אחרי ניתוח פלסטי. פאקט.

ובעצם, אם לריצ׳ארד ברטון מותר לצבוע את השיער לבלונד ולהתאפר, למה שליוני נמרי יהיה אסור לעשות ניתוח פלסטי באף? צדק זה צדק.

יוני נמרי
יפה או לא יפה?

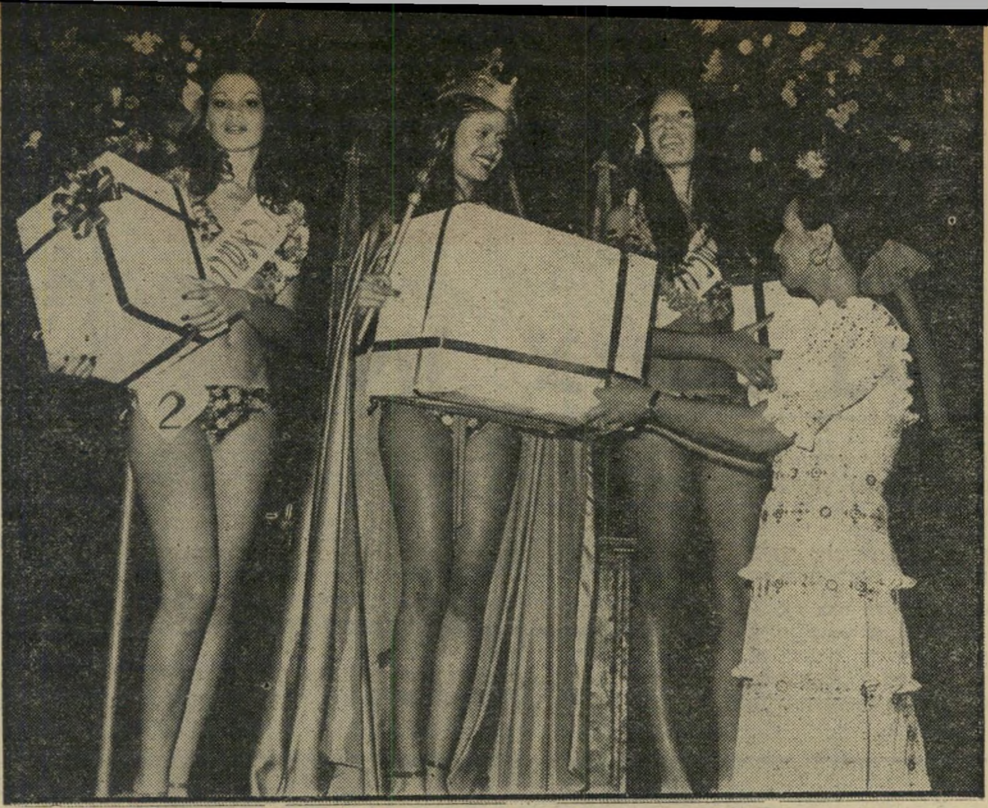

יועצת היופי הראשית של „רבלון" מעניקה מתנות למלכת־המים וסגנותיה בטכס בחירת מלכת־המים

היי יפה והתבלטי!

מלכות המים עורכות ביקור מלכותי במיפעלי „רבלון" ונהנות מארוחת־צהרים חגיגית במיסעדה „פיקאדילי"

מיפעל־הקוסמטיקה „רבלון", לבש חג. עם בוקר הגיעו אליו מלכת־המים 1975 הטרייה, שרי חן, ועימה הסגנית הראשונה חיה פלשנר והמועמדת נורית אמויאל. לשלוש הנערות היפהפיות המתין יום גדוש סיורים וחוויות.

את השלוש קידם בברכה איתן גבר, מנהל־הייצור של המיפעל, והוביל אותן לסיור מודרך במחלקות השונות של המיפעל, כשהן מנסות על עצמן את המוצרים השונים וחשות כבתוך חלום. בצהריים הוזמנו לסעודה חגיגית ב„פיקאדילי," המיסעדה המפוארת באשדוד, ובמשך השעתיים־וחצי שארכה הסעודה, ואשר בהן היטיבו שאר הסועדים את ליבם ביין — שתו הן מיץ בלבד, כראוי לילדות טובות השומרות על יופיין.

כתום הסיור, ולאחר ששרי, חיה ונורית קיבלו מתנות יקרות־ערך, סיכמה את הביקור זיווה תלם, יועצת־היופי הראשית של „רבלון", במילים נרגשות. היא סיפרה, כי במחקר בלבד משקיעה החברה, שהיא הראשונה בעולם כיום בתחום הקוסמטיקה, סכום השווה למחזור שלם של חברות גדולות אחרות בעולם. השנה היה מחזורה של החברה בישראל, שיו"ר מועצת־המנהלים שלה הוא ח"כ יצחק מודעי — 16 מיליון לירות, ללא יצוא.

אשר ליופי בכלל ולתחרות מלכת־המים בכלל, אמרה זיווה תלם, בתחילה, כי אילולא ישבה בוועדת־הקלפי בשעת התחרות, וספרה כל קול, לא היתה מאמינה כי כך ניתן לערוך בחירות כלשהן בישראל.

בבחירת מלכת־המים, לדעתה, יש בעייה מייוחדת, מאחר שהדרישה מן המועמדות גבוהה מן הרגיל. נדרשים מהן, נוסף לדברים הרגילים, גם גוף מייוחד־במינו, וכן הליכה ויציבה נכונות. הדוגמה הקלאסית, לדעתה, היתה המועמדת נורית אמויאל, שהיא בעלת פנים נהדרים וגוף נאה בהחלט — אך לא נבחרה כיוון שהקהל דרש הופעה כללית בולטת יותר, דבר שנמצא בשרי חן, המלכה הנבחרת, שהיא בעלת הופעה חיצונית גיזעית ובולטת מאד.

„במאה ה־20," אמרה זיווה תלם, „השתנו הדרישות לגבי היופי הנשי, בהשוואה למאות הקודמות. כיום, ליופי אין גיל, וכשיודעים לשמור על ייחוד או סיגנון מייוחד, אין דבר חשוב מזה. אפשר לראות היום ברחוב ילדות יפהפיות בנות 16-17, אך כימעט שאין מבחינים ביופיין, כיוון שהן דומות זו לזו כשתי טיפות־מים, אין בהן ייחוד. היופי הבובתי, שהיה מקובל עד לפני זמן לא רב, כבר לא ,הולך' היום. הוא טוב רק לקיטש, ומתאים לתקופה אחרת. העיקר הוא להיות טיפוס מייוחד — בוהמי, אלגנטי, לא חשוב מה — העיקר הייחוד. ולא לוותר. אשה חייבת לשמור שאופייה המייוחד יישאר גם אחרי גיל 30.

„יועצת־יופי טובה," טוענת זיווה תלם, „היא זו היודעת להבליט אצל כל אשה את המייוחד בה, ולא לגרום לכך שכל הנשים תהיינה דומות אלו לאלו." שרי חן, מלכת־המים 75' היא, לדעת יועצת־היופי, דוגמה חותכת למוטו של „רבלון" ייתכן שתוויה החיצוניים, בנפרד, אינם מושלמים — אבל באופן כללי היא טיפוס יוצא־דופן, הבולט מייד מבין כל השאר, דבר שהקהל באולם הבחין בו מייד. מי שרוצה להיות יפה — בבקשה. אבל עדיף שתהיה מייוחדת.

ביקור הגברות הצעירות

בשבוע שעבר ביקרו במיפעל רבלון באשדוד מלכת־המים ל־

שנת 1975, שרי חן, סגניתה הראשונה חיה פלשנר, והמועמדת נורית אמויאל. הנערות היו אורחות סעודה חגיגית שנערכה במיסעדה **פיקאדילי** באשדוד, ואשר בה אירחו אותן מנהל־הייצור של המיפעל, איתן גבר (שלישי מימין) ויועצת־היופי הראשית של **רבלון**, זיווה תלם (במרכז). ליד השולחן, (משמאל לימין): נורית, חיה ושרי. אך הסעודה לא היתה אלא שיאו של יום גדוש־אירועים, שבמהלכו סיירו הנערות במיפעל (בתמונה משמאל) על מחלקותיו השונות, ניסו על עצמן את המוצרים וזכו בהסברים ממנהל־הייצור.

שחקנים

הלוליטה החדשה

הוליווד היתה ידועה פעם כעיר של מגירות. על כל מגירה תווית ובתוכה, מוכן לשימוש, המיצרך הנחוץ לאולפני־ההסרטה.

אומנם, בשנים האחרונות נמצאו לא־מעט שחקנים שקפצו ממגירה למגירה, ו־כלפי חוץ נדמה כאילו הארון כולו התבלבל, אבל השיטה עדיין קיימת ומשגשגת, ואחת הבעיות המעטות שיש לה, היא למלא את המגירות בזמן ובמיצרך הנכון.

כך קרה, למשל, שבשנים האחרונות היי־תה מגירת ה„לוליטות” ריקה למדי, ושום דבר מרתק באמת לא ניתן לדלות מתוכה. עד שהשנה יצא הבמאי ארתור (בוני ו־קלייד) פן לצלם את המותחן החדש שלו, ומצא לעצמו לוליטה אידיאלית, ממש על

מלאני ב„הבלש והיורש”
בגדי־ים סרוגים

ספ הבית (אם הבית הוא הוליווד). ולוליטה זו מוצלחת עד־כדי־כך, שכבר הספיקה ל־הופיע בשני סרטים נוספים, בדמויות זהות לחלוטין לזו שבסרט הראשון, ודימוייה נק־בע כבר בעיני הקהל: פני תינוקת מעל גוף של חתולת־מין, שתאבונה המיני אינו יודע שובע.

חזית זוהרת. בעלת הנתונים הבלתי־רגילים היא נערה בשנת חייה ה־18. שמה מלאני גריפית, ואם מצאו אותה על סף הבית, הרי זה פשוט משום שהיא בתה של שחקנית־קולנוע שהיתה ידועה למדי לפני מיספר שנים, טיפי הדרן — זו הבלונדית הצוננת ששימשה את היצ׳קוק בציפורים ובמארני, הופיעה ברוזנת מהונג־קונג של צ׳אפלין, והיתה מועמדת לרשת את מקומה של גרייס קלי על הבד. אלא שלהבדיל מן הנסיכה, לא הצליחה טיפי לרמוז ש־מאחרי החזית הקפואה והזוהרת שלה, אכן מפעפעת תשוקה עזה אך נסתרת.

לבת — אין בעיות מן הסוג הזה. מלאני היא מוצר הוליוודי בכל מאת האחוזים. אמנם, היא נולדה כשאמה היתה עדיין דוגמנית בניו־יורק, אבל הגיעה לקליפור־ניה בגיל צעיר מאד. אביה החוקי, פיטר גריפית, הפיק סרטים; אביה המאמץ, ו־בעלה השני של טיפי, נואל מארשל, גם הוא מפיק־סרטים (היה מפיק־מישנה ב־מגרש השדים). חייה דמו לא־מעט לחיי צאצאיהם של כוכבים אחרים, משום ש־הוריה נאלצו, בסופו של דבר, להסכים לעובדה שהבת מוכרחה ללמוד בבית־הספר המייועד לעובדי האולפן, אחרי שבתי ספר קאתוליים שונים ביקשו להשתחרר מנוכ־חותה.

הפלה בגיל 14. בתנאים כאלה, מובן שהילדה התבגרה מהר. בגיל 14 היה לה כבר חבר קבוע, ברשות ההורים (היתה להם ברירה?). מלאני, מצידה, טוענת ש־היתה דווקא בין השמרניות שבבנות־גילה.

„בגיל 14 הספיקו כבר כמעט כל חברותי לעבור לפחות הפלה אחת,” היא מסבירה. ידידה, אף הוא שחקן (ממנו נפרדה לאח־רונה) בשם דון ג׳ונסון, נבוך אומנם בימים הראשונים, כשהיה בא לאסוף את אהובתו מבית־הספר כדי להביאה לדירתם המשות־פת, שאותה חלקו עם חמישה כלבים. מלאני היא אוהבת־חיות מושבעת, וזוהי ללא־ספק השפעת האם, המגדלת בחוותה שמחוץ ל־לוס־אנג׳לס גן־חיות שלם.

להפשיט קטינות. אל הקולנוע הגיעה מלאני בטעות. חברתה הלכה להיבחן אצל ארתור פן לסרט חקירה באפלה, ומלאני זכתה בתפקיד. הסרט הוא אחד מאותם נסיונות הנעשים לאחרונה בהוליווד, לחדש ימיו של הבלש־הפרטי כגיבור קולנועי, כ־שהפעם צריך הבלש (ג׳ין הקמן) למצוא את בתה הסכסית של כוכבנית־לשעבר שברחה מן הבית, כדי לנקום באמה. הבת היא כמובן מלאני, שצריכה לפתות את כל ה־גברים בסביבה, ויש לה אפילו שתי סצי־נות־עירום — שצולמו על ידי כפילה. ולא חס־וחלילה, משום שהגברת הצעירה ביי־שנית, אלא מפני שעד גיל 18, אסור להפשיט קטינות לפני המצלמה, לפי חוקי האיגודים המיקצועיים באמריקה.

בעיקבות הקמן, הפעילה מלאני את קס־מיה על פול ניומן בהבלש והיורשת (המו־צג עתה בתל־אביב), שוב כבתה של אם עשירה, השוכבת עם גברים כאות להת־מרדות ומחאה. כאן עטור גופה בכל מיני ביגדי־ים סרוגים, המכסים את המינימום, כדי שהאיגוד הנורא **לא ירים קולו.**

הקורבן השלישי לקסמיה הקולנועיים של מלאני הוא ברוס דרן, בסירטה האחרון, בינתיים, חייך. אחרי שנפגשה עם שלושה אריות כאלה, והספיקה כבר להיפרד מבעל (אומנם לא רישמי, **אבל בעל ותק).**

נאנחת מלאני לפי מיטב המסורת ה־פמיניסטית: „אינני מעוניינת בקשר קבוע כלשהו. להסתבך עם נער בן־גילי, יהיה זה מגוחך, ואשר למבוגרים יותר... הם כל־כך ילדותיים, אפילו כשהם בני 35.” בגילה, היא בוודאי כבר יודעת.

תוכניות לעתיד? הצעות לסרטים אינן חסרות בינתיים, ועכשיו היא כבר תוכל להראות את מה שיש לה, והבמאים לא יצטרכו לעמול כדי שבסצינות נועזות לא ייראו הגוף והראש באותו צילום עצמו. שלום לכפילים, בקרוב תיחשף לעיני ה־עולם כתובת־הקעקע בצורת אגס בשל, על ישבנה של הלוליטה החדשה.

מלאני גריפית
עד גיל 18

אהבת אב

רגשות (מקסים, תל־אביב, איטליה) — עוד מלודרמה על פער־הדורות, וההבדל ביניהם ב־התייחסות לאהבה, ובעיקר לתינוי־אהבים, הלכה למע־שה. רופא־שיניים, שרעייתו נמצאת על גבול שפיות־הדעת, אולי משום שבגלל הנישואין החמיצה קאריירה של פסנ־תרנית, אולי בשל חוסר סיפוק־מיני, ואולי בגלל סיבה אחרת (הסרט אינו טורח להבהיר זאת די הצורך), נופל קרבן לקסמיה של ידידת בתו בת ה־16. הידידה מעמידה פנים שהיא זקוקה לטיפול בשיניה, דורשת סם־הרגעה, ואחר־כך, כאילו תחת השפעת הסם, כימעט שאונסת את הרופא (האונס נמנע כשהרופא מסכים, בסופו של דבר, לשתף פעולה). לעומת זאת הבת עצמה, מאוהבת באביה ומשום כך שונאת את אמה. וכל זה הולך ומסתבך עם סצינות של אוננות, גירוי עצמי, חלומות אירוטיים ומיש־גלים בעמידה, עד לסוף מוזר שאינו מוסרי, ונרמז בו שאף אינו סוף, כי מי יודע מה יקרה לאחריו.

מוקד הסרט הוא התהום שמפרידה בין הרופא, ש־קשריו עם רעייתו הם מקור לתיסכולים ולתחושות חטא, לבין הנערה הצעירה, שאינה רואה בהם דבר, מעבר ל־יחסי־המין (למרות שגם דעתה מתבלבלת, בסופו של דבר). הכוונה, כמובן, לומר שהחטא הוא דבר שהדור הבוגר צופן בחובו, ולא תופעת־לוואי הכרחית ליחסי־מין. ואשר למין כסטייה, לא הצעירים הם שחולמים על נערה שמפתה כלב־זאב, אלא הרופא, באחת הפנטסיות שלו. ומי שחפץ בפי־רוש נוסף, יכול לראות בסרט מינשר פמיניסטי, המראה את בנות הדור הקודם כקורבנות של שוביניזם גברי ואת בנות הדור החדש, הגדלות בצל ההורים, כקורבנות־לעתיד של גישה מעוותת למין. ורק הנערה שהשתחררה מהוריה (אם־כי לא מרצונה) היא בעלת גישה בריאה לחיי־המין.

פרצטי: אבא אוהב את חברתה של בתו

ניקמת אב

מלכה על הכוונת (לימור, תל־אביב, אנגליה) — ראשית, בגלל הדימיון בשם, יש להדגיש את ההבדל בין סרט זה לבין נשיא על הכוונת. שניהם מתארים נסיון־התנקשות בראש מדינה (שם דה־גול, כאן מלכת אנגליה), בעוד הסרט הקודם ויתר מראש על כל השתתפות ריגשית מצד הצופה, בכך שבמרכזו נבחר לעמוד רוצח שכיר מתוחכם וקר־מזג, מעורר התפעלות במבצעיו אבל אינו מזמין אהדה, הרוצח הפוטנציאלי כאן הוא גיבור סימפטי, שנדחף אל התוכנית המטורפת אחרי שאשתו ובתו הקטנה נהרגות בחילופי־יריות באירלנד הצפונית.

הסרט צועד על קרקע בוערת, מבחינה אקטואלית, ומנסה נואשות להיות אובייקטיבי בכל פרטיו, תוך הטחת סידרה של אמיתות „מבית אמא” נוסח: קורבנות הטרו־ריזם הם רק החפים־מפשע, יתרון המישטרה על הטרוריזם — אין, חיי־אדם אינם חשובים אלא ככלי במישחק שח־מת פוליטי, ועוד כיוצא־באלה. וכל מיכלול השאלות הע־צום, המתלווה היום לתופעת הטירור, נשאר באוויר, ללא מענה.

מצד שני, עלילת־המתח בנוייה ביעילות רבה. החבלן המצטיין ממילחמת־העולם השנייה, שיוצא לנקום את רצח בני־המישפחה, נע במהירות ובהחלטיות. תוכניתו נועזת ומחוכמת למדי, הוא מצליח לחדור לתוך הפרלמנט הבריטי, והפשע נמנע באורח מלודרמאתי רק ברגע האחרון, כאשר צילומים תיעודיים של המלכה הנואמת בפני הפרלמנט, מסייעים לבמאי דון שארפ ליצור אשליית אמינות (אם כי עין מאומנת תבחין בהבדל באיכות בין הצילום התיעודי לזה של שאר הסרט).

שטייגר: בעל נוקם ברוצחי אשתו

מחיר: 5.00 ל״י, י״ז חשוון תשל״ו, 22.10.75 · שנה 40 · מספר 1990

העולם הזה

בנותיו של קצין מישטרה בכיר נעצרו כפרוצות

המראה החדש של פנינה גולן